

Giới thiệu Vạn Lân Sủng Vợ

Độ dài: 256 (chưa gồm ngoại truyện)

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng, đô thị tình duyên, hào môn thể giả, cưới trước yêu sau, HE

Editor: Cynlia

Cố Duy Thâm chú ý đến cô gái này cũng chỉ vì tên cô khá đặc biệt

- Quý Sênh Ca? Nghĩa là hằng đêm ca hát sao?

Cô cười:

- Tam thiếu gia có thể hằng đêm ca hát được sao?

.....

Gia tộc Cố gia, thế gia trăm năm vọng tộc, có tiếng khắp Vân Giang. Tam thiếu gia Cố gia càng nổi bật hơn, quả thật là sinh ra ngậm muỗng vàng, từ nhỏ cực được cưng chiều và còn là người thừa kế sáng giá nhất của gia tộc

Ở Quý gia, một đứa con vợ lẽ bị mọi người khinh thường xa lánh. Xuất thân hèn mọn, không lên được mặt bàn, cô chỉ là một đứa con gái bị ghê lạnh, ngày qua ngày gian nan sinh tồn

So với nhau, quả thật người trên trời, kẻ dưới đất. Đối mặt với những ngờ vực của người ngoài, ngón tay Quý Sênh Ca ngả ngón trước cavat trên ngực người đàn ông, ngữ khí bất mãn: "Anh nghe đi, bọn họ đều nói em danh không chính, ngôn không thuận."

Ngay sau hôm đó, Tam Cố thiếu gia cầu hôn, một màn oanh oanh liệt liệt toàn thành.

Trang sức đồ rực trải dài mười dặm đường, cảnh tượng độc nhất vô nhị.

.....

Anh đường đường ngang ngược, thân phận tôn quý.

Cô thận trọng từng bước, dụng tâm tính kế.

Ánh mắt người đàn ông dừng trên người người phụ nữ tiềm tàng dã tâm, ngón tay điểm qua khóe miệng cô, "Nếu tôi giúp em thực hiện ý nguyện, em định báo đáp tôi thế nào?"

Báo đáp?

Quý Sênh Ca ngẩng đầu, đáy mắt trong suốt nhiễm vài phần ý cười, "Đời này của em đều do anh định đoạt."

Nghe vậy, anh dập tắt điều thuốc trong tay, nhẹ ôm cô vào lòng.

Lần đầu tiên anh tin tưởng lời của một người phụ nữ, song không nghĩ tới lời hứa hẹn ngọt ngào lại có thể hóa thành lưỡi dao sắc tằm độc.

.....

[Vở kịch đêm tân hôn]

Đêm tân hôn, Cố tiên sinh khoác áo ngủ, vành tai tóc mai chạm nhau, thổ lộ với vợ, "Em biết anh dài ngắn thế nào, anh biết em sâu cạn ra sao."

Cố phu nhân đỏ mặt, tay đặt trước ngực.

Cái này mẹ nó là đặc biệt thổ lộ sao? Rõ ràng là đùa giỡn lưu manh.

Anh sống đến từng này, chỉ trăm phương ngàn kế tính toán một việc là cưới cô.

Mang cô chiếm cho riêng mình, cả đời nâng niu trân quý.

[Vở kịch Cố tiên sinh sủng ái vợ]

Ngày nọ, truyền thông tìm đến phỏng vấn, người chủ trì cầm trên tay microphone hỏi một vấn đề, " Xin hỏi Cố tiên sinh, Cố phu nhân từng oán giận địa vị gia đình bất bình đẳng, ngài cảm thấy thế nào?"

Người đàn ông hai tay đặt trên đầu gối, "Người ở trên cao, người ở dưới thấp sao có thể bình đẳng."

Người chủ trì hai mắt lập tức tỏa sáng, "Vậy ngài nhất định là người làm chủ rồi."

Người đàn ông gật đầu, khoe miệng cong thành vòng cung mê người, "Phải, tôi là chủ gia đình, Cổ phu nhân là chủ của tôi."

Mọi người: "....."

Cổ phu nhân ngồi trước TV, gương mặt nháy mắt phỉếm hồng. Cổ tiên sinh nhà cô cũng thật là, ai lại nói thẳng thế bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hằng đêm ca hát

Thành phố Vân Giang, chạng vạng 7 giờ tối.

Trước cửa khách sạn bảy sao giữa trung tâm thành phố, siêu xe xếp thành hàng dài, khiến nửa con phố bị vây kín đến mức con kiến cũng không chui lọt.

Đêm nay Cổ thị tổ chức tiệc rượu mừng kỉ niệm, đội hình tuyệt đối là phô trương danh thế hào môn. Ai không biết ban đầu Cổ thị xuất thân từ một công ty thu âm nhỏ, trải qua ba thế hệ tài năng liên phát triển thành "đế quốc" thương nghiệp. Hiện tại, từ tài chính, bất động sản đến thương mại, hậu cần, trong rất nhiều lĩnh vực Cổ thị đều nắm giữ một vị trí nhỏ, song ảnh hưởng lại sâu rộng.

Công ty truyền thông Lệ Tinh được coi là nền tảng của Cổ gia, trước nay đều do cháu đích tôn Cổ Tái Thành toàn quyền quản lý, nhưng Cổ lão gia vốn ưu ái tam thiếu, đầu năm nay đã ra thông báo đại thiếu và tam thiếu cùng nhau quản lý. Không ngờ chỉ ngắn ngủi mấy tháng, tam thiếu liền khiến Lệ Tinh trở nên náo nhiệt, làm Cổ lão gia hết sức hài lòng. Tiệc rượu hôm nay chỉ sợ cũng là dịp tuyên bố Tam thiếu chính thức tiếp nhận truyền thông Lệ Tinh.

Chỉ là nếu như vậy, địa vị Cổ Tái Thành ở Cổ gia lại thành ra khó xử.

Trên tầng 12 của khách sạn, hội trường theo phong cách La Mã cổ, quần là áo lượt, tiệc rượu linh đình. Các khách mời lần lượt đến đông đủ, khiến khung cảnh càng thêm huyền ảo.

Hội tiệc lớn được phân chia thành các sảnh nhỏ. Những người có bối cảnh hiển hách đều được sắp xếp vào sảnh trước, còn họ hàng xa của Cổ gia được bố trí ở hai sảnh nhỏ phía sau.

Khăn trải bàn tơ tằm màu trắng ngà, sờ cảm giác trơn nhẵn. Quý Sênh Ca một tay chống cằm, ngón tay lặng lẽ vuốt ve. Lễ phục đen trên người cô cùng khăn trải bàn trắng tạo thành cảm giác đối lập.

"Mẹ, đôi hoa tai kim cương của con mang có được không?"

"Có hoa tai, Mỹ Âm của chúng ta hôm nay thật xinh đẹp, yên tâm đi."

"Con cũng thấy vậy."

Quý Sênh Ca nhìn thoáng qua dung nhan tinh xảo trước mặt, chậm rãi dờ mắt.

"Này!" Quý Mỹ Âm giọng điệu không tốt, "Quý Sênh Ca, ba bảo cô tham gia tiệc rượu của Cổ gia, hiển nhiên là muốn giữ thể diện cho nhà họ Quý. Chắc chắn, cô nhìn lại mình đi, ăn mặc bần xỉn như vậy?"

Quý Sênh Ca cúi đầu uống nước, không để ý tới sự chế giễu của cô ta. Kỳ thực, những gì cô ta nói cũng không hoàn toàn sai, cùng là con gái nhà họ Quý, nhưng cô vĩnh viễn không được công nhận, vĩnh viễn là người thừa.

"Mỹ Âm, nhỏ tiếng chút, ba con nghe được thì không hay đâu." Mẹ Quý ngữ khí ôn hòa nhắc nhở.

Liếc nhìn khách khứa xung quanh, Quý Mỹ Âm không tình nguyện dẫu môi.

Đôi mẹ con này kẻ xướng người họa, Quý Sênh Ca đã sớm nhìn đến quen rồi, cô chỉ cảm thấy có chút lạnh. Do bộ lễ phục màu đen trên người không kịp đưa đến cửa hàng giặt ủi, quần áo còn chưa khô hẳn đã mặc vào nên lúc này, càng ngồi lâu ở đại sảnh, cô càng thấy không thoải mái.

Không lâu sau, một bóng dáng vội vàng trở về. Mẹ Quý kéo ghế dựa cho chồng, "Thế nào? Có gặp tam thiếu không?"

Quý Nhân sắc mặt có chút khó coi, "Không, quá nhiều người, căn bản không có cơ hội tới gần cậu ta."

Quý Mỹ Âm nghe cha nói, vẻ mặt mất mát. Trong một dịp như đêm nay, thiên kim danh giá tham dự không ít. Tuy Quý Mỹ Âm cô diện mạo không tồi, nhưng thân thể bối cảnh còn quá kém.

"Đừng nóng vội, bữa tiệc vừa mới bắt đầu, còn nhiều cơ hội." Quý phu nhân rót rượu vang đỏ cho chồng.

Quý Nhàn ngược lại càng thêm nhũn mỳ, "Tiệc rượu kết thúc thì Cố lão gia liền tuyên bố người tiếp nhận Lệ Tinh, đến lúc đó mọi người đều tìm tam thiếu chúc mừng, còn đến lượt tôi sao?"

Quý phu nhân cắn môi. Quá nhiều người muốn móc nối với Cố gia, Quý gia bọn họ còn không được xem là danh môn.

Đối diện ghế dựa, Quý Sênh Ca trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện, từ đầu đến cuối không hề hé miệng, an tĩnh như thể cô không phải người nhà họ Quý.

Tiệc rượu quá nửa, không khí trong hội trường ngày càng náo nhiệt. Thảm đỏ trải dài hành lang, đèn đuốc sáng trưng.

Cố Tái Thành một tay cầm ly rượu, một tay giữ di động, đứng trong góc nhỏ giọng, "Đình Đình, em đến phòng 3303 chưa?"

Điện thoại truyền đến giọng phụ nữ ngưng ngừng, "Đến rồi. Tái Thành, chừng nào anh lên đây?"

"Tiệc rượu rất nhanh sẽ kết thúc, chờ anh lên tìm em." Cố Tái Thành nắm chặt di động, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía trước, "Anh sẽ gọi champagne cùng điểm tâm, em ăn trước đi."

"Được, anh tranh thủ lên sớm một chút." Ôn Đình vui sướng trả lời. "Có nên mặc bộ nội y trắng không đây, bộ mà em thích ấy?"

".... Mặc."

"Ngắt điện thoại, Cố Tái Thành liếc mắt về phía người đàn ông đang sau, hai mắt lóe lên tia kinh ngạc, "Duy Thâm, sao em lại đứng đây?"

"Đứng chờ tỉnh rượu." Đôi mắt đen của người đàn ông đặc biệt sáng. Cố Tái Thành cười, thu lại ánh mắt.

"Anh."

"Sao thế?"

Cố Duy Thâm một tay hút túi, phía trên áo sơ mi trắng bó sát lồng ngực rắn chắc, nói: "Đêm nay chúng ta còn chưa uống với nhau ly nào."

"Phải rồi, anh đang muốn tìm cậu uống một ly."

Người phục vụ mang khay đến, trên khay chỉ có duy nhất một ly rượu. Cố Tái Thành duỗi tay lấy ly, đưa đến trước mặt người đàn ông, "Em ba, anh đây kính cậu."

Cố Duy Thâm nhìn chằm chằm ly rượu được anh ta đưa tới, không nhận lấy. Anh hơi cúi mặt, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Thấy anh không đưa tay, sắc mặt Cố Tái Thành khẽ thay đổi.

Trong giây lát, tay phải Cố Duy Thâm nâng lên, khoe miệng cong một nụ cười, "Nếu là anh cả kính rượu, em đương nhiên phải uống."

Cố Tái Thành thấy anh một hơi cạn sạch liền thở phào nhẹ nhõm.

Khắp buổi tiệc đều là các phu nhân đàm luận tiêu chuẩn chọn con dâu, khiến người ta hít thở không thông. Quý Sênh Ca đứng ngoài hành lang hóng gió, tính toán tim lý do rồi đi.

"Tam thiếu, ngài uống say rồi, đại thiếu gia dặn ngài đến phòng 3303 nghỉ ngơi một lát."

"Đại thiếu gia dặn tôi đưa ngài lên."

Quý Sênh Ca đi phía trước, bước chân nhanh chóng chậm lại. Đây là tam thiếu?

Đình!

Cửa thang máy mở ra, phục vụ khách sạn đỡ người đàn ông bên cạnh, "Tam thiếu, phía trước là phòng 3303."

Cố Duy Thâm chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt về vị trí đặt camera, dừng bước. Anh khẽ híp mắt lại, "Thế phòng đưa tôi, cậu đi lấy nước đi, tôi đang khát."

"Trong phòng có....."

"Tôi muốn uống ngay bây giờ."

Người phục vụ do dự vài giây, xoay người đi về phía bàn phục vụ.

Chờ đến khi phục vụ mang bình nước trở về, cửa phòng 3303 đã mở ra. Anh cực kỳ quen thuộc vị trí đặt camera tầng này, mỗi bước đi đều có thể tránh được camera quay phía chính diện.

Đi đến trước cửa, phục vụ chỉ kịp thấy bóng dáng người đàn ông lướt qua cửa.

Xoạch!

Cửa phòng đóng lại, người phục vụ cầm bình nước gọi: "Tam thiếu, nước ngài cần đây."

Trong phòng không hề có động tĩnh, người phục vụ nhìn chăm chăm một lúc rồi mới rời đi.

Một bên cửa an toàn bị đẩy ra, Quý Sênh Ca thò đầu ra ngoài. Cô thở hồng hộc chạy lên, đáng tiếc vẫn không đuổi kịp.

Cánh cửa thông nhau đóng lại, Quý Sênh Ca chuẩn bị rời đi, khi xoay người ngoài ý muốn đối diện một đôi con người đen kịt.

"A —"

Tiếng kinh hô chưa kịp phát ra, miệng cô đã bị người đàn ông che kín, "Theo dõi tôi?"

Không phải!

Quý Sênh Ca trừng mắt với người đàn ông, tim đập điên cuồng. Anh ta không phải tam thiếu nhà họ Cố sao? Nhưng không phải anh ta vào phòng 3303 à?

"Cô là ai?" Người đàn ông dần dần cúi mặt, khiến Quý Sênh Ca toàn thân nổi một tầng da gà. Cô không ngờ tới mình lại có thể ngay chỗ này đụng độ Cố Duy Thâm.

Ngay lúc này, lối thoát hiểm hành lang truyền đến một loạt tiếng bước chân. Quý Sênh Ca đưa mắt nhìn, có một vài người đàn ông xa lạ tay cầm thiết bị quay phim, chụp ảnh, đang cố thủ gần phòng 3303.

Những người lạ mặt đó, cùng với căn phòng 3303 gần đây, đều mơ hồ truyền đến một loại tin tức không bình thường.

Người đáng lẽ đã vào phòng 3303, Cố Duy Thâm, ngay lúc này lại đề cô trên tường. Quý Sênh Ca hít một hơi thật sâu, cô bỗng dưng có chút tò mò, căn phòng kia rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Cố Duy Thâm cũng nhìn những người đó, anh khẽ hừ một tiếng, khóe miệng cười như không cười. Quả nhiên kế hoạch chu đáo cẩn thận, nếu như anh ra ngoài bây giờ, trò vui lập tức không còn vui chút nào.

Vừa rồi anh cả thêm thứ gì đó vào ly rượu kia nên lúc này được tỉnh phát tác, đại não anh bắt đầu trở nên hưng phấn, toàn thân nóng hầm hập một cách lạ thường.

Người đàn ông kẻ sát Quý Sênh Ca, nhiệt độ cơ thể anh tăng dần. Rõ ràng, nhiệt độ cơ thể lên đến mức này thật không bình thường.

Lông tơ toàn thân Quý Sênh Ca nháy mắt dựng đứng, trong lòng lập tức rút ra kết luận. Giờ phút này, cô không biết có phải ông trời cho cô cơ hội hay không, nhưng cô biết rõ, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

"Tam thiếu cần hỗ trợ không?" Quý Sênh Ca nhìn người đàn ông trước mặt.

Tuy thân thể Cố Duy Thâm rất khó chịu, lý trí lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

"Cô là ai?"

"A.."

Quý Sênh Ca ngược mặt, khuôn mặt với ngũ quan xinh đẹp rõ ràng rơi vào trong mắt Cố Duy Thâm, "Tôi là người có thể giúp anh."

Phụ nữ xinh đẹp cỡ nào, Cố Duy Thâm cũng đều gặp qua. Diêm dúa, thanh thuần, gọi cảm. Có điều, người phụ nữ trước mặt anh lúc này không thuộc mấy dạng như vậy. Nếu phải dùng từ để hình dung, cô chính là kiểu người hại nước hại dân.

Ngực to eo nhỏ, da thịt trắng nõn, người phụ nữ như vậy nằm trong ngực.... Cố Duy Thâm cảm thấy yết hầu như có lửa đốt, ngày một khô khốc.

"Thật sự muốn giúp tôi?" Cố Duy Thâm nhìn chăm chăm vào mắt cô, ngón tay đút vào túi quần, "Trong này vẫn còn một thẻ phòng, có dám không?"

Mây đẹp của Quý Sênh Ca chau lại, nhưng chỉ ngần ngại vài giây. Cô thò tay lấy thẻ phòng từ trong túi quần, khiến khóe miệng Cố Duy Thâm khẽ nháy lên.

Lên một tầng, Quý Sênh Ca đẩy cửa vào. Ngay lúc cô đứng còn chưa vững, thân hình cao lớn phía sau liền áp sát.

Khấp phòng xa hoa mà trống trải, cửa sổ sát đất phản chiếu ánh đèn lồng lầy bên ngoài, cảm Quý Sênh Ca bị người đàn ông nâng lên, lưng đưa về phía cửa sổ.

Làn da cô vô cùng mịn màng, lúc Cố Duy Thâm ghé sát mặt liền ngửi được hơi thở thơm ngát, "Cô tên gì?"

"Quý Sênh Ca."

Đôi mắt hoa đào hẹp dài của người đàn ông khẽ nheo lại, tươi cười trên mặt chợt thay đổi.

Anh nói: "Quý Sênh Ca, hằng đêm ca hát sao?"

Hiếm khi anh bị hạ được, đại não còn có thể phản ứng không đứng đắn như vậy.

Quý Sênh Ca cười, trả lời, "Tam thiếu thật sự có thể hằng đêm ca hát?"

Nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông nháy mắt rơi xuống. Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy khoe miệng tê dại ngửa ngửa, anh cố ý dừng lại ở môi cô, khẽ cắn, mang theo ý tứ trừng phạt, nhưng nhiều hơn là tình triều mãnh liệt.

Khi cả người ngã xuống giường lớn phía sau, Quý Sênh Ca không thể không thừa nhận, mình không còn đường lui.

Làn da phụ nữ trơn nhẵn mịn màng, môi mọng của Cố Duy Thâm dán ở gáy cô, cảm nhận được mạch đập của mình và cô cùng tần suất, đôi tay đột nhiên chế trụ eo cô.

Một màn kịch đêm nay, Cố Duy Thâm không thể không tiếp nhận, nhưng anh cũng chẳng ngờ, nửa đường lại xuất hiện viện binh. Được tính trong ly rượu không nhỏ, anh tạm thời không muốn cân nhắc xem viện binh kia là yêu tinh từ phương nào tới, dù sao tiểu yêu tinh này cũng rất hợp khẩu vị của anh.

Rạng sáng 5 giờ, trước cửa lớn khách sạn, phóng viên vây kín không một kẽ hở. Có người tung tin, tối qua Cố Duy Thâm cùng vị hôn thê của anh mình lên lút thuê phòng. Tin tức như một cú nổ, nháy mắt gây chấn động các phương tiện truyền thông.

Trước cửa bên hông khách sạn, Quý Sênh Ca hai tay ôm vai, bước nhanh đến ven đường. Đám đông mênh mông phía trước đang bị các nhân viên an ninh mạnh mẽ ngăn cản, thế nhưng số lượng phóng viên áp đảo hoàn toàn, rõ ràng là *quả bất địch chúng*.

*Quả bất địch chúng: người ít không đánh lại đám đông.

Rất nhiều phóng viên vây trước cửa khách sạn. Nhìn mọi chuyện phát sinh trước mắt, Quý Sênh Ca liền nghĩ ngay đến căn phòng 3303 kia.

"Mọi người nhanh xông lên đi, nếu người kia đi cửa sau, tất cả chúng ta dùng hồng gậy được tít nóng hổi."

Trong đám đông có người hô lớn, các phóng viên khác dường như đều ủng hộ, gậy thiết bị trong tay hợp lực tiến lên. Hơn mười bảo vệ trước cửa làm sao đọ lại lực lượng phóng viên đông đảo mấy chục người, bức tường an ninh ngay lập tức bị phân tán.

Các phóng viên chen nhau xông vào.

"Ngăn bọn họ lại! Mau ngăn bọn họ lại!"

Có người rút di động báo nguy, tình huống trước mắt liền mất không chế.

Quý Sênh Ca thu hồi tầm mắt, sắc mặt thản nhiên, như thể tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Mà quả thật không liên quan, chuyện của Cố gia, cô không muốn dính lú một chút nào.

Một cơn gió thu lạnh lẽo đánh úp, váy đen ngắn trên người cô căn bản không đủ giữ ấm. Quý Sênh Ca rung mình một cái, chạy nhanh về phía bên kia đường bắt taxi, nhân lúc hỗn loạn liền rời đi.

Cùng lúc đó, trong phòng khách sạn xa hoa.

Người đàn ông mặc áo ngủ trắng, tay kẹp điều thuốc đứng trước cửa sổ sát đất. Trên cửa kính đẹp đẽ có không ít dấu tay, Cố Duy Thâm ngậm thuốc lá, đôi mắt nhìn chăm chăm những dấu vết đó, có chút xuất thần.

"Leng keng ____"

Chuông cửa vang lên, Cố Duy Thâm ra mở cửa.

"Tam Tam, mọi việc thuận lợi."

Bước vào là một người đàn ông, trên người mặc bộ tây trang màu hồng nhạt. Làn da anh ta trắng nõn, khi nói chuyện lông mày nhướn cao.

"Cậu không thấy đâu, mới vừa rồi anh cậu dẫn đoàn người đi bắt gian, phát hiện gian phu không phải cậu thì sắc mặt hết kia sức tốt đẹp."

Yến Nam Thuần vẫn luôn miệng liên thoắng, Cố Duy Thâm cúi đầu hút thuốc, "Ảnh chụp rõ không?"

"Độ phân giải tuyệt đối, sắc nét đến từng lỗ chân lông." Liếc mắt qua người đàn ông một thân áo ngủ, Yến Nam Thuần bồng nheo mắt, "Tối hôm qua không nhận điện thoại của tôi, thì ra là chôn ở chỗ này ung dung tự tại. Ly rượu kia của Cố Tái Thành làm sao cậu giải được?"

Cố Duy Thâm nghiêng người, mắt nhìn chăm chăm một mảng đồ sộ trên khăn trải giường. Anh duỗi tay túm góc chăn, che kín vết tích trên drap giường.

"Khách khứa dự tiệc tối qua có Quý gia không?" Cố Duy Thâm hỏi.

Yến Nam Thuần nghĩ một lát, "Công ty điện ảnh Hoàn Cảnh hình như của nhà họ Quý?"

Vậy là đúng rồi.

Cố Duy Thâm ngả ngón nương mày, cười nói, "Cô ta nói mình tên Quý Sênh Ca."

"Cái gì Ca?" Yến Nam Thuần ngẩn ra, trừng mắt nhìn người đàn ông, "Rượu của cậu tối qua là nhờ cô ta giải?"

Cố Duy Thâm không trả lời, anh khẽ hạ lông mày, khoe miệng chậm rãi nhếch lên một chút ý cười.

Hàng đêm sênh ca, anh nhớ kỹ.

Mấy ngày sau.

Mưa dầm dề mấy hôm nay cuối cùng cũng tạnh, trả lại bầu trời trong veo.

Lúc Quý Sênh Ca bước ra từ cửa lớn tiểu khu, sắc trời đã tối. Một chiếc ô tô đen có rèm che đỗ bên đường, cửa xe mở ra, một người toàn thân tây trang đen tuyền tiến về phía cô.

"Quý tiểu thư, Cố tiên sinh muốn gặp cô."

"Cố tiên sinh nào?"

"Tam thiếu của Cố gia."

Quý Sênh Ca chậm rãi cúi thấp mặt.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đen đã dừng lại bên ngoài Tây Phủ Danh.

Rất nhiều người đều biết Cố Duy Thâm sống một mình. Tây Phủ Danh này có thể nói là một trong những nơi ở yêu thích của anh.

HẾT CHƯƠNG 1.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cố gia tam thiếu

Trên đoạn đường phồn hoa giữa trung tâm thành phố là khung cảnh biệt thự cao cấp nối dài. Vườn hoa cùng bể bơi quả thực là tiêu chuẩn của sự xa hoa trong những căn biệt thự.

Quý Sênh Ca đi qua bãi cỏ rộng, được dẫn đến trước cửa. Người đàn ông mặc tây trang đen với khuôn mặt lạnh lùng duỗi tay mở cửa, lại không có ý định tiến vào.

Nền nhà phòng khách lát đá cẩm thạch, kết hợp với hoa văn phục cổ tinh xảo, sáng đến mức có thể soi gương. Quý Sênh Ca đứng trước lối vào, do dự một lát liền cời giày cao gót trên chân, đi chân trần vào.

Đá cẩm thạch lạnh băng khiến cô rùng mình rụt vai.

Bên trong phòng khách rộng lớn không có lấy một bóng người. Sofa được bọc bởi lớp da thật đen tuyền, phủ bên trên là đệm lót màu kem. Quý Sênh Ca chớp mắt, dưới lòng bàn chân truyền đến khí lạnh buốt, khiến cô muốn vùi hai bàn chân vào thảm lông mềm mại.

Căn nhà này rất lớn, cô chưa quan sát hết được. Chỉ tấm da thật trên sofa kia giá cũng lên đến 7 con số, còn cần cô đánh giá những đồ vật khác sao?

Xa hoa đến mức này, quả không hổ danh Cố gia tam thiếu. Cố Duy Thâm là người con nhỏ nhất của Cố gia, chẳng những từ bé được Cố lão gia cưng chiều, mà Cố phu nhân đối với người con này lại càng hết mực yêu thương, quả thực là ngậm trong miệng sợ tan, ôm trong tay sợ ngã.

Đình!

Di động truyền đến âm báo nhắc nhở, Quý Sênh Ca liền lấy ra xem. Weibo tràn ngập tin tức nóng hổi, Cố gia tam thiếu tiếp nhận chức vụ ở truyền thông Lệ Tinh. Chỉ trong một đêm, những tin tức về Cố Duy Thâm đều đứng đầu bản tin giải trí.

Mà scandal khách sạn của đại thiếu phu nhân tương lai Cố gia vốn oanh tạc mấy hôm nay, đã lặng lẽ bị áp chế.

Cắt điện thoại di động vào túi da, Quý Sênh Ca cúi đầu đứng yên một chỗ. Thời gian từng phút trôi qua, xung quanh không có bất kì động tĩnh nào, cô bất giác giảm nhẹ hô hấp, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn qua tầng 2, toàn thân lập tức toát mồ hôi lạnh.

Không biết từ khi nào, lan can tầng hai đã sừng sững một bóng người. Cố Duy Thâm hai tay chống trên lan can bằng gỗ, khoe miệng ngậm thuốc lá, đang nhìn cô chằm chằm.

Cầu thang vang lên tiếng bước chân ngay càng gần, Quý Sênh Ca rù rụt, trước mắt cô dần xuất hiện đôi giày da cá sấu bóng loáng của người đàn ông được sản xuất thủ công.

Trái tim cô bỗng chốc thả lỏng.

Không phải có câu "Đầu trục không sợ bị nắm tóc" đó sao?

"Tới lâu chưa?"

Thanh âm từ tính của người đàn ông vang trên đỉnh đầu, Quý Sênh Ca câu nệ* trả lời, "Vừa mới tới thôi."

Trong bản gốc tác giả dùng 礼貌 - lễ phép nhưng mình thấy dịch như vậy không được xuôi tai lắm nên mình sửa lại chút nha.

Nhìn thấy cô đi chân trần trên mặt sàn, đáy mắt Cố Duy Thâm hiện lên ý cười, "Không lạnh sao?"

Tất nhiên là lạnh.

Quý Sênh Ca cười, "Tôi sợ mang giày vào sẽ làm bẩn nhà tam thiếu."

Sự chú ý của người đàn ông dừng ở chân cô. Làn da Quý Sênh Ca quả thực rất trắng, da thịt ở hai bàn chân như phát sáng, nhất là ngón chân tròn bóng trắng nổi lên càng đẹp.

Tay cầm thuốc lá của Cố Duy Thâm khẽ nhẹ, làm tàn thuốc trên tay rơi xuống.

Theo bản năng, Quý Sênh Ca rút hai ngón chân lại.

Cô cau mày trong nháy mắt. Cố Duy Thâm nhìn cô chăm chú, đôi mắt híp lại.

Tối hôm đó, chính hai chân này của cô quán lấy eo anh suốt đêm.

Sắc trời càng tối, nhiệt độ cũng giảm dần. Bên trong biệt thự nhiệt độ ổn định, Cố Duy Thâm bên trên chỉ mặc độc nhất một chiếc áo sơ mi, tay áo xắn lên lộ ra cánh tay rắn chắc.

Người đàn ông vòng qua vai Quý Sênh Ca ngồi xuống, đùi phải bắt chéo đùi trái, lưng ngả ra sau, đường nét cơ thể được bao bọc bởi đệm lông.

"Cô là người của Quý gia?"

Quý Sênh Ca gật đầu, "Phải."

Người đàn ông nhả khói trắng, "Nếu Quý tiểu thư đã giúp tôi, tại sao chưa nói gì đã rời đi?"

Quý Sênh Ca dừng tại chỗ, sắc mặt không quá biến đổi, "Chuyện nhỏ chẳng mấy tốn sức, Sênh Ca không dám nghĩ nhiều."

Chuyện nhỏ không tốn sức? A, người phụ nữ này thế mà rất hào phóng, không sợ cho người ta ngủ miễn phí sao?

Cố Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, "Vậy theo ý của cô, tôi là loại ăn no rồi quịt nợ?"

Quý Sênh Ca lúc này ngẩng mặt, đôi mắt sắc nhìn về phía anh, "Tam thiếu sẽ thế sao?"

Lời hỏi ra lại khiến Cố Duy Thâm mỉm cười, anh đứng dậy, vài bước liền đến trước mặt Quý Sênh Ca, "Nếu tôi nói phải, cô định làm gì?"

Đôi mắt người đàn ông thâm thúy, Quý Sênh Ca không đoán được anh đang nghĩ gì, chỉ có thể cẩn thận ứng phó, "Nếu như vậy, tôi đành chịu thiệt thòi."

Ha ha.

Cố Duy Thâm gọi lên khoe môi, cứ như vậy chịu thiệt thòi! Anh đã gặp rất nhiều người khéo đưa đẩy, lời đòi, cô chỉ có thể xem là thông minh, còn chưa tính là khôn khéo.

"Nói đi, cô muốn gì?"

Cô hơi cúi đầu, bất tri bất giác tai phấp hờng. Cố Duy Thâm híp mắt, đột nhiên hơi muốn biết, đêm hôm đó anh đã hôn lên thùy tai hồng hồng mê người ấy như thế nào.

Ly rượu kia được tính không ít, rất nhiều đoạn kí ức ngăn ngời anh chưa có ấn tượng, nhưng thân thể được thỏa mãn sung sướng, anh tuyệt đối không quên.

Còn ấn ký sẫm đỏ trên khăn trải giường...

Lông mi Quý Sênh Ca rung động, trải qua đêm đó, cho dù cô có tỏ ra rụt rè, người đàn ông trước mặt cũng sẽ không tin, huống hồ cô cũng không muốn thừa nhận mình như vậy.

Cô tính toán rõ ràng thế này, Cố Duy Thâm sao có thể không nhận ra.

"Bộ phim điện ảnh "Tân Phiến" mà Lê Tinh phát hành sắp tới, Hoàn Cẩm muốn độc quyền công chiếu trong bảy ngày." Giọng điệu Quý Sênh Ca cực kỳ bình tĩnh, như thể cô đã ấp ủ dự định rất lâu.

Môi Cố Duy Thâm gợn lên nụ cười, "Tham vọng của Quý tiểu thư so với ba cô lớn hơn nhiều."

Quý Sênh Ca nhún vai, lặng lẽ cùng anh kéo dài khoảng cách, "Tam thiếu không đáp ứng sao?"

Người phụ nữ này có đôi mắt quá mức trong suốt, người đàn ông chưa đưa ra quyết định, khom lưng cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà, mở TV LCD đối diện.

Anh xoay người ngã lên sofa, hất cằm về phía trước, "Xem cái này trước đi."

Quý Sênh Ca nghi ngờ nhìn màn hình TV, sắc mặt dần biến hóa.

"Tôi không yêu đương vụng trộm với người đàn ông nào hết, tôi không có! Tôi bị hãm hại! Các người không được phép chụp hình, không được đưa tin lung tung."

"Báo cảnh sát! Tôi phải báo cảnh sát!"

Trên màn hình TV, sắc mặt người phụ nữ tái nhợt, đầu tóc rối tung, cuồng loạn hướng về phía phóng viên hét chói tai. Cô ta càng biểu hiện thất thố, phóng viên càng không chịu buông tha.

Có bảo vệ tiến lên giữ chặt vai người phụ nữ, đưa cô ta lên xe rồi đi.

Đêm Cố thị tổ chức tiệc rượu, người phụ nữ này đứng bên cạnh Cố Tái Thành, tươi cười đứng mực. Nhưng mười mấy giờ sau, cô ta lại bị bắt gặp cùng người đàn ông khác vụng trộm yêu đương trong khách sạn, còn bị chính vị hôn phu bắt gian trên giường!

"Sáng hôm nay, Ôn gia đã báo cảnh sát." Giọng Cố Duy Thâm không cao không thấp.

Quý Sênh Ca nhăn mày. Việc này thì liên quan gì đến cô?

"Khách sạn bên kia cung cấp video giám sát từng tầng." Cố Duy Thâm dụi tắt tàn thuốc trong tay, ánh mắt dừng lại trên người Quý Sênh Ca.

Trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, Quý Sênh Ca cố nén nhịp tim ngày càng nhanh, liền thấy anh cong môi, "Camera quay được mặt cô."

"Tôi?" Quý Sênh Ca kinh ngạc không thôi, đột nhiên nhớ tới đêm đó mình từng thò đầu ra ngoài cửa thoát hiểm.

Ồn định lại tinh thần, Quý Sênh Ca mới nói, "Tam thiếu yên tâm, tôi không phải loại người ăn nói lung tung."

Người đàn ông cười khế, thẻ phòng của anh cũng dám lấy, anh làm sao yên tâm?

"Tôi không tin lời phụ nữ."

"....."

Bầu không khí tựa hồ lâm vào bế tắc, Quý Sênh Ca nằm mơ cũng không nghĩ tới sự tình lại phát triển theo hướng này. Đêm đó cô không thấy gì cả, mãi đến sáng hôm sau chứng kiến một loạt phóng viên kia mới mơ hồ hiểu rõ sự việc.

Cô không hứng thú với việc anh em Cố gia đấu đá nhau, càng không dám đi trêu chọc.

"Tam thiếu, tối hôm đó, tôi không nhìn thấy gì hết."

"A."

Cố Duy Thâm nhún vai, "Cô có nói với tôi cũng vô ích."

Thái độ của anh quá mức đường hoàng, Quý Sênh Ca có chút số ruột, "Anh nói xem, tôi nên nói chuyện này với ai?"

"Cảnh sát."

"....."

Ngực Quý Sênh Ca phập phồng, làm sao lại trêu chọc đến cảnh sát rồi?

"Hôm nay tam thiếu gọi tôi tới đây là muốn nhắc nhở tôi?"

Quý Sênh Ca dần thông suốt.

Người đàn ông trên sofa vươn tay tắt TV, không hề đáp lại.

Tay nắm chặt ví da, Quý Sênh Ca hạ thấp mình lên tiếng, "Tôi hiểu rồi, tam thiếu yên tâm, tôi tuyệt đối không hé răng nửa lời."

Dứt lời, cô vừa muốn xoay người đi, lại nghe người đàn ông lên tiếng.

"Đêm nay ở lại."

Quý Sênh Ca sắc mặt biến đổi, "Vì sao?"

Cố Duy Thâm ngẩng mặt, Quý Sênh Ca không hiểu nhìn anh, đúng lúc đụng phải cặp mắt đen thâm trầm kia.

"Tôi chưa cho phép thì cô đừng nghĩ có thể rời đi." Cố Duy Thâm trả lời, như con người anh.

Ngang nhiên độc đoán, không ai bì nổi.

HẾT CHƯƠNG 2.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ở lại với tôi một đêm

Quý Sênh Ca không thể không ngừng bước, cô trầm mặc xoay người lại, "Tam thiếu đây là đang làm khó người sao?"

Người đàn ông đứng dậy, đi đến trước mặt Quý Sênh Ca, hai tay tùy ý đặt bên hông, khuôn mặt không có chút khuyết điểm nhiễm ý cười, "Cô bị camera khách sạn quay lại, không sợ bị liên lụy?"

Quý Sênh Ca theo bản năng chau mày, đã thấy ý cười trên khóe miệng người đàn ông nhạt bớt, "Cô có bản lĩnh giải quyết người nhà họ Ôn sao?"

Đúng là cô không có bản lĩnh đó, càng không muốn bị liên lụy chút nào. Hiện thực vốn tàn khốc như thế, cô không quyền thế, không chỗ dựa, cho dù là Ôn gia hay Cố gia, cô tuyệt đối đều không thể đắc tội.

"Một khi đã như vậy, Sênh Ca cảm ơn tam thiếu." Bình ổn tâm trạng, Quý Sênh Ca lần nữa lên tiếng, ngữ khí hoàn toàn không giống trước.

Từng biến hóa trên khuôn mặt xinh đẹp đều được Cố Duy Thâm thu hết vào mắt. Chẳng có người đàn ông nào không thích phụ nữ hiểu chuyện.

"Đừng khách khí, chúng ta đâu phải người xa lạ." Cố Duy Thâm nhún vai, tay tự nhiên giữ chặt cổ tay cô, khiến cô xoay người lại.

Một câu "Chúng ta không phải người xa lạ" của anh khiến đáy lòng Quý Sênh Ca có chút hoảng hốt. Chờ cô lấy lại tinh thần thì đã bị anh đưa đến phòng ăn.

Trên bàn cơm tròn gọn gàng là tám món ăn và hai bộ chén đĩa. Đứng bên cạnh phục vụ vẫn là tài xế lái xe đưa Quý Sênh Ca đến đây.

"Tam thiếu, cơm chiều đã chuẩn bị xong." Người đàn ông kéo ghế, ngữ khí cung kính.

Cố Duy Thâm ngồi xuống, tùy ý chỉ tay vào ghế bên cạnh. Quý Sênh Ca vốn không định ngồi ăn cùng anh, nhưng Cố Duy Thâm đã ngỏ ý, cô không dám làm người đàn ông này khó xử.

Rũ mắt, cả người Quý Sênh Ca cứng đờ không tự nhiên.

Canh nóng đựng trong bát sứ, Cố Duy Thâm cầm bát lên, mùi hương tỏa ra khắp phòng.

"Quý tiểu thư, canh của cô." Người đàn ông đứng bên cạnh cũng đồng thời đặt trước mặt cô một bát.

Quý Sênh Ca nâng mắt nhìn người đàn ông này, tuổi tác không lớn, ngũ quan tuấn tú, chỉ có điều khuôn mặt lạnh băng kia ngàn năm không thay đổi. Thấy anh ta cung kính phục vụ bên cạnh Cố Duy Thâm, cô đoán người này hẳn là cấp dưới mà anh coi trọng.

Thức ăn trên bàn được chế biến, bày biện công phu, vừa nhìn liền biết ngay là thành quả của đầu bếp nổi tiếng, còn canh này quả thật rất tốn thời gian hầm.

Cô cúi đầu cầm thìa, lặng lẽ thờ dài.

Người ta đã sớm chuẩn bị kĩ càng, cô làm sao cự tuyệt đây?

Trên trần nhà rủ xuống chiếc đèn chùm bằng thủy tinh, tỏa ánh sáng khắp nhà. Quý Sênh Ca nắm chặt đôi đũa thất thần.

Người đàn ông bên cạnh không có động tĩnh gì, cô không kìm được xoay lại nhìn anh. Mới vừa rồi anh còn nói những lời không đứng đắn, giờ đã ngồi ngay ngắn trên ghế, dáng người thẳng tắp, khi ăn không phát ra âm thanh nào.

Quý Sênh Ca lại âm thầm thờ dài. Không hổ danh là Cố gia trăm năm hào môn, quả thực gia giáo. Dù là mấy việc nhỏ nhặt như dùng cơm, người nhà họ Cố đều tuân theo quy tắc bài bản hẳn hoi.

Xung quanh an tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi, Quý Sênh Ca ăn cũng không được, mà không ăn cũng không xong. Khi cô ngẩng mặt lên đã thấy Cố Duy Thâm sớm buông đũa, cầm trên tay điều thuốc.

Ánh mắt anh nặng nề nhắm tịt, cô chỉ có thể nắm chặt chiếc đũa, không dám nhìn thẳng anh.

"Không hợp khẩu vị?"

Giọng điệu từ tính của người đàn ông vang bên tai, Quý Sênh Ca cúi đầu dùng bữa, nhẹ lắc đầu, "Hương vị rất ngon."

Hương sắc đều đủ cả, nhưng cô rõ ràng không tới làm khách, làm gì có tâm trạng thưởng thức mỹ thực.

Mùi thuốc lá tràn ngập bốn phía, ba cô cũng hút thuốc nên Quý Sênh Ca vẫn có thể chịu được. Cô thầm tính toán làm thế nào để ứng phó qua tối nay.

"Mặt cô đỏ rồi kia?"

Tai trái đỏ ửng một mảng, Quý Sênh Ca đột nhiên nghiêng mặt, khiến sườn mặt vô tình tiếp xúc với môi mỏng của Cố Duy Thâm.

"Canh hơi nóng." Quý Sênh Ca lấy cớ hoàn hảo.

Nửa người trên của Cố Duy Thâm cách cô chỉ một nắm tay, anh hút thuốc khiến một màn khói trắng trong mắt Quý Sênh Ca trở nên mơ hồ.

"Tối hôm đó, cô đã làm gì tôi?" Người đàn ông cong môi, Quý Sênh Ca thấy ánh mắt anh chất chứa ý cười.

Tìm cô hung hăng run rẩy, "Tôi làm gì, chẳng lẽ tam thiếu không biết sao?"

Nếu anh có thể nhớ rõ ràng thì đã không hỏi cô. Được tính trong ly rượu kia khiến anh quên rất nhiều chi tiết.

"A."

Cố Duy Thâm vươn tay, ngón tay dùng sức nắm lấy cằm Quý Sênh Ca, "Muốn ở lại với tôi một đêm không?"

Đứng cạnh bọn họ là người sống sờ sờ, anh lại không chút cố kỵ mở miệng. Quý Sênh Ca theo bản năng liếc mắt một cái, nhưng người đàn ông đằng sau Cố Duy Thâm không hề có biểu hiện dư thừa.

Trầm mặc một lát, khước miệng Quý Sênh Ca khẽ nhếch lên, "Tam thiếu không sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Lòng tham của tôi rất lớn, chỉ sợ tam thiếu hối hận."

Người đàn ông sau lưng Cố Duy Thâm nheo mắt nhìn Quý Sênh Ca, sau lại cúi đầu.

"Lòng tham của Quý tiểu thư quả thực không nhỏ, nhưng đối với tham vọng kiểu này, tôi vẫn có thể chấp nhận được." Ngón cái Cố Duy Thâm khẽ vuốt ve chiếc cằm của cô.

Nghe anh nói chấp nhận được, Quý Sênh Ca tự dưng thờ phào nhẹ nhõm.

"Nếu tam thiếu thực sự tiếp nhận tình cảm của Sênh Ca, vậy có nên cân nhắc một chút quyền phát sóng của Hoàn Cẩm?"

Cố Duy Thâm rút tay về, "Chờ cô làm tốt mọi chuyện, tôi sẽ cho cô câu trả lời."

"Được."

"Tôi tin tưởng tam thiếu sẽ không nuốt lời."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm bỗng nổi lên chút hứng thú. Anh chưa từng thiếu phụ nữ, chưa nói đến ngoắc tay, chỉ cần cái tên Cố Duy Thâm này đã đủ khiến một đám phụ nữ chạy theo như vịt.

Loại phụ nữ tâm kế sâu này, anh lười phải phí tâm tư.

"Cố Duệ."

Cố Duy Thâm đứng dậy, gọi người đàn ông đằng sau rồi đi thẳng lên lầu.

Người đàn ông tên Cố Duệ đến trước mặt Quý Sênh Ca, trầm giọng nói, "Đêm nay Quý tiểu thư ở đây, sáng mai xử lý tốt việc bên đồn cảnh sát, tam thiếu không muốn gặp phiền toái."

Lông mày thanh tú của Quý Sênh Ca nhăn lại.

Ở trong môi trường xa lạ, dù là có chăn ấm nệm êm, Quý Sênh Ca vẫn không tài nào ngủ yên. Trời còn chưa sáng, cô đã đứng trước cửa sổ, cảm thấy tinh táo vô cùng. Biệt thự vẫn có phòng cho khách, Cố Duy Thâm thế mà không làm cô khó xử.

Một đêm bình yên không có việc gì xảy ra, nhưng lòng Quý Sênh Ca vẫn luôn bất ổn.

Dù bị video giám sát quay được mặt mình nhưng thật ra cũng chẳng cần quá lo lắng, chỉ cần cô không nói bậy bạ, ai có thể ép buộc được cô? Ngược lại, cô trần trọc cả đêm suy nghĩ, Cố Duy Thâm có thể giữ đúng lời hứa hay không?

Còn có câu nói của anh tối qua, có muốn ở lại với tôi một đêm?

Toàn thân không khỏi lạnh run, Quý Sênh Ca không dám nghĩ tiếp.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng mở ra, Cố Duệ tây trang phẳng phiu đứng ngoài cửa, "Quý tiểu thư, tam thiếu dặn tôi đưa cô đến cục cảnh sát."

"Tôi biết rồi."

Quý Sênh Ca thu dọn mọi thứ. Tối qua cô nhận được điện thoại từ cảnh sát, yêu cầu cô qua bên đó phối hợp điều tra.

Lúc này cô chỉ có thể đánh cược, cược người đàn ông cuồng vọng ngang ngược như Cố Duy Thâm có thể rủ lòng tốt một lần.

HẾT CHƯƠNG 3.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phủi sạch quan hệ

Lúc Quý Sênh Ca đến đồn cảnh sát, luật sư đã sớm đứng đợi.

Sau một màn thẩm vấn, luật sư nhanh chóng làm thủ tục đưa cô rời đi. Có người có chuyên môn đi cùng đúng là khác hẳn, từ đầu đến cuối đều chỉ mất vài giờ.

Ôn Đình báo án, đêm đó cô ta bị người ta cưỡng ép, có người cố ý hãm hại mình. Vì thế mức độ nghiêm trọng của sự việc càng tăng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về vụ này, truyền thông cũng sát sao theo dõi mọi diễn biến mới nhất.

Scandal nổ ra đem mặt mũi Ôn gia quét sạch, mà quan trọng hơn, bọn họ phải nhanh chóng cho Cố gia một lời giải thích thỏa đáng. Đại thiếu phu nhân tương lai của Cố gia bị bắt gian trên giường, thể diện nhà họ Cố sao có thể tùy tiện vứt bỏ đây?

Phàm là người sáng suốt đều hiểu giữa hai nhà là mối quan hệ lợi ích lẫn nhau. Cũng vì thế, Ôn gia mới kiên quyết nói Ôn Đình bị hãm hại, còn mình là bên chịu tổn thất.

Mà hôm đó, người duy nhất xuất hiện trong camera theo dõi là Quý Sênh Ca nghiêm nhiên trở thành cọng rom cứu mạng của Ôn gia.

Tiếc là Quý Sênh Ca không nhìn thấy cái gì.

"Quý tiểu thư, thủ tục đều đã hoàn tất." Luật sư cầm tập công văn, tốt bụng nhắc nhở cô, "Nếu người của Ôn gia lén lút tìm cô gây rối, cô có thể báo cảnh sát."

"Tôi biết rồi." Quý Sênh Ca gật đầu.

Sau khi luật sư rời đi, Cố Duệ lái chiếc limousine tới, Quý Sênh Ca cúi người ngồi vào.

Không lâu sau, xe dừng lại trước khu dân cư cũ, Quý Sênh Ca lấy ra một chiếc USB từ trong túi xách, "Đây là tư liệu về Hoàn Cẩm, tam thiếu rảnh rồi có thể xem qua."

Sáng nay khi cô rời khỏi Tây Phủ Danh cũng không thấy Cố Duy Thâm đâu, nên không thể tự mình đưa đồ cho anh.

Gương mặt lạnh lùng của Cố Duệ xoay sang nhìn USB trong tay cô, do dự một hồi mới nhận lấy.

Thấy anh ta cầm lấy USB, Quý Sênh Ca không nói gì thêm, lập tức mở cửa xe.

Mãi đến khi bóng dáng cô biến mất, Cố Duệ mới híp mắt, lái xe rời đi.

Mấy năm gần đây thành phố Vân Giang phát triển nhanh chóng, văn phòng làm việc xa hoa, tàu điện ngầm, cầu vượt, đường phố được mở rộng cùng các biển báo xanh mọc lên khắp nơi, tóm lại là phát triển với tốc độ chóng mặt.

Trên đường lớn vừa mới trải nhựa, một chiếc Hummer trắng đỗ lại, động cơ xe ầm ầm thu hút sự chú ý. Nhưng đối mặt với tình trạng giao thông tắc nghẽn, chiếc xe với tính năng nổi bật này cũng không có cơ hội phô diễn bản lĩnh.

Xe chạy vào vào **trần Bát** ở phía nam, so với khu vực hời hợt, náo nhiệt bên ngoài, nơi đây như được ấn nút tạm dừng, tất cả ồn ào biến mất không dấu vết.

Đoạn này tác giả viết là 排市镇, mình search thì thấy là tên một thành phố (thị trấn?) trực thuộc thị trấn Hoàng Thạch, Trung Quốc. Ai biết tên của địa điểm này giúp mình với.

Người đàn ông hạ cửa sổ xe, tay kẹp thuốc lá duỗi ra ngoài. Không trung như được nước mưa gột rửa, xanh thăm nhìn không thấu. Hai bên đường là hàng cây bạch quả cảnh lá tươi tốt, ánh mặt trời chiếu xuống dừng trên phiến lá vàng, làm nổi bật những đốm nhỏ lóa mắt.

Khu vực phía nam có thể nói là chưa được khai thác nhiều, rất nhiều những kiến trúc cổ xưa được bảo tồn nguyên vẹn, đại diện cho văn hóa và sự phát triển của nơi đây. Cho dù các đô thị có lần lượt được quy hoạch thì khu vực phía nam này vẫn là ngoại lệ. Chiếm diện tích lớn nhất là dãy biệt thự nổi liền, cũng là nhà tổ Cố gia. Nhìn xuống dưới, có thể thấy dãy biệt thự kia đã có lịch sử trăm năm, chứng kiến Vân Giang thăng trầm, sự đời biến đổi.

Hummer trắng dừng trước cổng lớn, người làm trông thấy biển số xe liền chạy ra mở cửa. Từ cửa lớn đến tòa nhà chính, xe chạy thẳng đến hành lang uốn khúc mới dừng lại.

Nhóm người giúp việc nghe thấy động tĩnh bèn vội vàng chào hỏi, "Tam thiếu."

Tòa nhà chính của nhà tổ Cố gia vẫn giữ kiến trúc từ thời Minh và Thanh, lợp ngói lưu ly, cột chạm trổ, thể hiện rõ thân phận và địa vị của chủ nhà.

Cố Duy Thâm bước lên bậc thang, trực tiếp đi vào phòng khách, "Ông nội đâu?"

"Lão gia đi ra ngoài rồi ạ?"

"Còn mẹ tôi?"

"Phu nhân ở trên tầng, mới vừa rồi còn hỏi tôi về tam thiếu." Người giúp việc trả lời xong liền xoay người lên tầng báo với Cố phu nhân.

Trong phòng khách liền vang lên giọng nói của Cố phu nhân, "Mau đi lấy gà hầm tiêu Tứ Xuyên mà tam thiếu thích ăn."

"Vâng thưa phu nhân."

Cố phu nhân đi đến phòng khách, nhìn thấy con trai nằm trên sofa, trong lòng ôm một mâm trái cây, đang duỗi tay lấy một quả hồng.

Khắp nơi đều là vỏ trái cây, Cố phu nhân Nghiêm Như lắc đầu ngồi xuống, "Đã lớn thế này rồi mà vẫn ăn uống kén chọn."

"Uhm"

(Đoạn này là Cố Duy Thâm đang ăn trái cây nên miệng còn lúng búng phát âm không rõ.)

Cố Duy Thâm lột vỏ hồng rồi bỏ vào miệng, "Con còn nhỏ."

Nghiêm Như buồn cười, cầm quả hồng kiên nhẫn bóc vỏ. Đứa trẻ này từ nhỏ đã kén ăn, mặn không ăn, dầu mỡ không ăn, mấy cái vỏ gì đó đều phải lột sạch, ngay cả nho cũng không tha.

Giọng bà uy nghiêm, nhưng đáy mắt rõ ràng là cưng chiều, "Nếu ba con mà nhìn thấy, thế nào cũng quở trách một trận."

"Sao ba thấy được chứ?" Cố Duy Thâm bĩu môi, "Ông nội đến trường đưa ngựa ạ?"

"Ông nội con ba ngày không đến trường đưa thì trong người bứt rứt."

Nhóm người giúp việc chuẩn bị cơm trưa xong, trên bàn là hơn mười món lớn nhỏ khác nhau. Nghiêm Như không ngừng quan sát ánh mắt của con trai, đưa đến trước mặt những món anh thích.

Mọi người trong nhà đều sớm quen với hình ảnh như vậy, trên dưới Cố gia đều biết, tam thiếu chính là bảo bối số một trong lòng Cố phu nhân.

"Uống nhiều canh một chút, con ở một mình không có ai nấu canh, hay là dọn về nhà đi?"

Cố Duy Thâm ngẩng mặt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt mẹ mình, "Cố phu nhân của chúng ta sao lại đẹp như vậy nhỉ?"

Con trai cố ý đánh trống lảng, Nghiêm Như hiểu rõ nhưng lòng vẫn không nhịn được nở hoa.

Cho người giúp việc lui ra, bà nhỏ giọng nói với con trai, "Ba con nhận được điện thoại từ Ôn gia, vừa cùng anh con ra ngoài rồi."

"Có việc ạ?"

Nghiêm Như thờ dãi, "Nghe nói Ôn Đình uống thuốc ngủ, lúc này đang ở phòng cấp cứu."

Đưa quả nho được lột vỏ sạch sẽ đến trước mặt con trai, bà nhíu mày nói, "Ôn Đình thường ngày thoát nhìn rất ngoan ngoãn, không giống kiểu người làm chuyện khác thường thế này."

Rút ra điều thuốc, Cố Duy Thâm... ngoéo miệng một cái. Ôn Đình đương nhiên không dám đi quá giới hạn, nhưng Cố Tái Thành dám. Để có được Lệ Tinh, anh ta quả thực hao tổn tâm huyết, thậm chí đem chính người phụ nữ của mình ném đi.

Chi tiếc, Cố Tái Thành lần này mất cả chì lẫn chày!

"Tam nhi, con vừa tiếp nhận Lệ Tinh đã xảy ra chuyện như vậy, ông nội con mấy ngày nay sắc mặt đều không tốt, con nên về nhà ăn cơm thường xuyên để đỡ ông ấy vui vẻ một chút." Nghiêm Như dặn dò con trai, cũng muốn mượn cơ hội gặp con nhiều hơn.

Dập tắt điều thuốc trong tay, Cố Duy Thâm cười trấn an mẹ.

Lúc ra khỏi nhà đã qua 12 giờ trưa, ánh nắng trời vẫn tươi đẹp chói lọi như cũ. Cố Duy Thâm hai tay nắm chắc tay lái, ánh mắt thay đổi nhìn về phía trước. Sau đó, anh mang tai nghe bluetooth, gọi một cuộc điện thoại.

Cơm nước xong xuôi, Quý Sênh Ca vẫn luôn nhìn chăm chăm đi động đến phát ngốc. Hôm qua anh đã nói, nếu mọi chuyện êm xuôi, anh sẽ cho cô câu trả lời thuyết phục.

Tối qua không về nhà, quần áo phơi ngoài ban công đã sớm khô ráo. Quý Sênh Ca gỡ quần áo xong liền ngồi thất thần trên sofa gấp quần áo. Trong tay cô là váy đen ngắn còn mùi hương của ánh nắng mặt trời.

Quý Sênh Ca chớp mắt, ánh mắt dừng lại trên làn váy ám màu của ấn ký. Cô đã dùng sức giặt sạch nhưng vết máu quá khó tẩy.

Hình ảnh đêm đó lại hiện lên trong tâm trí, cô bỗng nhiên ôm bụng nhỏ, chạy nhanh vào phòng tắm.

Vài phút sau, Quý Sênh Ca cầm ly đường đỏ trở về. Cô dựa vào sofa uống nước đường, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sắc mặt biến đổi.

Đêm đó mọi việc xảy ra đột ngột, Cố Duy Thâm không có khả năng dùng biện pháp an toàn, mà tối qua cô còn bị giữ lại ở Tây Phù Danh, không kịp mua thuốc.

Lúc này đi cà ghé thăm, nháy mắt Quý Sênh Ca thờ phào nhẹ nhõm.

Cô đương nhiên trân trọng đứa con đầu lòng. Nhưng nếu nó có thể trở thành nước cờ để cô tiến vào Hoàn Cẩm thì cũng đáng.

Huống chi người đàn ông kia là Cố Duy Thâm, là người đàn ông địa vị cao quý nhất ở thành phố Vân Giang, cô quả thực sẽ rất vui mừng.

Chỉ là Quý Sênh Ca hiểu rõ, xuất thân của cô cùng Cố Duy Thâm hoàn toàn không thể so sánh. Vậy nên tự mình biết thân biết phận, cô luôn tự nhủ trong lòng như vậy.

Cô đương nhiên sẽ không ngốc nghếch cho rằng mình ngủ với anh ta một đêm liền trở thành người bên cạnh anh. Chỉ cần cô nhận được "thù lao" xứng đáng với đêm đó là đủ rồi!

Ong ong ong! Di động trên bàn trà đột nhiên rung lên, Quý Sênh Ca trong nháy mắt lấy lại tinh thần. Cô nhìn dây số xa lạ kia, trong lòng trấn tĩnh lạ thường.

"Alo."

"Nghe giọng thật khàn trương," người đàn ông cầm tay lái, môi mông nhẹ cong, "Sợ tôi không giữ lời hứa?"

Quý Sênh Ca hít một hơi, "Tôi tin tưởng phẩm chất của tam thiếu."

"Phải không?"

Cố Duy Thâm trực tiếp mở miệng, "Hoàn Cẩm có ba ngày độc quyền phát sóng."

Quý Sênh Ca đã sớm đoán được câu trả lời này, bảy ngày là cô cố ý "nâng giá". Thực tế, cô hiểu rõ bản chất thương nhân.

"Cảm ơn tam thiếu."

Cô trả lời như thế không khiến Cố Duy Thâm bất ngờ lắm, bởi anh biết người phụ nữ này có dã tâm.

Hồ hấp của người đàn ông trầm thấp, Quý Sênh Ca cắn môi dưới, nói: "Tam thiếu thân phận tôn quý, hiện giờ chúng ta đã thanh toán xong, từ nay về sau, tôi sẽ không quấy rầy tam thiếu."

Nói xong một hơi, Quý Sênh Ca liền cúp điện thoại.

Ổng nghe truyền đến âm thanh chói tai, Cố Duy Thâm chột nắm chặt bàn tay cầm lái. Anh còn không sót ruột phui sạch quan hệ, thế mà cô dám cúp điện thoại của anh?

HẾT CHƯƠNG 4.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Do cô bắt đầu

Chạng vạng 7 giờ tối, chuông cửa Quý gia vang lên

Người giúp giúp việc ra mở cửa, nhìn thấy người đứng sau cửa thì sửng sốt, "Đại tiểu thư."

Bên ngoài đang mưa nhỏ, Quý Sênh Ca gấp dù đặt bên cạnh, đứng thay giày ở lối vào, "Ba tôi về rồi sao?"

"Ông chủ vừa về."

Phòng ăn sáng sủa, trên bàn là thức ăn phong phú. Cô mang theo khí lạnh từ bên ngoài bước vào, tựa hồ quấy nhiễu đến ba người ngồi quanh bàn dùng bữa. Quý Nhân nhìn con gái lớn đi tới, ánh mắt chìm xuống, "Sao con lại về rồi?"

Trời mưa làm nhiệt độ xuống thấp, Quý Sênh Ca xoa ngón tay đã hơi cứng đờ, trả lời, "Con có chuyện cần bàn với ba."

"Người ta thế mà có cái đuôi thật dài, cả nhà mà không ăn com thì người ta cũng đâu trở lại." Mắt lé của Quý Mỹ Âm phóng tới, ngửi khí đậm chột.

**Ý Quý Mỹ Âm là Quý Sênh Ca giỏi bám đuôi người khác, hay nhân lúc đang yên đang lành làm người khác mất hứng.*

Quý Nhân cầm đôi đũa đưa cho Quý Sênh Ca, "Ăn com trước đi."

"Vâng."

"Mau mang bát đũa mới lại đây." Phương Vân Bội dẫn dò người giúp việc, còn không quên kéo ghế trước mặt Quý Sênh Ca, "Sau này về ăn com thì nhớ gọi điện thoại trước, di có thể chuẩn bị món con thích."

"Cảm ơn di." Quý Sênh Ca đáp lời, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh. Vị Quý phu nhân này thủ đoạn xưa nay thâm tàng bất lộ, bà ta cố ý dẫn người giúp việc mang bát đũa mới, lại kéo ghế của cô cách xa ba, rõ ràng là muốn ám chỉ, Quý Sênh Ca cô vĩnh viễn chỉ có thể là người ngoài trong cái nhà này.

Quý Sênh Ca ngồi ở ghế bên phải đầu tiên, ăn rất chậm, cũng rất cẩn thận. Cô hiểu rõ mình không thể như Quý Mỹ Âm lựa chọn món mình thích.

Trong cái này nhà, cô không có đãi ngộ tốt thế.

**Đãi ngộ: đối xử*

"Ba ăn sùnn đi." Quý Mỹ Âm bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, khiến ba mình yên tâm. Cô ta cắn đũa khiêu khích, cố tình đắc ý khoe khoang với Quý Sênh Ca.

Trò kịch nhỏ này, Quý Sênh Ca đã xem đến mức không còn cảm giác.

"Bộ 'Tân Phiến' của Lệ Tinh sẽ phát hành vào tháng mười tới, ngày mai tôi sẽ nhờ vài người quen xem có thể gặp cấp cao của Lệ Tinh không." Khi Quý Nhân nói chuyện thì vẻ mặt lo lắng.

Mấy năm gần đây xu hướng điện ảnh giải trí không được tốt lắm, ông ta đầu tư một vài bộ phim thì doanh thu phòng vé ảm đạm, đừng nói là thu hồi vốn, không lỗ vốn thôi cũng đã khó rồi. Mà Hoàn Cẩm bọn họ không có nghệ sĩ nào tiếng tăm, nhân khí cũng dần suy giảm, khiến công ty ngày một tụt dốc. Vậy nên ở tiệc rượu của Cố thị mấy hôm trước, ông ta nóng lòng muốn gặp Cố Duy Thâm, muốn từ việc Lệ Tinh công chiếu tác phẩm điện ảnh tìm cách giải quyết.

"Bên tam thiếu còn chưa có tin tức sao?" Phương Vân Bội đưa chén canh đến trước mặt chồng.

Quý Nhân thờ dài lắc đầu, "Sao có thể có tin tức? Nghe nói từ khi tam thiếu tiếp nhận Lệ Tinh, mỗi ngày toàn là các CEO của công ty điện ảnh đứng chờ cậu ta trước cổng, làm sao đến lượt tôi chứ?"

Phương Vân Bội an ủi, "Nếu không được, chúng ta nghĩ cách khác."

"Không có cách nào khác." Sắc mặt Quý Nhân khó coi, Phương Vân Bội cắn môi, không nói tiếp.

Quý Mỹ Âm phồng má, cúi đầu khuấy chén com. Nếu không giữ nổi công ty, về sau sinh hoạt của cô ta phải làm sao đây?

"Ba."

Quý Sênh Ca buông đũa, nhìn về phía ba mình mở miệng, "Mấy hôm trước con đã nhờ người mang tư liệu về Hoàn Cẩm đưa cho quản lý cấp cao của Lệ Tinh, ngó ý muốn độc quyền công chiếu 'Tân Phiến'. Bọn họ hẹn gặp mặt bàn bạc sau, hẳn là ngày mai sẽ liên lạc với ba."

Quý Nhân không dám tin từng mắt, "Hôm nay con trở về là muốn nói chuyện này?"

Quý Sênh Ca gật đầu.

Như vậy, không chỉ có Quý Nhân mà ngay cả Phương Vân Bội và Quý Mỹ Âm đều thay đổi sắc mặt.

Nhờ bữa com nóng được chuẩn bị công phu này, cả người Quý Sênh Ca cuối cùng cũng ấm áp trở lại. Biệt thự có điều hòa, chẳng sợ ngày mưa lạnh lẽo thì nơi đây vẫn ấm áp như thường. So với căn phòng cũ cứ mưa là dột của cô, quả là một trời một vực. Chỉ tiếc, căn biệt thự châu Âu lớn như vậy, cũng không có ai muốn dành cho cô một phòng.

Quý Sênh Ca cảm ô chuẩn bị rồi đi, đứng trước cửa mang giày thì Quý Nhân đi tới, "Con có quan hệ với người nào mà lại gặp được cả cấp cao của Lệ Tinh?"

"Là bạn học của con, cô ấy làm việc ở đó cũng không tồi." Quý Sênh Ca cẩn thận trả lời.

Quý Nhân nhìn chằm chằm con gái, không biết đang suy nghĩ gì.

"Con rất rõ tâm huyết của ba đối với Hoàn Cẩm, là con gái nhà họ Quý, lẽ ra con phải giúp ba gánh vác." Quý Sênh Ca ngửi khí thuận theo, nghiêm nhiên

là bộ dáng con gái tri kỷ hiểu chuyện.

"Nếu đúng như con nói, ta nhất định sẽ không bạc đãi con." Quý Nhân phản phó tài xế đưa Quý Sinh Ca trở về.

Đầu thu ở thành phố Vân Giang chủ yếu mưa dầm dề. Quý Sinh Ca ngồi ở ghế sau, nhìn nước mưa tí tách xẹt qua cửa sổ. Trong xe mở điều hòa ấm áp nên cô không cảm thấy lạnh. Nhưng đến lúc thân hình nhỏ bé của cô xuyên qua màn mưa thì lại lạnh đến phát run.

Vậy mới nói, cứ cho là cô muốn tự mình trải nghiệm khác biệt đi.

Sáng hôm sau, Quý Sinh Ca bị ba gọi tới Hoàn Cẩm. Cô lên tầng, vội vã đến văn phòng.

Cửa phòng mở ra, người đàn ông đi ra suýt va vào Quý Sinh Ca.

"Quý tiểu thư." Người đàn ông một thân trần màu đen không được coi là xa lạ, chính là cấp dưới của Cố Duy Thâm Cố Duệ, từng tiếp xúc với cô vài lần.

Quý Nhân nghe được tiếng "Quý tiểu thư" kia, đôi mắt thoáng chốc nheo lại.

Lễ phép gật đầu, Quý Sinh Ca không dám nhiều lời, sợ ba nhìn ra điều gì đó.

"Cố trợ lý, mời đi hướng này." Quý Nhân cung kính tiễn người.

Không lâu sau, Quý Nhân trở về văn phòng, vui sướng mở miệng, "Sênh Ca, quan hệ của con quả nhiên hữu dụng, vừa rồi Cố trợ lý đến đây thông báo, cấp cao bên Lệ Tinh đồng ý cho chúng ta độc quyền công chiếu rồi."

"Chúc mừng ba." Lòng Quý Sinh Ca thả lỏng, cuối cùng người đàn ông kia vẫn giữ lời.

"Ha ha, vẫn còn một chuyện tốt hơn nữa," Về vui mừng không thể nào che dấu trên gương mặt Quý Nhân.

"Chuyện gì thế ạ?"

"Con nhìn xem."

Ba cô đưa qua một phần văn kiện, Quý Sinh Ca xem xong liền giật mình. Gần đây Lệ Tinh đang lên kế hoạch quay bộ "Hạ Tuế" cuối năm nay, không biết bao nhiêu công ty điện ảnh tranh nhau vỡ đầu đề hợp tác với Lệ Tinh, thế mà miếng bánh béo bở này lại rơi vào tay Hoàn Cẩm, một công ty tầm trung.

Quý Sinh Ca hí hóp mắt, cô sẽ không cho rằng thực lực của Hoàn Cẩm áp đảo các công ty khác.

"Người phụ trách bên Lệ Tinh nói rằng tác phẩm đang thiếu nữ phụ số 3, bảo chúng ta đưa nghệ sĩ qua đó tham dự casting, chỉ cần không có vấn đề, chúng ta có thể hợp tác với Lệ Tinh rồi." Quý Nhân sắc mặt hớn hở.

"Ba, chuyện này có hơi đột ngột?" Quý Sinh Ca cảm thấy không hợp lý.

"Con đúng là không hiểu gì," Quý Nhân liếc mắt nhìn con gái, cười nói: "Hoàn Cẩm hai năm nay tuy rằng xuống dốc, nhưng trước nay trong vòng tròn này cũng có chút danh tiếng! Hiện tại chúng ta chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần có thể hợp tác cùng Lệ Tinh, Hoàn Cẩm sẽ được cứu rỗi."

Quý Sinh Ca hơi rũ rũi, tâm tư bởi một câu "Hoàn Cẩm cũng có chút danh tiếng" liền trở nên mơ hồ.

"Chuyện này giao cho người khác ba không yên tâm, ba muốn con tự mình phụ trách."

Lời nói của Quý Nhân khiến Quý Sinh Ca nháy mắt hoàn hồn, "Con phụ trách?"

"Đúng! Ngày mai con dẫn người đi casting, nhất định không thể phạm sai lầm." Quý Nhân tiến lên một bước, ánh mắt nhu hòa, "Sênh Ca à, mấy năm nay là ba xem nhẹ con, từ mai con hãy tới Hoàn Cẩm, sau này san sẻ cùng ba."

Tiến vào Hoàn Cẩm ban đầu chính là kế hoạch của cô, hiện giờ cơ hội bày ra trước mắt, cô tất nhiên không từ chối, "Con nghe theo ba sắp xếp."

Quý Nhân vui mừng gật đầu, lập tức cầm điện thoại phân phó cấp dưới nhanh chóng chọn lựa nghệ sĩ.

Mấy ngày nay, vì có thể hợp tác cùng Lệ Tinh, Quý Nhân nhờ người tìm không biết bao nhiêu mối quan hệ, lại chưa từng nghĩ có thể nhờ cậy con gái mình mà được như ý. Nếu ông ta không làm, người đàn ông vừa rồi vừa là trợ lý của Cố Duy Thâm, điều này ám chỉ cái gì, ông ta nhanh chóng hiểu ra.

Nghĩ đến đây, Quý Nhân không nhịn được liếc mắt nhìn con gái. Đứa nhỏ Sênh Ca này từ bé đã là một tiểu mỹ nhân, hiện tại trở mã dung nhan liền khuynh thành. Chỉ là ông ta không nghĩ được, cô cùng Cố Duy Thâm rốt cuộc là quan hệ gì?

Ba bận rộn sắp xếp mọi việc, Quý Sinh Ca tạm thời không có việc gì làm. Cô đứng dậy đến trước cửa sổ, bên ngoài mưa nhỏ đã tạnh dần.

Thuận lợi giành được quyền phát sóng, lại thành công tiến vào Hoàn Cẩm, mọi việc tưởng như rất bình thường, nhưng đáy lòng cô vẫn không yên tâm.

Xuyên qua cửa kính nhìn xuống dưới, ven đường là chiếc limousine có hơi quen mắt. Cô khẽ nhủ mầy, vừa lúc thấy Cố Duệ mở cửa xe ngồi vào.

Khóe mắt xẹt qua một hình ảnh nào đó, cô vội vàng cẩn thận nhìn, đáng tiếc xe đã khởi động.

Chiếc limousine nhanh chóng rời đi, Quý Sênh Ca không có cách nào xác định xem vừa rồi là thật hay chỉ là ảo giác của cô.

Trước khi chiếc xe kia khởi động, hình như cô nhìn thấy có người ngồi ghế sau.

"Mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa."

Cố Duệ nắm tay lái, qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông phía sau, mở miệng hỏi, "Hiện tại Hoàn Cẩm không có nghệ sĩ nào quá xuất sắc, vì sao ngài lại chọn bọn họ?"

"Cố Duệ, cậu đã bị từ chối chưa?" Người đàn ông ngồi sau nhẹ giọng hỏi.

Cố Duệ ngẩn ra, thành thật trả lời, "Không có."

Anh ta không cần đợi ai đó từ chối, mà chính anh ta sẽ ra tay trước khi bị cự tuyệt.

"Cậu thật là không biết nói chuyện phiếm."

"....."

Cố Duệ không dám phản bác, đáy lòng lại nghi hoặc. Ý tam thiếu là anh bị người khác từ chối sao?

Là ai? Ai dám can đảm cự tuyệt Cố gia tam thiếu?

Nơi phương xa tối tăm, tầng mây dày đặc tản dần. Cố Duy Thâm tựa lưng vào ghế, mí mắt nhẹ nhàng khép lại.

Không lâu, anh dường như nhớ đến điều gì đó, miệng cong một nụ cười nhẹ.

Quý Sênh Ca, người bắt đầu là cô, nhưng không phải cô có thể tùy tiện chấm dứt.

HẾT CHƯƠNG 5.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Có vào không?

9 giờ sáng, tại tầng năm điện ảnh Hoàn Cẩm là căn phòng tràn ngập ánh mặt trời.

"Quý tiểu thư, cô còn điều gì cần dặn không?" Giọng điệu của thư kí hết sức cung kính.

Quý Sênh Ca đưa tay sờ mặt bàn, không có lấy một hạt bụi. Cô đặt túi xách lên bàn, nói: "Gọi tổng quản lý nghệ sĩ đến gặp tôi."

"Vâng." Thư kí khép cửa.

Căn phòng này bố trí đơn giản nhưng lại lấy ánh sáng rất tốt.

Quý Sênh Ca đứng trước cửa sổ, mây đẹp dần ra, cuối cùng cô cũng có một vị trí nhỏ ở Hoàn Cẩm.

Bầu trời ngoài kia không trong lắm, cách đó không xa là khu vực trồng nhiều cây giữa đại lộ, chia giao thông thành hai luồng phong cảnh không tồi. Nếu có thêm ánh nắng chiếu qua, cô ngồi chỗ này sẽ càng ấm áp hòa hợp.

Cốc cốc cốc!

Gõ cửa tiến vào là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ông ta là người đại diện có thâm niên, trước kia cũng quản lý kha khá nghệ sĩ có chút danh tiếng.

"Tiểu quản lý, tôi là Quý Sênh Ca." Cô chủ động qua chào hỏi. Quản lý Tiểu cười gật đầu, "Đại tiểu thư khách sáo rồi, Quý tổng từng dặn chúng tôi phải

toàn lực phối hợp với mọi sắp xếp của cô."

Nghe được ba chữ "đại tiểu thư", Quý Sênh Ca nhăn mày, "Hoàn Cẩm và Lệ Tinh hợp tác đối với mọi người mà nói rất quan trọng, hi vọng chúng ta có thể phối hợp ăn ý."

"Nhất định rồi."

Quản lý Tiêu không nhiều lời trực tiếp mở miệng, "Tôi sẽ đưa người đến đây, cô xem còn cần chuẩn bị thêm cái gì không?"

Lần casting này không thể phạm sai lầm, Quý Sênh Ca cảm túi xách, trực tiếp đi ra ngoài, "Tôi tự mình đến xem sao, nếu có vấn đề chỗ nào, cứ đi tới đi lui sẽ không kịp."

Thấy cô bước ra cửa, Tiểu quản lý vội vàng dẫn đường. Nghệ sĩ đang trong phòng hóa trang tầng hai, lúc Quý Sênh Ca đến trước cửa bỗng nhiên dừng lại.

"Tiểu quản lý."

"Đại tiểu thư nói đi."

Quý Sênh Ca cong môi, khoe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, "Tôi tới đây là do ba tôi phân phó, không muốn để lộ thân phận chuốc lấy bàn tán không cần thiết."

Trước kia nhị tiểu thư Quý gia ghé chơi, hận không thể mang cả công ty đến trước mặt cô ta hầu hạ. Nhưng vị đại tiểu thư này lại trái ngược hoàn toàn. Tiểu quản lý lập tức hiểu rõ, "Tôi tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện trước mặt đám nghệ sĩ."

Quý Sênh Ca đẩy cửa vào.

Trong phòng hóa trang đèn sáng trưng, Quý Sênh Ca vừa vào đã nghe thấy một giọng nói dễ nghe vang lên, "Cô không thấy má hồng bên trái quá đậm sao? Gò má của tôi hơi cao, còn muốn tôi nói mấy lần mới nhớ kìa?"

Trước gương trang điểm là một mỹ nhân, Quý Sênh Ca nhướn mày, từ ánh mắt đầu tiên liền cảm thấy diện mạo người này hết sức thanh thuần.

Trước khi tới đây cô đã nhìn qua tư liệu về nghệ sĩ nữ, biết cô ấy là Cam Giai, hai năm trước ký hợp đồng với Hoàn Cẩm, vốn là người mới ở công ty. Đáng tiếc, vận khí của cô ấy không tốt, tham gia diễn xuất mấy bộ phim rating trung bình, trước sau vẫn không phát lên được. Bình thường ngoại trừ đóng vài cái quảng cáo mới lộ diện, còn lại không có cơ hội nào tốt.

"Tiểu quản lý, tôi trang điểm xong ngay đây."

Cam Giai ngồi trên ghế trang điểm, trên mặt là ý cười, thần sắc và giọng điệu khác hẳn sự sắc bén đối với chuyên viên trang điểm ban nãy.

Tiểu quản lý bước tới hỏi cô ấy, "Học thuộc lời thoại rồi chứ?"

"Đã sớm thuộc rồi." Cam Giai tùm tùm trả lời. Vốn dĩ cũng chỉ có vài câu thoại, hướng chi cô ấy lại giỏi nắm bắt lời thoại.

Xoay sang Quý Sênh Ca, Tiểu quản lý liền giới thiệu với cô ấy, "Giai Giai, vị này chính là Quý..."

Dừng lại, ông ta nói tiếp, "Gọi cô ấy là chị Quý."

"Chị Quý." Cam Giai nghiêng người, nhìn Quý Sênh Ca ngọt ngào cười. Cô gái trẻ tuổi cười rộ lên trông thật đẹp mắt, hướng chi tố chất cô ấy không tồi.

"Hôm nay cô đi theo chị Quý casting."

Theo bản năng, Cam Giai khẽ nhủ mày, "A Phong đâu ạ?"

Tiểu quản lý không giải thích nhiều, "A Phong tạm thời phụ trách nghệ sĩ khác, buổi casting ở Lệ Tinh sẽ do chị Quý sắp xếp. Cô phải thể hiện thật tốt, nhất định không thể để mất cơ hội này."

"Vâng."

Cam Giai ngoan ngoãn đáp lời, nhưng ngay lúc Tiểu quản lý xoay đi liền bày ra gương mặt mặt mày.

Tuy rằng biểu cảm của cô ấy thay đổi rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt Quý Sênh Ca.

Bất quá mới hai mươi mấy tuổi đầu mà bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác thật không tệ, cả ngày quanh quẩn trong cái vòng này, Cam Giai có biểu hiện như vậy cũng là chuyện thường tình.

Quý Sênh Ca không nghĩ nhiều, nhanh chóng đưa "gà" đến truyền thông Lệ Tinh.

Tình hình giao thông hôm nay tương đối thuận lợi, Quý Sênh Ca nhìn thời gian, thở phào nhẹ nhõm. Ngồi ghế sau, Cam Giai cúi đầu ôn lại lời thoại, biểu cảm chăm chú.

"Không cần quá khẩn trương." Quý Sênh Ca kiên nhẫn trấn an. Tốt nghiệp đại học hai năm, cô liền đến làm việc tại một công ty điện ảnh nhỏ, công việc của người đại diện đối với cô không quá xa lạ.

"Đây là lần đầu tiên chị Quý dẫn dắt người mới sao?" Cam Giai khép lại kịch bản, thò tay vào túi.

"Xem như lần đầu tiên đi." Quý Sênh Ca cười cười.

Nghe vậy, ánh mắt Cam Giai lập tức tối lại, khóe miệng đang tươi cười bỗng cứng đờ.

Quý Sênh Ca thấy cô ấy cúi thấp mặt, không khỏi lắc đầu. Mọi người thường nói làm người đại diện không dễ tí nào, thời gian qua cô đích thân trải nghiệm, trong lòng có rất nhiều cảm xúc. Người nghệ sĩ có thể phát lên không thật ra cũng không phải do người đại diện. Dù loại nhân tố khác nhau kết tủa lại rồi đột ngột bùng nổ, còn phải kể đến vận khí!

Nhìn đường cong xinh đẹp trên sườn mặt Cam Giai, đáy mắt Quý Sênh Ca dần tĩnh lặng. Mọi người đều mong có thể thuận lợi thành công, suy nghĩ như vậy không có gì sai cả. Cô cũng không hi vọng lần thử vai thuận lợi này thực sự có thể giúp Hoàn Cẩm hợp tác với Lệ Tinh.

Chỉ là thành công hay không còn phải xem ý trời, hoặc đúng hơn, xem tâm ý của người đàn ông kia.

Bước vào cổng Lệ Tinh, có thể thấy những công ty điện ảnh xếp hàng dài chờ casting, Quý Sênh Ca nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Cô hồi tưởng lại nội dung cuộc trò chuyện giữa Cố Duệ và ba mình, từ đầu đến cuối vẫn đoán không ra, liệu ở giữa có gì giấu diếm?

Nếu Lệ Tinh muốn hợp tác cùng Hoàn Cẩm, tại sao hôm nay phải sắp xếp nhiều công ty đến thử vai như vậy? Nhưng nếu Lệ Tinh không có ý định với Hoàn Cẩm, vì sao hôm đó Cố Duệ phải tự mình đến công ty cô?

Quý Sênh Ca liếm môi, chắc chắn người đàn ông kia có ý, có ý khiến cô đoán tới đoán lui, tâm tình treo lên treo xuống!

"Chị Quý, đến lượt em rồi."

Cam Giai sắc mặt khẩn trương, Quý Sênh Ca đến bên cạnh cô ấy, hạ giọng dặn dò, "Điều quan trọng nhất trước ống kính không phải lời thoại, mà là ánh mắt và tình cảm thể hiện ra ngoài của em."

"Em biết rồi." Cam Giai khẽ cắn môi dưới.

Quý Sênh Ca vỗ vai cô ấy, "Chị chờ em ở đây."

Rất nhanh liền có nhân viên công tác dẫn Cam Giai đi, Quý Sênh Ca thấy cô ấy vào phòng ghi hình, khuôn mặt liền căng thẳng.

Ngay cầu thang bên cạnh, Cố Duệ liếc mắt từ xa, sau đó xoay người rời đi.

Buổi thử vai chỉ kéo dài hơn hai mươi phút, kết quả cuối cùng thế nào thì phải đợi Lệ Tinh thông báo mới biết được.

"Em cảm thấy thế nào?"

Cam Giai lắc đầu, "Rất nhiều diễn viên đến casting, so với điều kiện của em....."

Ngực có chút áp lực, Quý Sênh Ca không nhiều lời, chuẩn bị đưa cô nàng rời đi.

"Cam tiểu thư, mời cô qua bên này đăng ký." Có nhân viên công tác đến gần, Cam Giai đi theo qua bên kia.

Quý Sênh Ca cầm túi xách đứng trước thang máy, hai mắt nhìn chăm chăm mũi chân đến phát ngốc.

Rầm!

Cửa thang máy trước mặt mở ra, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, chỉ thấy người đàn ông hai tay đút túi, mỉm cười nhìn cô.

Cặp mắt đen kia thật thâm thúy, nhìn Quý Sênh Ca hoảng hốt.

"Có vào không?" Cố Duy Thâm thanh âm trầm thấp.

Lời mời thốt ra hung hăng đánh vào trái tim Quý Sênh Ca.

Thấy cô đứng im, người đàn ông duỗi tay nhấn nút đóng cửa.

Cơ thể phản ứng nhanh hơn đại não, không biết Quý Sênh Ca lấy đâu ra dũng khí, dùng túi da chặn cửa, cả người chen vào thang máy.

Đình!

Cửa đóng lại, đầu óc Quý Sinh Ca vẫn còn chút ngu ngơ.

Người đàn ông đằng sau cười mang theo ý tứ trêu chọc kín đáo, "Tôi tưởng chỉ có đàn ông mới thích đơn giản thô bạo, thì ra cô cũng thích."

Gương mặt Quý Sinh Ca nóng lên, vì sao trong lời nói của anh, cô lại có thể nghe ra hàm ý khác.

HẾT CHƯƠNG 6.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tự làm mình mất mặt

Cửa thang máy khép lại, không gian chật chội khiến người ta có cảm giác bị đè nén, huống chi bên cạnh cô lại là người đàn ông nguy hiểm vô cùng.

"Tam thiếu."

Quý Sinh Ca chủ động mở lời, dù sao cô cũng bước vào rồi, không thể làm chuyện tốn công vô ích được, "Một cơ hội tốt như Hạ Phiến, tại sao Lê Tinh lại chọn Hoàn Cẩm?"

Cố Duy Thâm cao cổ 1m8, anh liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương của Quý Sinh Ca, khẽ mỉm cười, "Ai nói Lê Tinh chọn Hoàn Cẩm?"

Quý Sinh Ca cố đè nén cảm xúc, thử thuyết phục anh, "Hoàn Cẩm của chúng tôi ở trong vòng này cũng coi như lập nghiệp từ sớm, tuy rằng mấy năm nay có xuống dốc, song nghệ sĩ công ty luôn được khen là dày dặn kinh nghiệm."

"A."

Cố Duy Thâm cúi đầu cười, không ngại mia mai, "Kinh nghiệm dày dặn đến nỗi không có ai phát lên được hả?"

Bị người ta không chút lưu tình phản bác, Quý Sinh Ca lập tức bốc hỏa đến nơi. Nhưng nếu là người khác thì không sao, đằng này là người đàn ông trước mặt, cô có muốn giận cũng không dám giận.

"Vậy nên mới nói, Hoàn Cẩm chúng tôi chỉ thiếu một cơ hội thôi, chỉ cần tam thiếu chịu..."

"Lê Tinh không có thời gian cho người khác cơ hội, mà tôi cũng không thích phải xử lý rắc rối của người khác."

Hòa khí trong lồng ngực dần dâng lên, Quý Sinh Ca ngừng mặt, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm đôi mắt anh, "Nếu đã như vậy, vì sao tam thiếu còn cho người đến gặp ba tôi, chuyển ý Lê Tinh muốn cùng chúng tôi hợp tác?"

Môi mông của người đàn ông khẽ cong, "Là tôi thích thế, Hoàn Cẩm có thể từ chối mà, không ai kè sủng ép các người đồng ý."

"....."

Năm ngón tay rũ bên người đột nhiên nắm chặt, Quý Sinh Ca bị anh chọc tức không nhẹ. Ai chẳng biết Lê Tinh tung ra cảnh ô-liu [1] không thể từ chối, huống chi ba luôn vất óc tìm cách cùng Lê Tinh hợp tác, làm sao có thể bỏ qua con cá lớn đưa đến miệng này?

[1]: Ý chỉ cơ hội hấp dẫn

Chắc chắn người đàn ông này cố ý!

Biết mình tự làm mình mất mặt, Quý Sinh Ca thức thời im lặng. Cô nhìn con số trên thang máy giảm dần, đáy mắt vừa xẹt qua một hình ảnh thì bả vai đã bị giữ chặt, khiến lưng cô áp vào vách thang máy.

"Anh muốn làm gì?"

Trên người anh nhận nhặt mùi thuốc lá, Quý Sinh Ca theo bản năng quay mặt đi, khiến gương mặt cọ nhẹ vào cổ áo sơ mi của anh. Thân thể dựa sát vào nhau, cô muốn giãy giụa nhưng eo bị giữ chặt bởi đôi tay mạnh mẽ, hoàn toàn không có cách nào thoát được.

Cố Duy Thâm kè sát mặt, không ngác nhiên mấy khi thấy tai cô phấp hồng, "Tôi vừa nhớ ra một chuyện."

"Chuyện gì?" Quý Sênh Ca như bị mắc nghẹn, thấy nửa người anh ngày càng áp sát, đến mức tây trang trên người như dán vào áo khoác vàng nhạt của cô.

Trước ngực là cảm giác bị ép chặt, Quý Sênh Ca cắn môi. Người đàn ông này còn có thể không biết xấu hổ hơn không?

"Đêm đó tôi không dùng biện pháp an toàn."

Tai cô nóng lên, Quý Sênh Ca hít thật sâu, khó khăn trả lời, "Tam thiếu yên tâm, di cã của tôi tới rồi."

Hai người nhìn nhau, Cố Duy Thâm thấy ánh mắt cô trầm tĩnh, vẻ mặt lại lãnh đạm, dần thả lỏng vòng tay đang quấn trên hông cô.

"Tốt."

Người đàn ông vừa dứt lời thì thang máy liền dừng lại. Anh chẳng buồn quay đầu, hai chân thon dài sải bước ra khỏi thang máy.

Quý Sênh Ca dõi theo bóng dáng anh xa dần, hai chân mềm mại run rẩy.

Không lâu sau, Cam Giai xuống lầu. Quý Sênh Ca không hỏi gì đến kết quả thử vai mà trực tiếp đưa cô ấy rời đi.

Thái độ ban nãy của Cố Duy Thâm trong thang máy đã thể hiện rõ ý đồ của buổi thử vai lần này. Sau khi xe công ty đưa Cam Giai về, Quý Sênh Ca bước xuống đường bắt taxi.

Về mặt mặt mũi dựa vào ghế, trong lòng thầm tính toán phải ăn nói thế nào với ba cô.

Cố Duy Thâm đã tỏ rõ việc đùa bỡn cô, đùa bỡn Hoàn Cẩm, nhưng cô lại quá chắc chắn trước mặt ba. Cô chỉ vừa mới tiến vào cửa Hoàn Cẩm, vừa mới được ba coi trọng một chút, nếu Hoàn Cẩm không thể hợp tác cùng Lệ Tinh, cô phải làm thế nào?

Bực bội nhắm mắt lại, Quý Sênh Ca cảm thấy bên tai trái bắt đầu nóng lên. Hơi thở nóng rực phả vào ban nãy khi anh nói chuyện dường như vẫn còn vương lại bên tai.

Cố gia tam thiếu, cháu trai bảo bối của gia tộc nhà họ Cố. Người đàn ông như Cố Duy Thâm dĩ nhiên từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, làm sao hiểu được người bình thường vất vả mưu sinh thế nào.

Chỉ một ánh mắt, một câu nói của anh cũng đủ quyết định số mệnh của người khác. Hiển nhiên anh biết rõ đặc quyền của mình, nhưng lại cố tình đùa giỡn họ trong lòng ban tay, khiến họ trở thành đồ chơi cho anh giải trí.

Sắc mặt Quý Sênh Ca trầm xuống, có lẽ đêm đó cô không nên chọc tới anh làm gì!

Tài xế taxi bật radio, lúc này đang là bản tin 12 trưa, giọng nói của người chủ trì vang bên tai, "Cách đây vài ngày, Cố gia đại thiếu Cố Tái Thành đã chính thức trả lời báo chí, tuyên bố hủy bỏ hôn ước với Ôn Đình. Đồng thời, Cố thị cũng ra thông báo hủy bỏ hạng mục đang hợp tác cùng xí nghiệp Ôn thị. Ôn gia phải đối mặt với nhiều lời gièm pha, có nguồn tin cho hay Ôn Đình từng dùng thuốc ngủ tạt sát...."

Tài xế phía trước khe khẽ lắc đầu, nhỏ giọng mĩa mai, "Mấy kẻ có tiền đúng là biết cách làm lớn chuyện, nể nếp gia đình bại hoại như thế có gì đáng khoe khoang chứ, còn biết xấu hổ hay không?"

Ánh mắt Quý Sênh Ca tối lại, cô nhớ đến căn phòng 3303 ở khách sạn đêm đó, nặng nề thở dài.

Có phải trên đời này, kẻ yếu thì dễ dàng bị chà đạp?

Taxi dừng bên ngoài tiểu khu, Quý Sênh Ca trả tiền xe xong liền cầm túi xách bước về phía cổng.

Một chiếc xe đen đỗ trước khu nhà, cửa xe mở ra để lộ một người phụ nữ trên mặt mang chiếc kính râm lớn. Quý Sênh Ca nhất thời không thấy rõ diện mạo đối phương.

"Cô là Quý Sênh Ca?"

Người phụ nữ lên tiếng, âm thanh khàn khàn, khiến Quý Sênh Ca ngơ ngẩn, "Hình như tôi không quen cô."

Cô xoay người muốn lên lầu thì bị hai tên vệ sĩ phía sau người phụ nữ cản đường.

Người phụ nữ đưa tay tháo kính râm, để lộ rõ khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt sưng đỏ.

Quý Sênh Ca nhìn cô ta vài giây liền nhận ra thân phận của cô ta.

"Tôi là Ôn Đình." Người phụ nữ đến trước mặt Quý Sênh Ca.

Chuyện gì đã tới, có trốn kiểu nào cũng không xong.

Quý Sênh Ca nheo mắt.

HẾT CHƯƠNG 7.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Gặp phải phiền toái

Cách đó không xa là một quán cà phê, mặt tiền tương đối vắng vẻ, việc kinh doanh cũng không được tốt.

Dựa người vào ghế sofa, trước mặt Quý Sênh Ca là một tách trà, hơi nóng tản ra nghi ngút.

Mà người phụ nữ đối diện cô lúc này mười ngón tay xiết chặt, thậm chí vì dùng quá sức khiến xương tay nhô lên, vẻ vụn vặt trông rất không bình thường.

Quý Sênh Ca nhìn thoáng qua, sợ cô ta sẽ bẻ gãy ngón tay nên đành mở miệng, "Ôn tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi đó ở khách sạn Quý tiểu thư đã thấy gì?" Ôn Đình mở miệng, giọng khàn khàn, cặp mắt sưng đỏ đã tiết lộ tình trạng của cô ta.

Sắc mặt Quý Sênh Ca tự nhiên, "Tôi không thấy gì cả, mấy ngày trước đã nói rõ ở cục cảnh sát rồi."

"Không đúng!" Tâm trạng Ôn Đình lập tức trở nên kích động, "Cô không thể nào không thấy gì hết!"

Tay cô ta đột nhiên nắm chặt góc bàn, đôi mắt đầy tơ máu trừng lớn, "Có người hãm hại tôi, ai đó cố tình hãm hại tôi!"

Trong quán cà phê không có khách vì vệ sĩ Ôn gia đã canh giữ bên ngoài. Quý Sênh Ca cau mày, là cô nghĩ đơn giản rồi, đối với Ôn Đình mà nói, cô ta sẽ không đời nào cam tâm bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Quý Sênh Ca lặng lẽ kéo khóa túi xách, lấy đi động bộ vào túi áo khoác.

"Ôn tiểu thư, những gì cần nói tôi đều đã khai báo ở cục cảnh sát." Quý Sênh Ca rút ví một ít tiền mặt đặt ở góc bàn, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

"Khoan đã."

Ôn Đình nắm lấy vạt áo khoác của Quý Sênh Ca, nhìn chằm chằm tiền cô để trên bàn, đáy mắt lóe lên, "Cô muốn bao nhiêu?"

"Cái gì?" Quý Sênh Ca không hiểu.

Ôn Đình ngẩng đầu, khoe miệng chậm rãi giương lên một nụ cười, "Chỉ cần cô đến cục cảnh sát làm chứng, khai rằng hôm đó nhìn thấy người đàn ông xa lạ vào phòng 3303, tôi sẽ cho cô hai mươi vạn."

Ánh mắt Quý Sênh Ca trầm xuống, "Ôn tiểu thư có biết mình đang nói gì không?"

"Đương nhiên rồi."

Trong đôi mắt sưng đỏ của Ôn Đình dường như thấp thoáng nước, "Tôi không thể bị hãm hại như thế được, việc này đối với tôi không công bằng!"

Công bằng? Quý Sênh Ca cười nói, "Khai man là phạm pháp."

"Năm mươi vạn." Ôn Đình cho rằng cô chê tiền còn ít.

"Ôn tiểu thư."

Quý Sênh Ca dứt tay vào túi áo khoác, "Chuyện này, tôi thật sự không thể giúp cô được."

Dứt lời, cô xoay người toan rời đi, lại bị vệ sĩ chặn lại.

"Chúng ta không thù không oán, tôi cũng không muốn làm khó cô." Ôn Đình đứng dậy đến trước mặt Quý Sênh Ca.

Nếu không phải gây khó dễ, vì sao còn muốn cô làm chứng giả?

Ôn Đình mềm giọng, "Cô yên tâm, chỉ cần cô ra mặt làm chứng, Ôn gia chúng tôi sẽ không bạc đãi cô."

Ha ha.

Trong lòng Quý Sinh Ca cười lạnh một tiếng. Cô không ngờ, nếu cô thật sự ra mặt thì sẽ đắc tội với Cố gia.

Chuyện này mà làm rõ kiểu gì cũng sẽ dính líu đến Cố gia. Cố Tái Thành và Cố Duy Thâm đều là con trai nhà họ Cố, bất kể là ai trong số họ bị liên lụy, Cố gia sẽ không đời nào để yên!

Mà cô là ai chứ? Đứa con gái thấp cổ bé họng không được yêu thương của Quý gia, ai sẽ coi trọng lời cô nói đây? Ôn gia tìm cô cốt cũng chỉ coi cô như bia đỡ đạn, muốn tranh thủ cơ hội mà thôi.

Nhưng sao cô phải chịu cảnh làm bia đỡ đạn? Sao cô phải là tấm đệm mặc người chà đạp chứ?

"Xin lỗi vì lực bất tòng tâm." Thái độ Quý Sinh Ca kiên quyết.

Ánh mắt Ôn Đình tối lại, "Hừ! Nếu hôm nay cô không đồng ý thì đừng mong rời khỏi đây."

Mấy tên vệ sĩ nhanh chóng tiến lên. Quý Sinh Ca cầm di động trong túi áo giơ lên, mở khóa màn hình nói với bọn họ, "Tôi đã ghi âm cuộc nói chuyện vừa rồi, cũng đã nhắn cho bạn tôi. Nếu có việc gì xảy ra với tôi, chỉ sợ Ôn tiểu thư phải vào tù một chuyến."

Thấy trên màn hình đúng là có một đoạn ghi âm, Ôn Đình đỏ mặt, ánh mắt nhìn Quý Sinh Ca đầy lạnh lẽo.

"Nghĩ kĩ rồi sao?" Bộ dạng Quý Sinh Ca quả thực thông thả, "Nếu một phút nữa tôi không rời khỏi đây thì bạn tôi sẽ báo cảnh sát."

Dáng người cô dong dỏng cao nhưng lại hơi gầy, so với hai tên vệ sĩ kia thì càng có vẻ nhỏ bé. Nhưng người vốn đang gặp rắc rối là cô lúc này lại nắm quyền chủ động.

"Tiểu thư." Hai tên vệ sĩ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Ôn Đình, đợi chỉ thị của cô ta.

Một lúc sau, Ôn Đình hung hăng cắn răng, nói, "Thả cô ta đi."

"Vâng."

Mấy tên vệ sĩ lập tức tránh đường, Quý Sinh Ca nắm chặt di động, đi thẳng khỏi quán.

Ngoài đường người đến người đi, cô quay đầu nhìn về phía quán cà phê nhưng không thấy ai bước ra cả.

Rẽ hai con phố, Quý Sinh Ca nhanh chóng hướng về phía tiểu khu. Phía sau truyền đến âm thanh của động cơ ô tô, cô nghiêng người tránh, một chiếc xe hơi đen lướt qua vạch áo cô vụt mất.

Cửa kính đằng sau hạ xuống hơn nửa, lộ ra khuôn mặt đeo kính râm của Ôn Đình, khóe miệng kia treo một nụ cười khiến người ta lo lắng.

Đợi đến lúc chiếc xe khuất bóng, Quý Sinh Ca nắm chặt điện thoại trong tay, cả người khẽ run.

Về đến nhà, cô khóa kĩ cửa sổ rồi mới dám thả lỏng một phen. mấy năm nay, dù là việc lớn việc nhỏ gì cô cũng chỉ có một mình, lâu rồi cũng thành thói quen. Lúc này ngồi trên sofa, cô do dự nhìn di động.

Ôn Đình tìm đến tận cửa, đầu phải cô không muốn báo cho Cố Duy Thâm? Nhưng nghĩ đến thái độ của anh trong thang máy, cô lại trả điện thoại về chỗ cũ.

Đứng dậy vào phòng tắm, sau khi cô quay ra, cả người hoàn toàn trở về trạng thái ban đầu. Đối với việc làm của Ôn Đình, cô không muốn làm lớn chuyện, chỉ mong mọi thứ chấm dứt tại đây.

Chạng vạng tối, trong Tây Phủ Danh.

Cố Duy Thâm ngồi trước bàn ăn, ung dung mà thông thả uống canh. Cố Duệ nhận điện thoại bước vào, bị anh liếc mắt một cái, "Có chuyện gì?"

Người đàn ông mở miệng dò hỏi, Cố Duệ bèn thành thật, "Chiều nay, Ôn Đình tìm Quý tiểu thư."

Cố Duy Thâm nhướn mày, rõ ràng không quá bất ngờ.

"Thời điểm này mà Ôn Đình còn dám lộ mặt, chứng tỏ Ôn gia chưa từ bỏ ý định."

"À."

Cố Duy Thâm dựa lưng vào ghế, khuấy thìa trong tay, "Cố Tái Thành không để Ôn gia vào mắt, nay Ôn gia muốn tính sổ cũng phải tính trên người anh ta."

"Chỉ là..." Cố Duệ hơi cau mày, đáp, "Chỉ sợ Ôn Đình sẽ cắn chặt Quý tiểu thư không buông."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm rút ra một điều thuốc, "Không phải cô ta thích từ chối sao? Tôi muốn xem, cô ta có bản lĩnh đến mức nào!"

Cố Duệ giật mình, lơ mơ nhận ra "cô ta" trong miệng tam thiếu nhà anh là chỉ ai.

Mấy năm nay, người trăm phương nghìn kế muốn leo lên vị trí tam Cố phu nhân tương lai nhiều không đếm xuể, cho dù biết rõ vị trí này đã có người ngồi, mấy người phụ nữ đó vẫn người trước nói tiếp người sau mơ mộng hão huyền!

Cố Duệ chớp mi, rốt cuộc vị Quý tiểu thư này là biết thân biết phận hay còn cất giấu tham vọng lớn hơn nữa?

_____Lời nói ngoài lề_____

Tam thiếu nói: Tiểu Sênh Ca, mau đến đây nào.

Tiểu Sênh Ca: Hừ! Không biết xấu hổ!

Mẹ ruột: Các người nhanh một chút nha, ta lên hàng đầu ngồi xem, ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 8.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cuộc gọi nhớ

Cái gì gọi là không như mong muốn, cuối cùng Quý Sênh Ca cũng một lần nữa trải nghiệm. 8 giờ sáng, vừa đến ga tàu điện ngầm thì cô phát hiện điện thoại không cánh mà bay, xung quanh là biển người mênh mông, không thể tìm được manh mối gì.

Đến văn phòng, cô cho người hỏi thăm kết quả thử vai hôm qua. Tuy không ôm mấy hi vọng, song chỉ cần vẫn chưa có kết quả, cô vẫn không cam lòng.

Di động biến mất, Quý Sênh Ca biết chắc không phải là ngẫu nhiên. Hôm qua Ôn Đình uy hiếp cô, vì để thoát thân cô đành lấy đoạn ghi âm ra dọa, không ngờ hôm nay bên kia đã có động thái rồi.

Lúc nghỉ trưa, cô đến cửa hàng điện thoại gần đó làm lại sim, đồng thời cũng mua một chiếc điện thoại mới. Cũng may mạng lưới internet hiện tại rất phát triển, cô chỉ cần lưu danh sách liên lạc vào di động mới, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc rời khỏi cửa hàng, bầu trời âm u. Chẳng biết bao giờ mới trong trở lại, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, hờ hững cười. Thật ra cô hiểu rất rõ, nhiều lúc cô chỉ muốn một điều nhìn chín điều lành, nhưng người khác không chịu dừng tay.

Trở lại văn phòng ở Hoàn Cẩm, đúng lúc thư ký ôm một hộp chuyển phát nhanh tiến vào, "Quý tiểu thư, chuyển phát nhanh của cô."

Chuyển phát nhanh?

Sắc mặt Quý Sênh Ca khẽ biến đổi, cô không đặt hàng online, lấy đâu ra chuyển phát nhanh chứ? Hơn nữa cô chỉ mới đi làm vài ngày, cũng chưa thông báo với bạn bè nên càng không có ai gửi đồ cho cô.

"Ai đưa đến vậy?"

Thư ký lắc đầu, nói: "Tôi không thấy, là bảo vệ đưa đồ vào."

Cầm hộp giấy lắc lắc, không có tiếng động nào kì lạ. Quý Sênh Ca lấy dao rọc giấy trên bàn, nhanh chóng mở gói hộp.

Thấy sắc mặt cô không đúng lắm, thư ký hơi tò mò, liền kè kè bên cạnh cô.

Lưỡi dao rạch xuống lớp băng dính bên ngoài, bên trong không phải bom hẹn giờ, chỉ có một chiếc túi màu trắng. Tâm lý đề phòng của Quý Sênh Ca bỗng chốc buông lỏng, cô cười thầm. Đúng là xem nhiều phim quá rồi nên trí tưởng tượng mới phong phú như vậy.

"Quý tiểu thư, cô không sao chứ?" Thư ký quan tâm hỏi.

"Không có gì." Quý Sênh Ca thờ phào, duỗi tay cầm chiếc túi kia.

Vừa mở túi, bên trong có thứ gì đó rơi ra, thư ký đứng bên cạnh lập tức hét chói tai, "A!"

Máu chảy đầm đìa trên mặt nạ da người, khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn, máu thấm đầm hai tròng mắt, khiến bất kỳ ai nhìn qua một lần lòng to đều dựng đứng.

Mặt Quý Sinh Ca tối sầm đến cực điểm.

"Quý, Quý tiểu thư, cô có định báo cảnh sát không?" Thư ký còn trẻ hiền nhiên bị dọa đến mặt xanh mặt vàng.

Khom lưng nhật lên mặt nạ da người, Quý Sinh Ca tiện tay ném vào thùng rác. Mấy thứ này cô còn lạ gì, khi còn nhỏ thường xuyên đến hậu trường chơi, nghịch ngợm đủ loại đạo cụ.

"Không cần đâu." Quý Sinh Ca lắc đầu, thư ký thấy cô không có vẻ gì quá kích động, tự dung nuốt nước bọt một cái.

Vị Quý tiểu thư này lá gan cũng lớn thật!

"Không còn chuyện gì nữa, cô ra ngoài đi."

"Vâng."

Chờ đến lúc thư ký rời đi, Quý Sinh Ca lại cảm da mặt vút vào thùng rác bên ngoài. Lúc trở lại bàn làm việc liền thấy di động có thông báo. Cô mở khóa màn hình, một dãy số xa lạ gửi tin nhắn đến.

"Nếu không đồng ý yêu cầu của tôi, hôm nay mới chỉ bắt đầu thôi!"

Bang!

Quý Sinh Ca ném điện thoại lên bàn, ngực phập phồng dữ dội. Thực ra hôm qua di động không ghi được nội dung gì giá trị, đều là cô cố tình dọa bọn họ để thoát thân. Mà lúc này điện thoại bị lấy mất rồi, Ôn Đình chắc chắn đã phát hiện chân tướng, tất nhiên sẽ rất tức giận.

Xoay ghế dựa, ánh mắt Quý Sinh Ca dần ảm đạm. Ba cô sẽ không vì cô mà gây thù chuốc oán với Ôn gia, huống chi cô cũng không định kể với ông sự tình đêm đó.

Về phía Cố Duy Thâm, cô cũng chẳng biết nói gì.

Ngón tay chạm đến điện thoại, Quý Sinh Ca muốn báo cảnh sát. Nhưng nếu không có chứng cứ sẽ thành vu khống, không khéo còn bị cắn ngược lại.

Cả buổi chiều làm việc đều mơ mơ màng màng, kết quả thử vai đã có nên cô cũng chẳng hi vọng gì, chỉ mong ít nhất vượt qua cửa ải của ba cô.

Gần đến lúc tan ca, thư ký đột nhiên đẩy cửa vào, "Quý tiểu thư, Quý tổng gọi cô đến phòng ông ấy."

Vài phút sau, Quý Sinh Ca đứng trước bàn làm việc của ba.

"Ta đã dặn kĩ như thế, lần thử vai này tuyệt đối không thể thất bại, tại sao còn làm hỏng chuyện?" Sắc mặt Quý Nhân rất không tốt.

Quý Sinh Ca mắt nhìn chằm chằm mũi chân, "Ba, buổi casting này rất nhiều nghệ sĩ đều tham dự, Lệ Tinh chẳng qua chỉ muốn gọi thêm chúng ta cho đủ số."

Đủ số? Quý Nhân không đồng ý với suy nghĩ này, nếu Lệ Tinh chỉ vì muốn đủ người, sao Cố Duy Thâm còn cho tâm phúc [1] đến đây?

[1]: chỉ người thân tín

"Vừa rồi Lệ Tinh gọi đến."

Quý Sinh Ca ngẩng mặt, chỉ thấy Quý Nhân nắm chặt hai tay, đi đi lại lại trước bàn làm việc, vẻ mặt rối rắm, "Bọn họ cho chúng ta độc quyền công chiếu "Tân Phiến", nhưng chúng ta phải phụ trách phí tuyên truyền trước đó."

"Phí tuyên truyền?" Quý Sinh Ca nheo mắt. A, Lệ Tinh thật biết tính toán, ba ngày độc quyền công chiếu phải tốn mấy vạn phí tuyên truyền đây? Đến lúc đó, dù Hoàn Cẩm được độc quyền phát sóng chẳng nữa thì vẫn phải chịu thâm hụt một khoản lớn!

"Sênh Ca à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Quý Nhân đến trước mặt con gái, "Người quản lý cấp cao con tìm có vấn đề gì sao?"

Tuy trong lòng đã đoán được phần nào, Quý Nhân vẫn không nói thẳng. Thân phận gần đây của Cố Duy Thâm rất đặc biệt, ông ta không dám nói bậy. Hơn nữa, ông ta cũng muốn thử thăm dò xem con gái mình và Cố Duy Thâm có quan hệ gì.

"Ba, việc này con cũng không rõ lắm." Quý Sinh Ca cúi thấp đầu. Dù từ nhỏ đã không được yêu thương nhưng loại chuyện mặt nóng dãn mông lạnh [2] này, cô cũng không muốn làm.

[2]: ý chỉ việc đối xử niềm nở, nhiệt tình với người luôn hờ hững, lạnh nhạt.

Quý Nhân liếc con gái, ánh mắt dần thay đổi, "Ta phá lệ một lần cho con đến công ty, rất nhiều người đều nhìn ta chăm chăm. Nếu việc độc quyền công chiếu không thành, con cũng không thể tiếp tục ở lại Hoàn Cẩm."

"Ba!"

Sắc mặt Quý Nhân lạnh lùng, nói: "Nếu mọi chuyện thật sự hồng bát, con không cần đến Hoàn Cẩm nữa."

Nghe vậy, khước miệng Quý Sênh Ca hạ xuống.

Lúc ra đến cửa Hoàn Cẩm, sắc trời đã tối. Quý Sênh Ca cầm túi đứng trong đại sảnh, không kìm được quay đầu nhìn một lượt. Trên cửa sổ tầng năm là cây dây leo cô mới mua, cành lá xanh biếc.

Quý Sênh Ca liếm môi, cô không thể cứ thế mà rời đi được. Vất vả lắm mới tiến được một bước, sao có thể thấy khó đã lui?

Lấy di động, Quý Sênh Ca nhanh chóng bấm một dãy số. Ngày đó Cố Duy Thâm gọi đến cô không lưu số, nhưng vẫn nhớ kỹ đến giờ.

Tiếng chuông vang lên hết đợt này đến đợt khác, từ đầu đến cuối không ai bắt máy.

Gọi liên tục ba cuộc cũng không có người nghe. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, lòng lạnh một nửa.

Nhưng lúc này cô không còn cách nào khác, đành phải mặt dày một chút.

Giấy lát, Quý Sênh Ca gọi cho một người bạn.

"Sênh Ca?"

"Là mình đây." Quý Sênh Ca cầm di động trong tay, trực tiếp mở miệng, "Cố Duy Thâm có ở Lệ Tinh không?"

"Hình như không." Bên kia đầu dây là Đàm Tư, bạn đại học của Quý Sênh Ca, "Giữa trưa mình thấy tam thiếu ở bãi đỗ xe, anh ta rời đi từ rất lâu rồi."

"Có chuyện gì sao?" Đàm Tư lo lắng hỏi.

Nói rõ mọi việc một cách ngắn gọn, Quý Sênh Ca thẳng thắn, "Mình muốn gặp Cố Duy Thâm."

"Cậu nghĩ tam thiếu sẽ đồng ý sao?" Giọng điệu Đàm Tư lo lắng.

Quý Sênh Ca nhẹ đá chân trên mặt đất, "Phải thử mới biết được."

Chần chừ một lúc, Đàm Tư nhỏ giọng, "Mình nghe nói hôm nay Yến lục thiếu tổ chức sinh nhật, bọn họ thường đến Kim Khuyết chơi."

"Mình biết rồi." Quý Sênh Ca cảm ơn rồi cúp điện thoại, đến ven đường bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến Kim Khuyết.

Kim Khuyết, câu lạc bộ nổi tiếng cho giới thượng lưu ở Vân Giang. Người có thể đặt chân đến đây không chỉ có tiền mà còn phải có chức.

Chơi xong tám trận mạt chược thì eo lưng cũng mỏi nhừ. Cố Duy Thâm rút một điều thuốc trở về, đi đến bàn trà cầm lấy di động. Lúc chơi bài không thích bị quấy rầy nên anh luôn để điện thoại ở chế độ im lặng. Lúc này nhìn danh sách cuộc gọi nhờ dài, chỉ thấy duy nhất một dãy số quen thuộc hết sức chói mắt.

Anh nhớ rõ dãy số này.

"Tam tam, cậu thật không có nghĩa khí gì cả." Chủ nhân bữa tiệc - Yến Nam Thuần cười cười đi đến, choàng tay lên vai Cố Duy Thâm, "Hôm nay ông đây chính thức tròn hai mươi sáu tuổi, sao cậu còn keo kiệt không thả cho tôi hai thẻ Hồ [2] hả?"

[2]: mình không rành mạt chược lắm nhưng chắc đây là một loại thẻ bài trong mạt chược.

Cố Duy Thâm liếc xéo anh ta, "Có chơi nữa không?"

"Chơi chứ." Yến Nam Thuần kéo ghế, hăm hừ ngồi xuống, "Đến trận thứ tám rồi, ông đây không tin đêm nay không đánh được Hồ!"

Trên dãy ghế xanh xanh vàng vàng, mấy người đàn ông ăn mặc chín chu cười đùa với nhau. Cố Duy Thâm cong môi, giọng nói không cao không thấp, "Đêm nay sẽ cho cậu trần truồng về nhà."

"Ha ha ha ——"

"Tam thiếu thật khí phách!"

"Đậu má, cút!"

Mọi người ồn ào một trận, Cố Duy Thâm tùy tiện châm một điếu rồi đặt điện thoại bên cạnh.

HẾT CHƯƠNG 9.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cô biết địa chỉ, tự mình đến đó đi

Vì ban nãy mưa tầm tã nên bầu trời tối rất sớm. Lúc Quý Sênh Ca cho xe chạy vào Kim Khuyết thì vừa mới hơn 7 giờ, song chân trời xa xa chỉ còn một màu đen kịt.

Trước mặt là bảng hiệu vàng thật lớn, cũng thật bắt mắt, dù cách xa đến mấy liếc mắt một cái cũng thấy rõ bảng hiệu. Quý Sênh Ca cầm túi xách bước trên nền đá cẩm thạch trắng, hai bên cửa ra vào sừng sững bức tượng sư tử, vạch rõ cấp bậc ở nơi này.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có thể hội viên không?"

Người phục vụ một thân tây trang đứng trước cửa, Quý Sênh Ca mím môi, "Tôi muốn gặp tam thiếu."

"Là vị tam thiếu nào ạ?"

"Cố gia tam thiếu."

Người phục vụ liếc nhìn cách ăn mặc của cô, lập tức trung ra vẻ mặt không kiên nhẫn, "Kim Khuyết chúng tôi chỉ dành cho hội viên, không có thể thì không thể vào, mời cô về cho."

Phạm là mấy câu lạc bộ xa hoa dành cho hội viên đều phải đóng phí một lần trước khi gia nhập, dựa trên số tiền đóng mà từ đó phân chia thứ bậc. Quý Sênh Ca từng nghe nói để vào được Kim Khuyết, số tiền ít nhất phải nộp lên đến bảy con số.

Vậy nên đã đặt chân đến chỗ này thì tuyệt đối không phải người bình thường.

Cửa ra vào gần trong tầm mắt nhưng Quý Sênh Ca không thể tiến vào. Cô xoay người ra cửa, bước xuống bậc thang. Dù biết rõ sẽ phải đối mặt với tình huống kiểu này, cô vẫn không thể bốc đồng không đến.

Trong lòng dĩ nhiên có cảm giác uất ức và bất bình, nhưng từ khi còn bé cô đã hiểu rõ, nếu sau này muốn ra đời kiếm sống thì những chuyện kiểu này chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Trong bãi đỗ khắp nơi đều là siêu xe, Quý Sênh Ca dò cả nửa ngày vẫn không thấy chiếc limousine kia đâu. Cô biết Cố Duy Thâm không chỉ có một chiếc xe, nên không thể khẳng định anh đã rời đi hay chưa.

Chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chờ thôi.

Mưa tạnh nhưng nền đá vẫn ẩm ướt, Quý Sênh Ca đứng một lúc hai chân tê rần, đành tìm một chỗ tương đối khô ráo ngồi xuống. Bụng ọc ọc kêu, cô nhìn đồng hồ trước mắt, đã hơn 9 giờ.

Người phục vụ bên trong câu lạc bộ nhón chân nhìn ra ngoài, thấy Quý Sênh Ca còn ngồi trước bậc thang thì hừ nhẹ. Người phụ nữ này thật là, vì muốn tiếp cận tam thiếu mà hao tổn không ít tâm tư.

Kim Khuyết tọa lạc ở vị trí hết sức phồn hoa, chẳng những đường xá hai bên rộng rãi, ngay cả tiện nghi xung quanh cũng mọc lên như nấm. Con phố đối diện là một chuỗi những nhà hàng sang trọng, chủ yếu kinh doanh đến ba giờ sáng, thậm chí cửa hàng tiện lợi quanh đây đều mở cửa 24/24.

Quý Sênh Ca định đi mua bánh mì lót dạ nhưng lại sợ lỡ mất người đàn ông kia. Cô quay đầu nhìn tám bảng lắp lánh phía trên, chỉ có thể chịu đựng.

"Tới đây, tiếp tục."

Yến Nam Thuận cởi một nút áo sơ mi, vừa lật bài lên liền cười thành tiếng, "Ai da, vận khí của ông đây đã trở lại! Đám các người chờ lột sạch quần đi!"

Cố Duy Thâm ngồi bên cạnh nhướn mày, ngón trỏ rút một lá quăng lên bàn.

"Chín ống!"

"Bính!"

Miệng nhếch một nụ cười, Yến Nam Thuận quét sạch buồn bực cả đêm nay. Anh đã nói mà, đêm nay là sinh nhật của anh, đương nhiên phải may mắn gấp đôi ngày thường.

Mấy người đàn ông bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, không khỏi lắc đầu. Ai cũng bảo tam thiếu và lục thiếu thân thiết, loại chuyện thả Hồ này chỉ có tam thiếu mới làm. *(mình nghĩ ý là nhờ Cố Duy Thâm nhường nên Yến Nam Thuận mới thắng á.)*

Lại thêm tám trận mạt chược, mãi đến lúc Yến Nam Thuận oanh liệt thắng thì đã hơn 11 giờ đêm. Tâm trạng anh ta rất tốt, muốn mời cả bọn đi ăn khuya, dù sao mọi người đều thức đến đêm rồi.

Cố Duy Thâm dụi tắt điều thuốc trong tay, liếc anh ta, "Trước 12 giờ không về nhà, không sợ mẹ cậu cho cậu ăn mì trường thọ trường kỳ một năm sao?"

"Stop."

Yến Nam Thuận bĩu môi, khuôn mặt trắng nõn hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, "Cậu hiểu rõ mẹ tôi thế làm gì?"

"Đi thôi, hôm nào rảnh chơi tiếp." Cố Duy Thâm cầm áo khoác rời đi, còn Yến Nam Thuận vô cùng miễn cưỡng thu dọn đồ đạc.

Tiền thắng tối nay anh ta cũng chưa thu được, đành để mọi người chuyển khoản vậy.

Áo khoác trên người không có tác dụng giữ ấm, khiến hai tay Quý Sênh Ca phải ôm chặt bả vai. Tay chân cô đều đã đông cứng đến không còn cảm giác, chẳng biết nếu tiếp tục chờ có bị cảm lạnh không nữa. Mười ngón tay vừa lạnh vừa cứng nắm chặt nhau, cô cúi đầu hà hơi để xoa bớt cảm giác khó chịu. Tiếng bước chân từ xa truyền đến, cô quay mặt lại, đúng lúc nhìn thấy vạt áo đen của người đàn ông lướt qua trước mắt tạo thành vòng cung.

"Tam thiếu."

Đột nhiên nghe có tiếng gọi, Yến Nam Thuận theo bản năng xoay người, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Quý Sênh Ca thì lập tức nheo mắt, "Tôi từng gặp em gái này rồi."

Phốc!

Yết hầu của Quý Sênh Ca căng ra, lời của Yến Nam Thuận như sấm chớp ùng ùng trên đầu cô. Ha ha, anh ta tưởng mình là Giả Bảo Ngọc [1] sao?

[1]: một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần, có mối quan hệ tình cảm với Lâm Đại Ngọc.

Không rảnh rồi để ý đến người khác, Quý Sênh Ca tiến về phía trước nửa bước, "Tam thiếu, tôi có chuyện cần nói với anh."

"Tôi quen cô sao?"

Ánh mắt không một gợn sóng của người đàn ông phóng tới, khiến Quý Sênh Ca sửng người tại chỗ. Cô đã nghĩ đến đủ loại tình huống, nhưng không ngờ Cố Duy Thâm sẽ ném ra những lời này.

"Tôi là Quý Sênh Ca, đại diện của Hoàn Cẩm, muốn nói chuyện riêng với tam thiếu một lát."

"Lệ Tinh có quây tiếp tân để hẹn trước."

Người đàn ông hồ hững mở miệng, tay rút túi lướt qua vai Quý Sênh Ca rồi đi.

Ven đường, Cố Duệ đã đậu xe chờ sẵn.

"Đi thôi." Cố Duy Thâm cắt lời, Yến Nam Thuận nhìn anh chớp mắt, "Cứ như vậy mà đi hả?"

Không nhiều lời, Cố Duy Thâm trực tiếp ngồi vào xe.

Cố Duệ đóng cửa, không có lệnh của tam thiếu, anh ta không dám lái xe.

Quý Sênh Ca nhanh chóng đi đến gõ cửa sổ xe bên kia.

Trong giây lát, cửa kính hạ xuống, để lộ khuôn mặt người đàn ông với ngũ quan [2] sắc nét phản chiếu trên kính.

[2]: những đường nét, bộ phận trên gương mặt.

"Tam thiếu, tôi thật sự có chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?" Cố Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, cặp mắt sâu không thấy đáy kia khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Yến Nam Thuận bày ra bộ dạng xem kịch vui, hứng thú rướn người nghe trộm.

Cổ họng chưa xót, Quý Sênh Ca khẩn trương cắn môi, "Tôi có thể nói riêng với tam thiếu không?"

Lờ đi biểu cảm cùng tư thế không mấy dễ chịu của cô, Cố Duy Thâm chớp đôi mắt đào hoa hẹp dài, bỏ lại một câu, "Cô biết địa chỉ, tự mình đến đó đi."

Dứt lời, anh đóng cửa sổ rồi cho người lái xe rời khỏi.

Gió đêm lạnh lẽo, Sênh Ca cúi đầu quấn chặt áo khoác trên người, lồng ngực như có tảng đá đè nặng, chỉ hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Trong xe là điều hòa ấm áp, Yến Nam Thuần chậm rãi thu lại ánh mắt, vẻ mặt hưng phấn gượng hỏi, "Cô ấy là hàng đêm sênh ca hả? Thế nào, ăn ngon không?" (*anh Yến nói chuyện tục kinh khủng* =.=)

Cố Duy Thâm lạnh lùng liếc anh ta.

"Cát."

Bị phủ khiến Yến Nam Thuần hết sức mất hứng, anh ta vói tay lên hàng ghế trước, "Cố Duệ, cậu nói xem thiếu gia nhà cậu có phải ngày càng khó hầu hạ không hả?"

Cố Duệ nắm chặt tay lái, "Tất nhiên không phải."

Khuôn mặt vạn năm bất biến không hề có vẻ trêu đùa, "Tam thiếu trước giờ vẫn khó hầu hạ."

"Ha ha ha ha ha ——"

Khóe miệng Cố Duy Thâm giật giật, còn Yến Nam Thuần bên cạnh đã cười đến mức đau xót hông.

Tầm ba mươi phút sau, Quý Sênh Ca đánh xe vào Tây Phủ Danh. Cô đứng trước cửa lớn, chần chừ một lát mới nhấn chuông cửa.

HẾT CHƯƠNG 10.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Không ăn mỹ nhân kế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tây Phủ Danh có nhiều phòng ở, đây không phải lần đầu tiên Quý Sênh Ca đến nơi này. Cô có cảm giác những ký ức từ lần trước đến đây vẫn quen thuộc như mới hôm qua thôi.

"Tam thiếu ở trên lầu."

Cố Duệ lạnh nhạt lên tiếng, Quý Sênh Ca ngẩng đầu nhìn tầng hai, chớp mũi vốn cứng đờ vì lạnh dần ấm lại.

Giẫm lên sàn gỗ với hoa văn hồ đào [1], cô vẫn như cũ cời giày, chân trần lên tầng trên.

[1]: quả hồ đào hay còn gọi là quả óc chó. Hoa văn hồ đào trông như này nha.

Không gian tầng hai có vẻ trống trải, thư phòng bí mật lại thông với bên ngoài. Bàn làm việc bằng gỗ đặt gần tường, từ đây nhìn xuống có thể bao quát được cả phòng khách bên dưới. Phía sau bàn làm việc là cửa sổ sát đất lấy ánh sáng rất tốt.

Hướng mắt về phía xa hơn là gian phòng ngủ cuối hành lang. Hoa văn trắng cổ điển, hai cửa lớn với viền mạ vàng đang mờ. Quý Sênh Ca giẫm lên thảm lông dê dày, khí lạnh dưới lòng bàn chân lan khắp cơ thể.

Cô cố gắng bình ổn hơi thở bước về phía trước.

Cửa phòng ngủ mở toang nhưng Quý Sênh Ca không dám tùy tiện vào. Cô đứng bên ngoài nhìn vào trong, chẳng thấy ai.

Cách đó không xa, từ hướng phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào. Cô đứng yên không nhúc nhích được một lúc, may mà không phải chờ quá lâu.

Cửa phòng tắm bật mở, người đàn ông khoác áo ngủ trắng bước ra.

Khóe mắt thoáng thấy một người sừng sững ở đó, Cố Duy Thâm nhăn mày, "Không phải cô có chuyện muốn nói sao? Lúc này lại không vội?"

Đai áo ngủ của người đàn ông nơi lỏng, dường như có thể tuột bất cứ lúc nào. Quý Sênh Ca cúi gầm mặt, tiến về phía anh, "Tam thiếu, anh cho tôi vài phút thôi được không?"

Cầm bị ngón tay người đàn ông nắm giữ, Quý Sênh Ca không thể không ngẩng mặt, đôi mắt trong suốt rơi vào đáy mắt anh, "Vài phút đủ cho tôi làm xong hả?"

Rõ ràng ý cô không phải vậy, nhưng anh lại cố tình mập mờ. Quý Sênh Ca cắn môi, nói: "Vì sao lại muốn Hoàn Cẩm tự lo phí tuyên truyền trong giai đoạn công chiếu?"

"Không được sao?" Ngón cái Cố Duy Thâm mân mê môi cô, đầu ngón tay tận hưởng cảm giác da thịt đàn hồi như thạch hoa quả. Xúc cảm tuyệt hơn

mong đợi!

"Tôi nghĩ là không." Sắc mặt Quý Sênh Ca trầm xuống, "Lúc trước tam thiếu đồng ý với tôi chưa từng đề cập đến khoản phí này."

"À."

Cố Duy Thâm cong môi, tay phải xiết chặt eo cô, kéo cô sát gần người anh, "Đã muốn đồ của tôi còn dám cùng tôi cò kè mặc cả? Đừng tưởng ngủ một đêm là có thể bàn điều kiện với tôi, đều là cô tình tôi nguyện, cho dù tôi trở mặt không giữ lời, ai dám làm gì tôi?" *(anh lưu manh quá, đã ngủ với con gái người ta còn ngang ngược, chỉ khổ chị Sênh - -)*

Lời muốn nói bỗng chốc nghẹn cứng trong cổ họ, thốt ra không được mà nuốt xuống cũng không xong. Quý Sênh Ca cắn môi, cặp mắt đen nhánh trong suốt lẳng lẳng nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Có người đàn ông nào xấu xa hơn anh sao?

Lâu lâu gặp cô, Cố Duy Thâm đã thấy đôi mắt cô rất đẹp. Lúc này, đôi mắt ấy tràn ngập hình bóng phản chiếu của anh, khiến lòng anh run lên một cái.

Người đàn ông giữ chặt khuôn mặt cô, phủ môi xuống.

Nụ hôn đến quá đột ngột khiến Quý Sênh Ca không kịp chống đỡ, đến lúc cô hoàn hồn thì cả người đã bị giam trong lồng ngực rắn chắc kia.

Môi lưỡi dây dưa chơi đùa, người đàn ông tự nhiên chiếm ưu thế. Lưỡi Quý Sênh Ca tê dại, hô hấp cũng ngày càng khó khăn.

"Anh không thể nói mà không giữ lời."

Vừa thờ dốc, Quý Sênh Ca mở miệng, âm thanh nhiễm khàn.

Người đàn ông cúi đầu, tóc ngắn ẩm ướt có bọt nước nhỏ giọt. Quý Sênh Ca cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, lại nghe được tiếng cười hờ hững của anh, "Tại sao không?"

Cô thoáng chốc nghẹn họng. Người đàn ông này có quyền thế, cuồng vọng lại ngang ngược, sao anh lại không thể chứ?

Trong đầu thoáng qua một suy nghĩ, Quý Sênh Ca không hơi đâu phân biệt đúng sai, cô đột nhiên nhón chân, chủ động hôn lên khóe miệng người đàn ông.

Cô nhớ lại những gì đã trải qua, nếu đêm nay nhất định phải phát sinh quan hệ, liệu cô có muốn tiếp tục không?

Song cuối cùng, cô cũng chẳng tìm được lý do để trốn tránh.

"Sao thế, ngay cả mỹ nhân kế cũng dùng, đáng tiếc tôi không ăn."

Cố Duy Thâm giữ chặt cằm cô, ánh mắt cười như không cười, "Tối đó cô giúp tôi, tôi liền cho Hoàn Cẩm ba ngày đọc quyền công chiếu, không phải chúng ta thanh toán xong rồi sao?"

"Nếu đã thanh toán xong, những chuyện khác không cần nhắc đến nữa."

Quý Sênh Ca hít một hơi, từ giọng điệu của anh lơ mơ đoán được vài điều. Thì ra anh gây khó dễ cho cô chỉ vì cuộc điện thoại ngày đó?

"Cố Duệ."

Trước phòng ngủ xuất hiện một bóng dáng, Cố Duy Thâm nhún vai, chỉ tay, "Đưa Quý tiểu thư ra ngoài."

"Quý tiểu thư, mời đi lối này." Cố Duệ tiến lên phía trước.

Mặt Quý Sênh Ca trắng bệch, cô cứ thế bị người ta từ chối, dù thế nào cũng không thể tiếp tục mặt dày được nữa.

Lúc về đến nhà đã là rạng sáng, dạ dày từng cơn quặn đau. Quý Sênh Ca thay quần áo xong liền mở tủ lạnh tìm đồ ăn. Cô đã sớm không còn sức để nấu nướng, đành hâm nóng ly sữa bò ăn cùng vài cái bánh quy, cũng có thể miễn cưỡng nuốt mấy miếng.

Ăn được một ít, dạ dày vốn đang đau dần ổn hơn một chút. Cô tắm qua loa rồi lên giường nằm, tay chân lạnh run.

Ngoài cửa sổ đêm đen mờ mịt, Quý Sênh Ca nghiêng người, cảm thấy mũi chua xót. Cô cố gắng nhắm mắt nhưng đáy lòng không thể bình tĩnh được.

Sáng sớm, sau khi cô rời giường thì cảm giác mũi nghẹt đến khó chịu, đầu óc cũng mê man. Cô thử đo nhiệt độ lại chẳng thấy sốt.

Nhanh chóng sửa soạn thay quần áo, Quý Sênh Ca đến Hoàn Cẩm đúng giờ. Cô xách túi lên tầng năm, thư ký thấy cô đến thì vẻ mặt khó xử ngăn cô vào phòng, "Quý tiểu thư, Quý tổng dặn tạm thời cô không cần đến đây."

Quý Sênh Ca im lặng, lướt qua thư ký đẩy cửa vào văn phòng.

Trong phòng sạch sẽ giờ phút này chất đầy vật lớn vật bé, khiến góc phòng chật cứng.

"Quý tiểu thư, hay cô cứ về trước đi." Thư ký nhỏ giọng an ủi.

Khỏe miệng nhẹ cong, ý cười trong mắt Quý Sênh Ca như chết lặng. Đây là người cha sinh ra cô sao, trở mặt cũng nhanh thật!

"Ba tôi ở đâu?"

"Quý tổng không đến công ty."

Quý Sênh Ca bước đến cầu thang, thư ký không kịp cản, đành lấy di động chuẩn bị gọi điện.

Không ngờ, điện thoại trong túi Quý Sênh Ca đổ chuông trước. Nhìn dãy số trên màn hình, Quý Sênh Ca áp điện thoại lên tai, nghe được âm thanh ồn ào từ bên kia, "Quý tiểu thư phải không? Chúng tôi là bên bắt động sản của tiểu khu, nhà cô có chuyện rồi, cô nhanh về đây đi!"

Cúp điện thoại, Quý Sênh Ca vội vã rời Hoàn Cẩm, chạy nhanh về nhà.

(Mọi người đoán xem nhà Quý tí gặp chuyện gì nè ☐?? Đoán đúng mình đăng ngay chương 12 luôn)

HẾT CHƯƠNG 11.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sùng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tưởng cô dễ bắt nạt lắm sao?

Lời editor: Như đã hứa, vì có bạn đoán đúng nên đây là phúc lợi nha, mọi người đọc truyện vui vẻ ☐

Khu dân cư cũ nằm trong phố cổ, đường sá chật hẹp. Quý Sênh Ca chạy một mạch về nhà, thấy rất nhiều hàng xóm tụ tập trước khu nhà cô, mọi người thò đầu nhìn lên tầng trên, âm thanh bàn tán xôn xao không sao che giấu được.

"Chắc chắc! Đúng là xui xẻo mà!"

"Chứ còn gì nữa, không biết chủ nhà đắc tội với ai?"

"Nghe nói chủ nhà là một cô gái trẻ, chẳng lẽ là tiểu tam bị vợ người ta tìm đến tận cửa gây rối?"

"Cũng đúng, cô gái đó mỗi ngày trang điểm lẳng lơ, ý vào nhan sắc đi rù quên đàn ông."

Đủ loại tình tiết tưởng tượng kia dư sức viết tiểu thuyết, Quý Sênh Ca không hơi đâu để ý đến bọn họ, đuổi tay đẩy đám người chạy nhanh lên tầng. Vừa vào cổng khu, cô lập tức ngăn ngor.

Vách tường loang lổ rất nhiều những hình thù dữ tợn vẽ bằng sơn, Quý Sênh Ca chợt thấy căng thẳng, vừa nhấc chân lên lầu lại không ngờ đạp phải nước lênh láng.

Cô đưa mắt nhìn theo hướng cầu thang, chỉ thấy nước như dòng suối nhỏ róc rách chảy xuống. Cô chớp mắt, rảo nhanh bước chân lên lầu, trước cửa nhà là người môi giới bất động sản cùng nhiều hàng xóm vây quanh.

"Trời ạ, cuối cùng cô cũng về!"

Người hàng xóm đối diện thấy cô xuất hiện thì hằm hừ chỉ vào mũi cô, lớn tiếng, "Nước nhà cô bị rò rỉ ngập sang cả nhà tôi, chúng tôi vừa tân trang nhà đây, tồn không dưới mười vạn đâu!"

Lấy chìa khóa, Quý Sênh Ca mở cửa bước vào, chỉ thấy một đồng nước bắn tung tóe. Cô theo bản năng đưa túi chắn trước mặt, trong phòng một mớ hỗn độn. Quần áo, giày dép, máy tính, toàn bộ đều bị ngâm nước, còn rác chưa kịp dọn đang nổi lềnh phềnh trên mặt nước.

Quý Sênh Ca hít sâu một hơi. Nhân viên bất động sản mang theo dụng cụ bước vào, chẳng mấy chốc đã khóa chặt van nước.

"Đúng là nghiệp chướng mà!" Người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi chống nạnh, trừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Quý Sênh Ca, tức giận nói, "Một người ở còn chưa xong, vậy mà lại rước thêm mớ xui xẻo. Rốt cuộc cô đã đắc tội với ai hả?"

Quý Sênh Ca cúi đầu đứng yên tại chỗ, nhìn đôi giày cao gót đẹp đẽ trên chân ngập trong nước bắn.

"Đường ống nước bị vỡ, đây là do cô không thay mới đúng lúc, không liên quan đến bên bắt động sản chúng tôi." Nhân viên công tác phải sạch trách nhiệm, xoay người nhanh như chớp rời đi.

"Này, mấy người đừng đi chứ!" Người phụ nữ giậm chân lớn tiếng gọi, "Sàn nhà tôi bị nước ngâm chắc chắn sẽ hỏng mất, các người không thể mặc kệ được."

Tiểu khu cũ kiểu này phí môi giới vốn không cao, chẳng kiếm được bao nhiêu nên đòi nào nhân viên chịu ôm trách nhiệm, trốn nhanh còn không kịp.

Thấy không trông chờ được vào những người kia, người phụ nữ lập tức túm chặt tay Quý Sênh Ca, "Nước nhà cô rò rỉ thì cô phải bồi thường. Nhà tôi vừa mới lát sàn gỗ, hơn hai, ba vạn đó."

Quý Sênh Ca lạnh nhạt liếc bà ta, "Bà sửa xong thì cảm hóa đơn đến gặp tôi."

"Cô có giữ lời không đấy?"

Túi xách bị giữ chặt, Quý Sênh Ca cười lạnh, "Nhà tôi ở đây, bà còn sợ tôi chạy sao?"

Nghe cũng có lý, Quý Sênh Ca ở đây được mấy năm, chạy một nhà sư không thể chạy cả chùa [1].

[1]: Trong Hán Việt là "bào đắc liễu hòa thượng bào bất liễu miếu", nghĩa là có thể thoát được một lúc nhưng không tránh được cả đời vì còn những ràng buộc.

"Được, vậy cô chờ đi."

Dứt lời, người phụ nữ xoay người hướng về phía đám đông vây xem, quát: "Nhìn gì mà nhìn, nhà mấy người không bị nước ngập đúng không? Một lũ người xấu xa!"

Bình!

Quý Sênh Ca đóng sập cửa lại, hai tay rũ bên người xiết chặt. Sau khi khóa van, nước trong phòng cũng rút dần. Cô kéo ghế ngồi xuống, nhìn thoáng qua CPU máy tính, nhấn nút khởi động nhưng chẳng có gì xảy ra.

Di động trong túi đồ chuông, một tay cô mở túi, tay còn lại nhặt quần áo ướt sũng lên.

"Alo."

"Sao rồi, thiệt hại nặng nề không?"

Nghe được giọng nói từ bên kia đầu dây, Quý Sênh Ca lập tức trợn mắt, "Ôn Đình."

"Vẫn còn nhớ tôi à." Người phụ nữ cười nhẹ, "Dám làm giả đoạn ghi âm lừa tôi, cô đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

"Cô muốn gì?"

"Chẳng muốn gì nhiều đâu, chỉ cần cô đứng ra làm chứng, tôi sẽ cho cô năm mươi vạn."

Áp lực đè nén trước ngực như bùng nổ. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, bỗng nhiên cười, "Được thôi, nếu đã như vậy, tôi và cô gặp nhau một lần đi."

"Quý Sênh Ca, cô lại muốn giờ trò gì?"

"Không phải cô hứa cho tôi năm mươi vạn sao? Tôi phải thấy tiền trước."

"Cô đồng ý rồi?"

"Nếu nói không đồng ý, không biết chừng lần sau phòng tôi cháy rụi cũng nên."

"Hừ, biết điều từ sớm có phải tốt hơn không."

"Hai mươi phút nữa, tôi sẽ chờ ngoài tiểu khu." Quý Sênh Ca dứt khoát cúp điện thoại, không để đối phương có cơ hội nhiều lời.

Đám người này cho rằng cô dễ bắt nạt lắm sao?

Giày cao gót trên chân hoàn toàn ướt sũng, cũng may nước trong phòng đã rút bớt. Quý Sênh Ca không kịp sửa soạn, chỉ cầm túi xách và di động xoay người ra khỏi cửa.

Lúc xuống tầng dưới, mấy hình vẽ trên tường quý dị đến mức dọa người. Cô mím môi sai bước qua, lấy điện thoại nhanh chóng nhập một dãy số.

Từ khi Cố gia tam thiếu tiếp nhận Lệ Tinh, căn phòng phía nam trên tầng thượng kia liền đổi chủ.

Mưa dầm dề một lúc lâu cũng ngớt, trả lại bầu trời quang đãng, ánh dương rực rỡ theo cửa sổ sát đất chiếu rọi khắp phòng, dừng trên vai người đàn ông. Anh xoay ghế lại, tay lật bản báo cáo lịch trình.

Đạo diễn đứng trước bàn làm việc, cẩn thận mở lời, "Tam thiếu, tiến độ quay Hạ Tuế tương đối thuận lợi, có điều vẫn chưa chọn được nữ phụ số 3, các nữ nghệ sĩ trong hai ngày đầu thử vai..."

"Không cần gấp." Cố Duy Thâm khếp tài liệu, ánh mắt nhàn nhạt, "Nếu chưa thấy ai ưng ý thì cứ từ từ mà chọn."

"Vâng, vâng." Đạo diễn ngoài mặt gật đầu như giả vờ, trong lòng lại thầm nghĩ khác. Đắt diễn của nữ phụ số 3 cực ít, một vai như vậy tùy tiện chọn diễn viên cũng được, thế mà lần này tam thiếu lại quan tâm, yêu cầu từ từ tuyển chọn.

Trên tầng cao nhất của Lệ Tinh chỉ có hai căn phòng. Dù diện tích lớn nhỏ khác nhau nhưng bố cục và cách bài trí lại tương tự. Nếu có điểm khác biệt duy nhất thì một phòng đón ánh sáng mặt trời, một phòng lại khuất sau. Cố Duy Thâm rút một điều thuốc, đến trước căn phòng đối diện, đưa tay gõ cửa rồi bước vào.

"Có việc gì sao?" Ngồi phía sau bàn làm việc, Cố Tái Thành ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước cửa, ánh mắt nhiem ý cười.

Chậm rãi nhả khói, Cố Duy Thâm nhướn mày ngả ngón, "Anh cả vẫn chưa xử lý sạch sẽ chuyện của Ôn gia?"

Cố Tái Thành gạt mình rồi lại cười nói, "Ôn gia không đáng nhắc tới, mấy chuyện như vậy không cần anh tự mình ra tay."

Chắc, anh trai của anh trở mặt cũng nhanh thật!

"Nhưng liên lụy đến người khác thì không được hay cho lắm?"

"Tam nhi, em đang ám chỉ cái gì?" Cố Tái Thành nhíu mày.

"Không có gì." Cả người ngả ngón của Cố Duy Thâm thẳng dậy, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía anh ta, nhàn nhạt cười, "Anh đã quen với căn phòng này chưa?"

Bàn tay rũ bên người nắm lại, song sắc mặt của Cố Tái Thành không thay đổi, ôn hòa nói: "Sao lại không quen? Với anh mà nói, cũng chẳng có gì thay đổi."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm thầm cười lạnh.

"Tam thiếu, xe đã chuẩn bị rồi." Cố Duệ thông báo.

Cố Duy Thâm bước đến trước bàn làm việc, dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn đồng thời cười tủm tỉm nhìn Cố Tái Thành, "Anh cả, giúp em nói một tiếng với ông nội, tối nay em không về ăn cơm."

"Được."

Người đàn ông tay dứt túi rồi đi, Cố Tái Thành nhìn chằm chằm bóng dáng anh, gân xanh nổi lên trên đôi tay đang xiết chặt. Món nợ này, anh ta sẽ từ từ tính toán!

Cửa xe mở ra, Cố Duy Thâm khom lưng ngồi vào ghế sau. Di động trong túi đồ chuông hồi lâu, anh nhìn dây số quen thuộc trên màn hình, khóe miệng khẽ cong.

Tiếng chuông vang lên rất lâu, cuối cùng cũng nói được máy. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

HẾT CHƯƠNG 12.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Quý Sênh Ca, cô dám?

"Alo." Giọng nói từ tính của người đàn ông vang bên tai.

"Tôi là Quý Sênh Ca."

Chiếc limousine hòa vào dòng xe trên đường. Nửa người Cổ Duy Thâm dựa vào ghế, môi mông khê cong, "Tôi biết."

"....."

Hôm qua có thể ra về không quen biết trước mặt mọi người, hôm nay khi cô chủ động nói tên, anh lại đổi thành giọng điệu này. Quý Sênh Ca cắn chặt răng, nói thẳng, "Ôn Đình muốn tôi làm chứng giả, chỉ ra có người hãm hại cô ta!"

Bên kia đầu dây vang lên điệu cười của người đàn ông, "Vậy cô định làm thế nào?"

"Tôi đòi cô ta năm mươi vạn, sau đó sẽ khai ra Cổ gia!" Giọng nói của Quý Sênh Ca cực kỳ bình tĩnh.

"Cô cho rằng sẽ có người tin cô?"

"Có người tin hay không cũng chẳng quan trọng, nhưng nếu chuyện này vỡ lở, anh chắc chắn sẽ bị kéo vào. Anh em Cổ gia tranh quyền, lại hợp tác vu oan người vô tội. Hoặc là, tình tay phức tạp giữa anh em Cổ gia, vì yêu sinh hận. Dù sao mấy phóng viên giải trí đó có thể nghĩ ra đủ loại tình tiết, mỗi ngày giật tít nóng trên báo đài!" Quý Sênh Ca một hơi nói xong, bước chân mỗi lúc một nhanh tiến về phía trước.

Người đàn ông nhìn ra ngoài cửa sổ, mày đẹp nhăn lại, "Đang uy hiếp tôi sao?"

"Tam thiếu vui tính thật." Quý Sênh Ca cười lạnh, "Tôi không quyền không thế, sao dám cả gan uy hiếp tam thiếu chứ."

Cách một chiếc điện thoại, người đàn ông dường như có thể nhìn thấy bộ dáng cô khê cong môi đỏ, còn ánh mắt kia cũng lóe tia chế giễu.

Cổ Duy Thâm sầm mặt, "Vậy quản cho kĩ cái miệng của cô."

"Tôi cũng muốn khóa kín miệng mình lắm, nhưng đổi lại tôi đã được cái gì?" Quý Sênh Ca đến trước cửa tiểu khu, nhìn con đường nhỏ hẹp phía trước, bỗng cười thành tiếng, "Tôi không muốn chuốc lấy phiền toái, nhưng các người đều muốn ức hiếp người."

Nghe được giọng cô có đôi chút ngẹn ngào, mắt đen khê híp, "Cô đang ở đâu?"

"Tôi đã hẹn Ôn Đình, cô ta sẽ đến nhanh thôi."

"Quý Sênh Ca, cô dám!"

"Ha ha."

Phía đầu đường, chiếc xe bạc tiến dần vào trong. Quý Sênh Ca cong môi, trong đôi mắt đen lóe lên sát ý, "Anh dám nói nhưng không dám giữ lời, vậy tôi còn gì để sợ nữa?"

Bang ——

Cuộc gọi đột nhiên bị chấm dứt, sắc mặt Cổ Duy Thâm lập tức biến hóa. Người phụ nữ này không muốn sống nữa phải không?

"Tam thiếu, chúng ta cách nhà Quý tiểu thư không xa." Bên cạnh Cổ Duy Thâm đã lâu, Cổ Duệ đã sớm luyện được bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác.

Cổ Duy Thâm đưa tay xoa ấn đường, anh lại bị cô chọc tức cười thành tiếng, "Đến đó."

"Vâng." Cổ Duệ đánh tay lái đổi hướng.

Thấy xe hơi màu bạc từ xa đến gần, Quý Sênh Ca quay đầu, khê liếc camera trên con đường đối diện, nhanh chóng thu lại ánh mắt. Cô không tiếng động tiến lên phía trước nửa bước, đứng sát lề đường.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng trước mặt, Ôn Đình và vệ sĩ cùng xuống xe, "Cho tôi tài khoản của cô, đợi sau khi cô từ cục cảnh sát trở về, số tiền kia sẽ được chuyển vào tài khoản."

Quý Sênh Ca hất cằm về phía trước, "Tôi muốn nói chuyện riêng với cô, bảo mấy người kia cách xa một chút."

"Các anh ra đằng kia chờ đi."

"Vâng, thưa tiểu thư."

Sau khi đuổi vệ sĩ đi, Ôn Đình nhìn cô cười, "Tài khoản ngân hàng của cô."

"Tôi sẽ không đứng ra làm chứng." Quý Sênh Ca đột nhiên mở miệng.

"Cô nói cái gì?"

"Tôi là công dân tốt luôn tuân thủ pháp luật, không thể phạm pháp được!" Quý Sênh Ca nhìn thẳng cô ta, từng câu thốt ra đanh thép hùng hồn.

Nghe vậy, khuôn mặt Ôn Đình thoáng chốc tối sầm, "Được lắm, bây giờ ngay cả cô cũng xem thường tôi?"

Tuy Ôn gia không thể sánh được với Cố gia hiển hách nhưng vẫn vượt xa người thường. Từ nhỏ đến lớn, Ôn Đình được cha mẹ nuông chiều, đã bao giờ phải chịu áp lực. Sự việc gần đây khiến tâm trạng cô ta suy sụp hoàn toàn, tính tình cũng thay đổi. Giờ phút này nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sắc sảo của Quý Sênh Ca, lửa giận trong lòng Ôn Đình dâng lên cuộn cuộn. Cô ta đột nhiên giơ tay, nhắm thẳng gương mặt kia đánh tới.

Một chiêu liền bắt được cổ tay cô ta, Quý Sênh Ca mỉm cười đến trước mặt, nhìn chăm chăm mắt cô ta, nói: "Bị chính vị hôn phu của mình ngăm tính kẻ, cảm giác thế nào?"

Cách đó không xa là camera trên cột đèn, đối diện với con đường này. Ôn Đình trừng đôi mắt lớn, cả khuôn mặt vạm vỡ dữ tợn, đôi môi trắng bệch, giọng nói run rẩy không ngừng, "A a, tao, tao muốn giết mày! Giết mày!"

Ôn Đình như phát điên chạy vào xe, bàn tay giữ chặt vô lăng, mặc kệ tất cả đèn còi đập chân ga. Lúc này mấy tên vệ sĩ đằng xa mới phát hiện bất thường, lập tức chạy nhanh về phía này nhưng không đuổi kịp tốc độ của xe.

Tiếng gầm rú của động cơ gần trong gang tấc, Quý Sênh Ca đứng yên không trốn tránh. Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thấy bánh xe ma sát dữ dội với mặt đường, cô vẫn không nhịn được nhắm chặt hai mắt.

Phanh ——

Xe va chạm không hề nhẹ, Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy một con đầu nhói ở đầu gối phải, cả người theo đó bị một lực mạnh mẽ đâm ngã trên mặt đất.

Thấy thân hình phía trước trong nháy mắt ngã xuống, Ôn Đình theo bản năng giẫm phanh. Cô ta run run nắm chặt tay lái, bởi vì quá kích động mà hai vai không ngừng run rẩy.

Kết!

Cùng lúc đó, một chiếc limousine từ xa lao nhanh đến. Cố Duy Thâm mở cửa xuống xe, liếc mắt liền thấy Quý Sênh Ca bị đâm, người ngã xuống không gượng dậy nổi.

Cả người nằm trên đất, Quý Sênh Ca không thể cử động tay chân. Cô cắn chặt môi muốn ngồi dậy nhưng phát hiện tứ chi đều không còn chút sức lực nào.

"Quý Sênh Ca."

Bên tai là giọng người đàn ông, Quý Sênh Ca còn chưa kịp mở mắt thì một đôi tay mạnh mẽ đã nâng người cô rồi ôm chặt trong ngực.

Mùi thuốc lá nhân nhạ quen thuộc, cô khó khăn ngẩng mặt, ánh mắt vừa lúc chạm phải đường nét góc cạnh trên gương mặt Cố Duy Thâm.

Hàm dưới của người đàn ông căng chặt, cúi đầu nhìn người nằm trong ngực mình, "Đụng vào chỗ nào rồi?"

Đại não Quý Sênh Ca dường như chưa kịp phản ứng, muốn nói chuyện nhưng không tài nào mở miệng nổi.

Cố Duy Thâm không nhiều lời, ôm ngang hông cô xoay người vào xe.

Sau khi đâm người, đầu óc đang nóng lên của Ôn Đình mới dần bình tĩnh lại. Cô ta ngơ ngác nhìn Cố Duy Thâm đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn ngây dại.

"Anh... anh muốn làm gì?" Cửa ghế lái bị kéo ra, Ôn Đình tròn tròn mắt.

Cố Duệ không thèm nhìn cô ta, đột nhiên giữ chặt tay cô ta, chỉ nghe xoạch một tiếng, cổ tay phải Ôn Đình không còn sức lực rũ xuống.

"A! Tay của tôi, đau quá!"

"Cứu mạng, đau chết mất!"

Hai gã vệ sĩ chạy đến nhưng đều không phải đối thủ của Cố Duệ, chẳng mấy chốc đã bị hạ đo ván.

Xong xuôi, Cố Duệ nhanh nhẹn quay về xe, liếc nhìn người đang được Cố Duy Thâm ôm trong ngực, hỏi: "Tam thiếu, chúng ta đi đâu đây?"

"Bệnh viện."

Quý Sênh Ca dựa vào ngực người đàn ông, khẽ lắc đầu, "Tôi không muốn đến bệnh viện."

"Chân của cô cần bác sĩ khám qua."

"Không sao cả."

Cố Duy Thâm khẽ cau mày, dường như hơi do dự, nói tiếp, "Về Tây Phù Danh."

"Vâng."

Cố Duệ khởi động xe nhanh chóng rời đi.

HẾT CHƯƠNG 13.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Làm bản giường anh

Lúc về đến Tây Phù Danh thì đã có bác sĩ đã chờ sẵn. Cố Duy Thâm ôm người lên tầng, dặn dò bác sĩ đi theo kiểm tra.

"A!"

Khi bác sĩ ấn đầu gối, Quý Sênh Ca cau mày xuýt xoa, không nhịn được kêu đau.

"Chỗ này đau không?"

"Hơi hơi."

Sau một màn kiểm tra, bác sĩ tháo khẩu trang đến cạnh Cố Duy Thâm, "Dựa vào tình hình trước mắt thì hẳn là không bị gãy xương, có điều để chắc chắn vẫn nên để cô ấy đến bệnh viện chụp X-Quang một chuyến."

Cố Duy Thâm phát tay, bác sĩ mặc áo blouse trắng lập tức cầm lấy hòm thuốc xuống tầng, không dám ở lại lâu.

Cửa phòng ngủ khép lại, Quý Sênh Ca chống nệm chậm rãi ngồi dậy. Tất chân phải rách một mảng lớn lộ ra đầu gối rớm máu. Lúc này đầu gối sưng to, khiến cô cảm thấy vừa vừa đau vừa nóng.

"Cô có ý." Cố Duy Thâm đứng ở mép giường nhìn cô, giọng điệu khẳng định.

Người đàn ông này thông minh như thế, Quý Sênh Ca biết không giấu được anh. Cô vừa muốn mở miệng thì cơn đau dưới bụng chợt đánh úp, một luồng nhiệt nóng trào ra.

Thấy tay cô ôm bụng còn mặt lại trắng bệch, Cố Duy Thâm tiến lên nắm vai cô, "Đau chỗ nào?"

"Tôi..." Cảm giác trường đau dưới bụng ngày càng rõ ràng, Quý Sênh Ca khom lưng.

Cố Duy Thâm cúi đầu, nhìn thấy drap giường dưới người cô bị máu nhuộm thành một mảng đỏ thì tưởng nội tạng cô bị tổn thương, lập tức mở cửa gọi lớn, "Có ai không?"

Quý Sênh Ca đau xóc hông nên không có cách nào ngăn anh lại.

Vài phút sau, vẻ mặt bác sĩ khó xử, trả lời: "Tam thiếu, tiểu thư đây không bị xuất huyết nội tạng."

"Vậy là cái gì?"

"Kinh nguyệt."

"....."

"Lần trước cô ấy nói mình đến kỳ rồi."

"Nếu cảm xúc đột ngột thay đổi mãnh liệt, thân thể lại cảm lạnh thì kinh nguyệt sẽ xuất hiện hai lần một tháng."

"....."

Nghe bọn họ nói chuyện, Quý Sênh Ca nằm trên giường hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Chẳng mấy chốc, phòng ngủ yên tĩnh trở lại. Quý Sênh Ca với tay cầm túi xách, lấy từ trong túi một gói được bọc vải bên ngoài. Bình thường chu kỳ kinh

nguyệt của cô không đều nên cô luôn mang theo băng vệ sinh phòng hờ, không ngờ hôm nay lại có ích.

Xốc chấn xuống giường, đầu gối phải đang rất đau nên cô không dám dùng nhiều sức, chỉ có thể chống tay lên vách tường nhảy lò cò đến phòng tắm.

Quần áo rách mất mấy chỗ, lại thêm bà di đột ngột ghé thăm nên váy cũng bẩn nốt. Cô nhìn mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù, quả thực không thể nào tiêu tụy hơn!

Cốc cốc ——

Quý Sênh Ca mở cửa, bên ngoài là di giúp việc hơn bốn mươi tuổi tay cầm bộ quần áo.

"Tiểu thư thay bộ này trước đi."

"Còn cái này nữa." Người phụ nữ trung niên đưa cho cô áo ngủ mới tinh kèm theo một gói băng vệ sinh, sắc mặt hiền lành.

Mặt hơi nóng lên, Quý Sênh Ca duỗi tay nhận lấy, "Cảm ơn đi."

Di giúp việc không nói nhiều, khép cửa phòng tắm cẩn thận rồi rời đi.

Quần áo trên người vừa rách lại bẩn, chắc chắn không thể mặc được nữa. Quý Sênh Ca cởi quần áo ném vào thùng rác, nhanh chóng thay bộ mới.

Đến lúc cô xong xuôi mọi thứ thì drap giường cũng được thay rồi.

Cô nghĩ đến việc mình làm bẩn khăn trải giường, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

"Ai bảo cô nằm dưới đất?" Người đàn ông bước bước vào, biểu cảm trên gương mặt khó coi.

Quý Sênh Ca cúi thấp đầu, "Cảm ơn tam thiếu."

Ngừng một lát, cô nhẹ giọng, "Tôi có thể về nhà không?"

"Về nhà?" Cố Duy Thâm liếc cô, buồn cười nói, "Nhà cô ngập nước rồi, cô còn ở được à?"

Ngực thất lại một cái, Quý Sênh Ca không nói gì.

Người đàn ông đề vai khiến cô ngồi xuống, đồng thời mở miệng, "Đêm nay cô ngủ lại đi."

"Sao tôi phải ở đây?"

"Cô còn hỏi vì sao?" Đáy mắt Cố Duy Thâm lóe lên ý cười không rõ.

Quý Sênh Ca đột nhiên ngược mặt, ánh mắt dừng ở người đàn ông. Đùi phải có cảm giác đau rát, bụng trướng đau, tóm lại là cả người cô chỗ nào cũng ê ẩm. Nghĩ đến những chuyện gần đây, chớp mũi cô bỗng hơi chua xót, "Anh đường đường là đàn ông, bắt nạt phụ nữ thế mà coi được sao?"

"Bắt nạt?" Cố Duy Thâm hơi khom người, ngồi xổm trước mặt cô, môi mỏng khê cong, "Cô cũng không dễ bắt nạt chút nào!"

Tay cô xiết chặt mu bàn tay anh, Quý Sênh Ca tức giận chất vấn, "Anh em Cố gia các người đấu đá thì liên quan gì đến tôi? Ôn Đình bị vu oan liên quan gì đến tôi? Mà sao các người đều nhắm vào tôi hả?"

Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, "Chính miệng anh đồng ý sẽ cho Hoàn Cẩm phân phối độc quyền chứ tôi không hề ép anh! Rõ ràng anh hứa mà không giữ lời, không phải bắt nạt thì là gì hả?"

Dứt lời, cô liền cảm giác hốc mắt trở nên ẩm ướt.

Cố Duy Thâm nhìn đôi mắt mờ mịt nước của cô, không biết nói gì. Anh nhẹ nâng cằm cô, nhìn thấy một mảng sưng đỏ trên đầu gối của cô, "Việc của Ôn Đình tôi sẽ giải quyết."

Quý Sênh Ca khề nằng, "Tam thiếu còn định ngủ với tôi lần nữa?"

Người đàn ông lườm cô một cái, giọng điệu thoảng sự không hài lòng, "Ngủ với cô được sao? Bà di ghé thăm nhiều hơn so với người khác, cấu tạo cơ thể của cô cũng hay thật!"

"....."

Quý Sênh Ca cảm thấy nhức đầu, suýt chút nữa đã bị anh chọc tức đến ngất xỉu. Nếu không phải cả ngày lo lắng đề phòng, tối qua còn đợi anh đến cảm lạnh thì sao bà di thềm ghé thăm cô tận hai lần chứ?

"Uống thuốc đi."

Người đàn ông đưa cho cô hộp thuốc, cả người Quý Sênh Ca lúc này không còn chút sức lực. Cô nhớ đến mớ hỗn độn ở nhà, đành phải gắng nuốt viên thuốc.

Quên đi, chẳng lẽ đêm nay cũng không có chỗ ngủ, thà ở đây một đêm còn tiết kiệm được tiền thuê phòng.

Cả người ngã xuống giường, mí mắt Quý Sênh Ca ngày càng nặng, thân thể cũng nóng lạnh thất thường. Cô theo bản năng co hai chân, lại bất cẩn chạm phải vết thương nơi đầu gối, bị đau nên bấu môi.

Cố Duy Thâm cất ly nước trở về thì thấy cô đã nhắm mắt. Anh khom người ngồi ở mép giường, chợt phát hiện hai má cô đỏ ửng, hô hấp cũng không yên.

"Quý Sênh Ca." Anh khẽ lay vai cô.

Đầu Quý Sênh Ca nặng trĩu, không thể mở nổi mắt, "Ừ."

Dường như có gì đó không bình thường, Cố Duy Thâm sờ trán cô, quả thực nóng đến mức dọa người.

Đùi phải bị thương, cả người cũng vì thế mà phát sốt nên bác sĩ không dám rời đi. Sau khi uống thuốc, bác sĩ cẩn thận quan sát thêm hai giờ, thấy cô không có phản ứng gì khác thường mới yên tâm.

Lúc bác sĩ rời khỏi đây thì trời đã nhá nhem tối. Quý Sênh Ca vẫn chưa hạ sốt, dựa vào tình trạng của cô lúc này thì đêm nay chắc không thể rời đi được.

Cố Duy Thâm tay dứt túi đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm lại hướng về bóng dáng nằm giữa giường lớn kia.

"Tam thiếu, anh muốn xử lý Ôn Đình thế nào?" Cố Duệ lặng yên đứng cạnh anh.

Bên ngoài trời sẩm tối, Cố Duy Thâm chậm rãi cong môi, "Không phải cô ta chưa từ bỏ ý định sao? Vậy khiến cô ta hoàn toàn hết hi vọng!"

"Tôi hiểu rồi." Cố Duệ ngầm hiểu ý mà không cần Cố Duy Thâm phải giải thích thêm. Anh ta xoay người rời khỏi phòng, lúc nhìn thấy Quý Sênh Ca nằm trên giường thì ánh mắt tối hẳn, song rất nhanh đã trở lại như cũ.

Phòng ngủ không bật đèn, chỉ có khung cảnh trong sân vườn mờ ảo hiện lên trước cửa sổ. Cố Duy Thâm đi đến góc giường nhìn chăm chăm hai mắt đang nhắm chặt của Quý Sênh Ca một lúc lâu.

Thực ra, có một câu cô nói rất đúng, anh em Cố gia tranh đấu không liên quan gì đến cô, lẽ ra cô không nên bị liên lụy.

Không biết ngủ bao lâu, khi Quý Sênh Ca mở mắt thì bầu trời bên ngoài đã bừng sáng.

Vì đứng dậy đột ngột nên chạm đến đùi phải, da đầu Quý Sênh Ca tê dại. Cô nhìn một lượt căn phòng xa lạ, từng chuyện xảy ra hôm qua như thước phim quay chậm hiện rõ trước mắt cô.

HẾT CHƯƠNG 14.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tam thiếu keo kiệt

Cốc cốc cốc ——

Cửa phòng bị đẩy ra, dì giúp việc tới qua bước vào mang theo quần áo mới. Quý Sênh Ca nhìn chần chệm mới tỉnh, giọng khàn khàn, "Tôi vẫn ngủ ở đây suốt sao?"

"Đúng vậy." Dì giúp việc đến bên mép giường, ôn hòa nói, "Tam thiếu đã dặn kỹ phải để Quý tiểu thư nghỉ ngơi ở đây."

Phòng ngủ này là của Cố Duy Thâm, Quý Sênh Ca nhìn chiếc gối ngay ngắn trên giường, hơi nhú mày, "Dì có biết tam thiếu ở đâu không?"

"Sáng sớm cậu ấy đã ra khỏi cửa rồi."

Tuy không đoán được ý định của anh, Quý Sênh Ca vẫn nhẹ nhõm thở phào. Cô kéo cao chăn che bả vai, "Tôi ngủ lâu lắm rồi à?"

"Tôi qua Quý tiểu thư đột nhiên phát sốt, mãi đến hừng đông mới hạ sốt."

Thảo nào cả người mệt mỏi không chút sức lực, Quý Sênh Ca bủi môi, thầm nghĩ mình thật sự quá thảm rồi. Đầu tiên bị xe đâm, sau đó đi cả ghé thăm, cuối cùng lại còn phát sốt.

"Cô muốn ăn chút gì không?" Dì giúp việc kiên nhẫn hỏi.

Quý Sênh Ca chưa có gì vào bụng, mà lát nữa còn phải uống thuốc, "Cảm ơn dì."

Người giúp việc xuống tầng chuẩn bị, Quý Sênh Ca chống tay lên giường xuống đất, đầu gối phải hình như sưng to hơn hôm qua. Cô thử giẫm chân, cơn đau nháy mắt khiến cô rụt chân lại.

Không còn cách nào khác, cô đành phải nhảy lò cò vào phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, sửa soạn cẩn thận. Cảm giác trường đau ở bụng hình như không còn, song cơ thể cô vẫn quá yếu ớt, tay chân không chút sức lực, cả người khô héo.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống mái hiên nhà tổ Cố gia, khiến lớp ngói lưu ly như được phủ thêm ánh sáng vàng.

Hiếm khi thời tiết đẹp thế.

Không khí trong phòng khách Cố gia vốn nên hài hòa như thời tiết bên ngoài, nhưng lúc này lại bị bao phủ bởi một tầng áp lực. Cửa thư phòng tầng trên hé mở, thỉnh thoảng lại vọng xuống tiếng mắng chửi đầy giận dữ.

"Việc của Ôn gia còn chưa xử lý xong, thế mà lại thêm một đồng tin tức âm ỉ. Cô Tái Thành, cơn rớt cuộc đã làm được gì hả?"

"Ông nội, mọi chuyện đáng lẽ ổn thỏa rồi, ai ngờ tôi qua bỗng nhiên có người..."

"Đừng có viện cớ!" Ông cụ Cố Minh Thiện khí thế đầy mình, chỉ vào cháu đích tôn đang đứng trước bàn, mắng: "Ngay cả Ôn gia cũng thể hiện rõ thái độ rồi, còn gì là mặt mũi Cố gia!"

"Xin lỗi ông nội, con sai rồi." Cố Tái Thành cúi đầu đứng đối diện ông cụ, rõ ràng đã bị mắng đến thê thảm.

Trong phòng khách rộng lớn, Nghiêm Như lắng nghe động tĩnh từ tầng trên, âm thầm lắc đầu, "Ba con không có nhà, anh con bị ông nội mắng cũng không có ai nói đỡ giúp."

Liếc nhìn con trai đang dựa sofa, Nghiêm Như duỗi tay đẩy anh, "Tam nhi, con lên trên khuyên nhủ chút đi."

"Chắc."

Cố Duy Thâm cảm điều khiển từ xa, tùy tiện đổi kênh, "Anh ta cũng không phải con mẹ mà."

Phụt!

Nghiêm Như không nhịn được cười thành tiếng, mắt khẽ lườm anh, thằng bé này mãi không bỏ được cái tật keo kiệt hồi nhỏ. Bà cười, sát lại gần anh, "Tuy anh con không phải do mẹ sinh ra, nó vẫn là anh con. Anh em các con sau này phải biết giúp đỡ nhau mới được. Hơn nữa, ông nội cũng lớn tuổi rồi, cứ tức giận như vậy thật sự không tốt cho sức khỏe."

Cố gia có ba người con, nhưng chỉ có nhị thiếu và tam thiếu là do Cố phu nhân hiện tại sinh ra. Trưởng nam Cố Trường Dân khi còn trẻ từng có một cuộc hôn nhân, mà cháu đích tôn Cố Tái Thành là do vợ trước sinh được.

"Mẹ."

Cố Duy Thâm biết mẹ mình rất lương thiện, chuyện lục đục đầu đuôi, tôi lừa anh gạt cũng tuyệt nhiên chưa từng nhắc đến trước mặt bà. Anh đổi chương trình TV sang kênh tin tức, lại nhìn quanh một vòng rồi hỏi, "Anh hai con đâu?"

Nhắc đến người con thứ, Nghiêm Như bắt đầu dĩ vãng, "Nó lúc nào cũng kiện với chả tụng, làm gì có thời gian về nhà."

"Anh ấy đúng là cuồng công việc."

"Con thì không chắc?" Nghiêm Như trừng mắt nhìn báo bồi nhà mình, Cố Duy Thâm nhận thấy không ổn, lập tức ôm vai bà, chỉ vào TV.

"Mấy ngày nay, loạt tin 'Cửa khách sạn' đang gây bão cộng đồng mạng thì tôi qua lại vừa có tin nóng, người đàn ông lên lút gặp Ôn Đình trong khách sạn đã lộ diện! Người đàn ông thần bí kia là bạn trai cũ của Ôn Đình, hai người vẫn không quên được đối phương dù đã chia tay. Con trai trưởng Cố gia Cố Tái Thành vướng vào tình tay ba, chính thức đội mũ xanh [1]..."

[1]: Ý chỉ việc bị cắm sừng.

Giọng nói phóng viên vang khắp phòng, khiến Nghiêm Như phải chỉnh nhỏ tiếng, "Ôn Đình cũng thật là, thì ra toàn dính vào mấy chuyện ồn ào. Chỉ mong lần này ông nội đừng giận cả chém thớt với anh con."

Cố Duy Thâm cười lạnh, người anh trai kia vốn muốn hất nước bẩn vào anh, nếu không phát hiện sớm thì lúc này người thô thâm là anh rồi. Vậy nên món nợ này, dù tính toán kiểu gì thì Cố Tái Thành không thể đứng ngoài được.

Không lâu sau, Cố Tái Thành mặt mày xám xịt ra khỏi thư phòng. Anh ta vừa xuống lầu, liếc mắt một cái đã thấy người đàn ông nhàn nhã ngồi trên sofa.

"Sao em lại về đây?"

Cố Duy Thâm bóc vỏ nho cho vào miệng, cười nói: "Anh cả, đây là nhà em."

Người thường ngày không ở nhà lúc này lại cố tình xuất hiện, rõ ràng là về để chế giễu anh ta. Cố Duy Thâm hạ mắt, "Ông nội vừa nói định cho người bảo em về."

"Không cần phải người, không phải em đã về rồi sao?" Cố Duy Thâm lau khô tay, ném khăn giấy chuẩn xác vào thùng rác.

Anh sai bước lên lầu, ánh mắt chợt dừng lại trên người Cố Tái Thành, "Anh cả, em có chuyện này muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?"

Cố Duy Thâm rút tay trong túi, đôi mắt đào hoa hẹp dài khẽ nheo lại, "Tự tay vứt bỏ người phụ nữ của mình là cảm giác gì?"

Khóe mắt Cố Tái Thành hạ xuống. Hiện tại chỉ có hai người họ ở đây, không cần giả vờ giả vịt, "Thứ nhà chúng ta không thiếu nhất chính là Cố phu nhân, một người phụ nữ đã là gì?"

"A."

Cố Duy Thâm cười lạnh, ánh mắt lóe lên vẻ trào phúng, "Hiện giờ Lệ Tinh trong tay em, em thực sự muốn xem lần sau anh cả còn có thể vứt bỏ thứ gì nữa."

Giọng điệu anh tùy tiện lại ngang ngược, Cố Tái Thành dõi theo anh vào thư phòng, chẳng mấy chốc bên trong đã vang lên tiếng cười.

Người ngoài đều nói ba vị thiếu gia Cố gia được ông trời ưu ái, nhưng từ nhỏ anh ta đã không được yêu thương, bởi vì cha mẹ ly hôn nên mấy năm nay phải chịu rất nhiều lời bàn tán và chỉ trích. Mà nhị thiếu tính cách lạnh nhạt, xưa nay chưa từng muốn tham gia vào chuyện trong nhà chứ đừng nói đến tranh giành. Suy cho cùng, trong nhà này chỉ có Cố Duy Thâm được ông nội cưng chiều, mấy năm nay càng thể hiện rõ thái độ muốn anh trở thành người thừa kế gia tộc.

Di động trong túi rung lên, Cố Tái Thành nhìn chằm chằm dãy số, sắc mặt càng thêm sa sầm. Anh ta suy tính một hồi mới bắt máy.

"Tái Thành, anh hãy nghe em. Em không hề vương vấn gì anh ta. Em không hề! Anh phải tin tưởng em!"

Tiếng quát nháo của người phụ nữ vang bên tai, càng nghe càng phiền, Cố Tái Thành mím môi đến trước cửa sổ, "Ôn Đình, cô vẫn không chịu hết hi vọng?"

"Không! Em muốn gặp anh một lần, không gặp được anh, em tuyệt đối không từ bỏ....."

Ánh nắng rực rỡ buông trước cửa sổ, Cố Tái Thành chậm rãi cong môi. Anh ta không thể vì một người phụ nữ mà chọc giận ông nội, "Được, tôi sẽ đến gặp cô."

Vừa ăn xong bữa sáng không lâu thì luật sư tiến vào Tây Phú Danh. Quý Sênh Ca lập tức nhận ra, đây chính là người cùng cô đến cục cảnh sát lần trước.

"Quý tiểu thư, hôm qua cô bị xe đâm đã có người báo án, hiện tại cảnh sát đang điều tra camera theo dõi, người gây chuyện là Ôn Đình bị chụp rất rõ."

Luật sư nói sơ qua tình huống trước mắt, dĩ nhiên Quý Sênh Ca đã biết trước rồi. Hôm qua cô cố ý lừa Ôn Đình đến gần đó là để camera quay được bằng chứng. Nhưng cô bị thương nên không kịp báo cảnh sát, thậm chí hẳn là Cố Duy Thâm đã cho người làm thay cô.

"Cô định giải quyết thế nào?"

Quý Sênh Ca hạ mi, không lập tức trả lời.

Sau khi tiễn luật sư, di giúp việc liền nhắc nhở, "Quý tiểu thư, tam thiếu dặn cô đến bệnh viện chụp phim."

"Được." Đầu gối ngày càng sưng đến mức dọa người, Quý Sênh Ca không từ chối, vẫn nên chụp một cái cho yên tâm.

Chẳng mấy chốc, tài xế đã dìu Quý Sênh Ca vào xe, xe thẳng tiến đến bệnh viện.

____ Lời nói ngoài lề ____

Tam thiếu keo kiệt sao? Keo kiệt sao? Keo kiệt sao?

Ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 15.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vật hi sinh

Editor: Cynlia

Đã vào bệnh viện thì chắc chắn phải kiểm tra tổng quát một lượt. Quý Sênh Ca dựa theo từng danh mục bác sĩ liệt kê, lê thân mình đi xét nghiệm. Kết quả chụp phim đầu gối phải đợi một lúc mới có.

Bệnh viện cho nhân viên đưa cô lên tầng VIP. Những phòng khác đều chật kín bệnh nhân, riêng tầng này lại không có mấy người.

Sau khi Quý Sênh Ca cảm ơn, bác sĩ nhanh chóng rời đi.

Cô có thể nằm phòng VIP thì chắc chắn người thường không thể hưởng rồi, Quý Sênh Ca hiểu rõ vì sao mình lại được tiếp đãi như vậy. Đầu gối nhói từng cơn lại thêm thân thể không thoải mái nên Quý Sênh Ca cũng không từ chối ý tốt.

Cô nằm thoải mái trên giường bệnh, hơi thở phào.

"Quý tiểu thư, cô cứ nghỉ ngơi ở đây, tôi sẽ xuống tầng chờ kết quả."

"Cảm ơn." Di giúp việc xoay người rời khỏi phòng, thuận tay mở cửa phòng bệnh cho thoáng.

Hai ngày nay cả người mệt mỏi, Quý Sênh Ca ngã người xuống giường, suýt chút đã thiếp đi. Hành lang yên tĩnh chợt vọng đến tiếng khóc, cô mở mắt, chậm rãi ngồi dậy.

"Tái Thành, anh không thể đối xử với em như vậy."

Giọng nói kia rất quen tai, Quý Sênh Ca mang giày bước xuống giường, co một chân nhảy đến cửa. Cô thò đầu ra ngoài, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

"Tái Thành, người em yêu là anh."

Cách đó không xa lại có âm thanh truyền đến, lần này Quý Sênh Ca nghe rất rõ. Cô mím môi, một tay chống vách tường rời khỏi phòng bệnh.

"Ôn Đình."

Người đàn ông lạnh lùng đứng trước giường bệnh, "Cô tưởng cái ghế Cổ phu nhân này dễ ngồi sao?"

"Anh có ý gì?" Ôn Đình mặc đồ bệnh nhân, trên cổ tay quấn băng gạc trắng, một đầu tay lớn in trên gương mặt trắng bệch không chút máu.

"A."

Cổ Tái Thành lắc đầu, giọng điệu tựa như thờ dài, lại như cười nhạo. Anh ta chậm rãi cúi người, bàn tay nắm cầm Ôn Đình, "Đình Đình, ông nội vẫn luôn thiên vị, luôn dành cho tam nhi những thứ tốt nhất, ngay cả vợ tương lai của nó cũng tự mình chọn. Tôi mới là cháu trai trưởng của Cổ gia, cô nói xem, sao bọn họ lại quá quắt thế?"

Nghe anh ta nói vậy, Ôn Đình tròn tròn mắt, run rẩy nâng đôi tay nắm chặt cổ áo người đàn ông, "Vậy nên, đêm đó ở khách sạn, là anh cố ý lừa tôi vào phòng 3303, cũng là anh sai người đưa cho tôi ly rượu đã bị bỏ thuốc?"

Dừng một lúc, cô ta cắn chặt môi, "Hắn là anh định đưa tôi lên giường Cổ Duy Thâm phải không, đáng tiếc anh ta nhìn thấu chiêu này của anh, cũng không thèm trúng kế."

Ngoài phòng bệnh, ngón tay đỡ vách tường của Quý Sênh Ca ngày càng nắm chặt, thì ra mọi chuyện giống như cô đoán.

"Ha ha." Cổ Tái Thành mỉm cười, đầu ngón tay lạnh lẽo dừng trên khóa miệng Ôn Đình, "Vậy nên Đình Đình à, đời này cô đã được định sẵn sẽ không bước vào cửa Cổ gia được."

"Cố Tái Thành!"

Trên giường bệnh, người phụ nữ hai mắt đỏ như máu, tay trái đột nhiên nâng lên hướng về phía khuôn mặt người đàn ông. Đáng tiếc, thân thù người đàn ông nhanh nhẹn, nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay cô ta, "Đây là giá trị cuối cùng của cô, thật đáng tiếc, ngay cả chuyện như vậy cô cũng không làm được. Cô nói xem, cô còn có ích gì, hả?"

"Cố Tái Thành, anh là tên chết tiệt! Cạn bã! Súc sinh!"

Cả người Ôn Đình không kim được run rẩy, nói năng lộn xộn.

Những việc xảy ra sau này cô ta cũng từng nghĩ đến, cũng từng hoài nghi, nhưng cô ta thà tự lừa dối chính mình, cũng không muốn phải chịu nỗi đau như lúc này, vạn tiền xuyên tâm [1].

[1]: nỗi đau như có hàng vạn cung tên đâm xuyên tim

"Việc của cô mà ông nội giận đến tím mặt." Cố Tái Thành nhân nháy mắt người phụ nữ tóc tai rối bù, đáy lòng chỉ còn lại chán ghét, "Nếu cô biết điều một chút, từ nay về sau phải an phận, đừng bao giờ lặp lại chuyện như vậy một lần nào nữa. Còn nếu không...."

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ôn Đình, đáy mắt không còn chút ấm áp nào, "Tôi sẽ khiến cô... thê thảm gấp trăm lần so với hiện tại!"

"Cố Tái Thành, anh không chết từ té được đâu ——"

Trong phòng vang lên tiếng đập phá đồ đạc, Quý Sênh Ca vội xoay người, giẫm chân rời đi.

Chỉ trong chốc lát, Cố Tái Thành người mặc tây trang ra khỏi phòng, nhìn qua không có gì khác thường.

"Cố Tái Thành! Anh thả tôi ra!"

"Tái Thành! Tái Thành!"

Y tá chạy đến trước cửa phòng bệnh, giữ chặt thân thể đang ra sức giãy giụa của Ôn Đình, kéo cô ta về giường bệnh.

Ngực như có tảng đá đè nặng, Quý Sênh Ca hít thở sâu mới xua tan được cảm giác khó chịu trong lòng. Tuy cô và Ôn Đình không quá thân quen, tuy mới hôm qua Ôn Đình còn từng bước chèn ép cô song các cô vẫn cùng là phụ nữ.

Suy cho cùng, Ôn Đình chỉ là vật hi sinh trong cuộc chiến tranh đoạt của anh em Cố gia.

Đối với một người phụ nữ, còn nỗi đau nào hơn thế?

Cố Duệ lái xe rời khỏi nhà tổ, nhìn người đàn ông ngồi ghế sau qua kính chiếu hậu, "Tam thiếu, luật sư Trương nói Quý tiểu thư vẫn đang suy nghĩ về việc truy cứu trách nhiệm hình sự của Ôn Đình."

Cố Duy Thâm không vui nhíu mày, "Thông báo với luật sư Trương, phải truy cứu cô ta."

"Vâng." Cố Duệ lấy điện thoại dặn dò luật sư.

"Cô ấy đang làm gì?"

"Quý tiểu thư đến bệnh viện kiểm tra rồi ạ."

Ánh nắng chiếu lên cửa sổ, Cố Duy Thâm vượt màn hình di động, như nghĩ ngợi gì đó rồi mới nói, "Đến bệnh viện."

Nghe vậy, Cố Duệ khẽ chau mày.

Khi Quý Sênh Ca xuống lầu thì vừa lúc có kết quả. Bác sĩ nhìn kỹ phim chụp, đầu gối cô không bị gãy hay nứt xương, đúng là khá may mắn vì không cần nằm viện. Tuy nhiên, bác sĩ khuyên cô nên nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày.

Để giúp việc cầm theo túi thuốc, cẩn thận dìu Quý Sênh Ca đến trước cửa bệnh viện. Không biết có chuyện gì mà phía trước người xúm lại xem rất đông. Để giúp việc nói: "Tôi đi gọi tài xế lái xe đến, cô chờ ở đây một lát."

"Được."

Trước khu khám bệnh là bãi đất trống, lúc này rất nhiều người vây quanh hóng chuyện.

"Các người nhìn kìa! Người phụ nữ kia đứng lên rồi!"

"Trời đất quý thần ơi, không phải cô ta muốn nhảy lầu chứ?"

"Trời ạ! Tai nạn chết người đấy!"

Nhìn theo ánh mắt của mọi người, có thể thấy rõ trên tầng thượng khu nội trú là một bóng dáng gầy yếu mỏng manh. Quần áo bệnh nhân của người kia bị gió thổi bay phất phới, khuôn mặt vốn được chăm sóc tốt lúc này trông thật tái nhợt và tiêu tụy.

Quý Sênh Ca rẽ đám đông, co chân phải đang bị thương khó khăn tiến lên trước.

"Xe cảnh sát đâu?"

"Chưa tới."

"Ôi, người phụ nữ kia điên rồi!"

Mắt bị ánh nắng chiếu thẳng nên không thể mở được, Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm người phụ nữ gần như lơ lửng trên sân thượng, tim run rẩy không ngừng.

Khu nội trú có ba tầng, tuy không quá cao nhưng nếu nhảy xuống từ đó thì cũng chỉ có chết hoặc thương tật vĩnh viễn.

"Đình Đình! Đình Đình, con mau xuống đi, đừng làm mẹ sợ!"

Người nhà cô ta xông lên phía trước, người phụ nữ trung niên mặt cắt không còn một giọt máu đang khóc không thành tiếng. Bệnh viện nhanh chóng cử người đến đưa bọn họ lên tầng.

Người phụ nữ đứng trên mái nhà, hai mắt trống rỗng. Chợt tầm mắt cô ta đảo qua đám đông phía dưới, dường như phát hiện gì đó nên biểu cảm khuôn mặt trở nên kích động.

"Cô... cô...." Ôn Đình nâng tay lên, âm thanh khăn khăn bị tiếng gió át hẳn.

Cách đó không xa, Quý Sênh Ca gần như có thể khẳng định, người Ôn Đình nhìn chăm chăm là cô. Thậm chí, cô có thể nghe rõ giọng nói mờ mịt hư vô của cô ta từ xa vọng lại.

Quý Sênh Ca cúi đầu, nơi nào đó trong lòng chợt nhói một cái.

Phanh!

Đám đông bỗng chốc la hét chói tai. Quý Sênh Ca cố gắng ngẩng mặt, muốn xem có chuyện gì xảy ra nhưng trước mắt chợt tối sầm như bị thứ gì che mắt.

"Nhắm mắt lại."

Mùi thuốc lá thoang thoảng quen thuộc, chớp mũi Quý Sênh Ca dán vào áo khoác của anh, hai mắt bị anh dùng tay che lại.

Hốc mắt bỗng nóng lên, cô cắn chặt môi dưới.

Xe cảnh sát hú còi từ xa đi tới, âm thanh hỗn tạp vang lên không ngừng, còn đám đông lúc này hết sức lộn xộn. Cố Duy Thâm một tay ôm người trong lòng, đưa cô rời khỏi cổng bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xóa tên

Editor: Cynlia

Tây Phủ Doanh tọa lạc ở vị trí phồn hoa, trong khuôn viên biệt thự độc lập là đài phun nước như thác đổ.

Trong phòng khách, Quý Sênh Ca thư thái ngả lưng trên sofa đệm da, cả người được bao phủ bởi cảm giác ấm áp. Cô rũ mắt, tay khẽ vuốt ve chiếc váy đen trên người.

Sáng nay khi cô mở mắt thì đã thấy chiếc váy này ở đầu giường. Vì quần áo cũ hôm qua không thể mặc lại, cô cũng không hỏi nhiều, lập tức mặc luôn quần áo mới.

Váy dài mềm mại, ánh mắt Quý Sênh Ca dừng trên đầu gối sưng to của mình, gương mặt hiện lên chút ngẩn ngơ.

Người đàn ông nghe điện thoại xong bước vào, quần tây vừa vặn ôm trọn hai chân thon dài. Quý Sênh Ca không ngẩng đầu, mãi đến khi trước mặt xuất hiện một đôi mắt thâm thúy.

"Cô ấy..."

Hai mắt Quý Sênh Ca nhìn chằm chằm mũi chân, kìm nén cảm giác xúc động dâng lên trong lòng, "Cô ấy sao rồi?"

"Đang cấp cứu."

Cố Duy Thâm xoay người ngồi xuống sofa, tay nâng cằm cô, "Chuyện của Ôn Đình không liên quan đến cô, không cần tự dẫn vật làm gì."

"Không liên quan ư?" Quý Sênh Ca cong môi, đáy mắt lóe lên chút ý cười, "Chuyện này từ lúc bắt đầu kết quả đã định sẵn, anh em các người tranh chấp thì người khác không thể nào tránh khỏi họa."

"Để đạt được mục đích, Cố Tái Thành không tiếc hi sinh Ôn Đình. Còn tam thiếu thì sao?" Quý Sênh Ca mở to đôi mắt ngập nước, ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nhìn người đàn ông.

Cố Duy Thâm hít một hơi, đang định nói gì đó thì di động trong túi rung lên. Anh nhìn dãy số trên màn hình, đành tránh đến ban công nghe điện thoại.

Trên ban công, người đàn ông dựa người lên lan can phía trước, Quý Sênh Ca giương mắt nhìn lên thì vừa lúc thấy bóng lưng thẳng tắp của anh. Cô hơi nhíu mày, lần thứ hai ngả người về sau ghế.

Cả người lại bắt đầu nóng lạnh thất thường, mí mắt Quý Sênh Ca dần trĩu nặng. Cô đưa tay sờ trán, không khỏi cười khổ. Sao lại nóng nữa rồi?

Không bao lâu, Cố Duy Thâm cắt điện thoại rồi trở lại phòng khách. Nhìn người đang cuộn tròn trên sofa, anh khom lưng sờ mặt cô, cảm giác hâm hấp nóng.

Khi bác sĩ chạy đến biệt thự thì Quý Sênh Ca đã bắt đầu phát sốt, cũng may chỉ là sốt nhẹ. Sau khi được tiêm một mũi, cô mơ mơ màng màng nghe được giọng nói rất gần của người đàn ông, nhưng do tác dụng của thuốc nên không rõ anh nói gì.

Thân thể mềm như bông không chút sức lực, cả người dường như đang bồng bềnh trên dòng nước ấm áp. Quý Sênh Ca cảm giác như mình đang mơ, nhưng hình như cũng không phải mơ.

Vì xuất hiện trước mắt cô là một khuôn mặt, chân thật đến mức chỉ cần cô vươn tay là có thể chạm đến hơi ấm ấy. Cô cố gắng đuổi theo nhưng dường như luôn chậm một bước, không có cách nào bắt kịp.

Bước chân dần thả chậm, cô nhìn hình bóng phía trước mỗi lúc một xa dần, không kịp được lớn tiếng gọi. Nào ngờ một người phụ nữ đột nhiên lao đến, tóc tai rối bù chặn trước mặt cô.

Cảnh tượng lập tức chuyển đến tầng thượng bệnh viện. Khuôn mặt Ôn Đình trắng bệch, đôi con ngươi đỏ như máu trừng lớn nhìn cô. Khi Ôn Đình vươn tay về phía này, trong đôi mắt kia là sự hận thù không thể che giấu, cô ta gào lên: "Rõ ràng tối hôm đó cô đã thấy!"

A!

Quý Sênh Ca bật dậy, bàn tay gắt gao nắm chặt chân, bả vai không kịp được run rẩy.

Gương mặt dữ tợn trước mắt dần biến mất, hô hấp dồn dập lúc này mới vững vàng trở lại. Nhìn phòng ngủ xa lạ mà trống trải, trái tim kịch liệt nảy lên trong lồng ngực cũng phần nào bình ổn.

Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u, chẳng biết chừng lại sắp mưa cũng nên. Cứ đến thu là thành phố Vân Giang lại mưa không ngớt. Quý Sênh Ca xóc chân, chân trái thử dùng lực đến trước cửa sổ.

Xoạch xoạch——

Mưa nhỏ giọt tí tách, cô ngơ ngẩn nhìn chân trời mù khói xa xa, tay đưa lên như muốn hứng mưa.

Nhiệt độ hơi thấp, nước mưa ngưng kết thành hơi nước đọng trên cửa kính. Quý Sênh Ca chớp mắt, ngón trỏ vẽ gì đó trên lớp hơi nước đọng lại.

Ngón tay cô miêu tả từng nét, nhìn cái tên mình viết ra trong vô thức thật lâu, sau đó mới lấy tay xóa sạch dấu vết.

Thế giới của một người, yên tĩnh đến đáng sợ, hướng chỉ nơi này lại không phải nhà cô. Ngày hôm qua cô bỗng dưng phát sốt, tuy hôm nay đã đỡ hơn nhưng cơ thể vẫn không có chút khí lực nào.

Vệt nước trượt dài trên cửa kính, cô nhìn chằm chằm chỗ trống mình vừa lau đi, không nhận được nhúm mày. Có lẽ do vừa mới ốm dậy nên cô mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Quý Sênh Ca cầm lấy điều khiển từ xa tùy tiện bật một kênh, ít ra âm thanh từ TV sẽ khiến cô có cảm giác tốt hơn một chút. Nội dung tin tức dần thu hút sự chú ý của Quý Sênh Ca.

Đặc biệt là khi đoạn video mà người dân quay được xuất hiện, ánh mắt cô chưa từng rời khỏi màn hình.

"Hôm qua, cư dân mạng truyền tay nhau một đoạn video làm dấy lên nhiều lo ngại từ công chúng. Trong video, có thể thấy rõ thiên kim của xí nghiệp Ôn thị, Ôn Đình, đã vô tình rơi xuống từ tòa nhà cao tầng bệnh viện. Việc này được nghi là do áp lực từ những lời đồn đoán, gièm pha đã kích thích cô ấy, dẫn đến..."

Bóng người rơi từ mái nhà xuất hiện trên TV, hung hăng nện xuống lòng Quý Sênh Ca một cái. Hai tay cô nắm chặt, lòng bàn tay chỉ còn cảm giác lạnh lẽo.

Ngày đó cô hẹn gặp Ôn Đình, một người vẫn sống sờ sờ, cũng vì muốn tìm cách thoát khỏi mớ bòng bong.

Cô biết rất rõ lúc đó trên đường có camera theo dõi. Có ý chọc giận Ôn Đình vì cô biết tội phạm người có thể lớn, cũng có thể nhỏ, cô chỉ không muốn bị động, càng không muốn bị người ta chèn ép.

Chỉ là....

Quý Sênh Ca thờ dài, khuôn mặt trắng bệch của Ôn Đình trong mơ dường như lại xuất hiện trước mắt. Cô cúi đầu nhìn đầu gối, vết thương sưng to bằng nắm tay.

Ngón tay vừa chạm vào đã lập tức rút về.

Người thông minh như Cố Duy Thâm chắc chắn đã sớm nhìn thấu ý đồ của cô, nên cô cũng chẳng cần giấu diếm làm gì. Chiều khổ nhục kế này là để xoa dịu con giận trong lòng anh, chỉ cần anh nhìn thấy bộ dạng thê thảm của cô lúc này, chắc cũng hả giận phần nào chứ?

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, Cố Duy Thâm trên người là sơ mi trắng cùng quần tây đen bước vào.

Người phụ nữ tựa đầu bên cửa sổ, da thịt tái nhợt không sức sống, gương mặt tinh xảo kia như phát ra ánh sáng. Cố Duy Thâm khẽ nheo mắt, anh đã nói rồi, người phụ nữ này chính là loại hại nước hại dân.

_____ Lời nói ngoài lề _____

Mỹ nhân kế tam thiếu không ăn, vậy khổ nhục kế tam thiếu ăn không? Ha ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Không đoán được

Editor: Cynlia

Tiếng bước chân phía sau dần rõ ràng, Quý Sênh Ca vẫn dựa vào cửa sổ không động đậy, mãi đến khi bàn tay ấm áp của người đàn ông dừng trên vai cô, "Sao dậy sớm vậy?"

"Tôi không có thói quen ngủ nướng." Lúc mở miệng, thanh âm có vẻ khàn khàn, cô theo bản năng khẽ tăng hắng.

Dù trong phòng ngủ là điều hòa ấm áp, cơ thể cô vẫn rất lạnh. Cố Duy Thâm liếc nhìn chiếc cảm nhon của cô, nói: "Cô ta không chết, người đã được cứu rồi."

Nghe vậy, lúc này Quý Sênh Ca mới quay đầu lại, hai mắt sáng lên.

Lớn lên trong một đại gia tộc như Cố gia, Cố Duy Thâm không còn cách nào khác phải bước trên con đường tranh đoạt gió tanh mưa máu. Từ nhỏ, anh đã quá quen với những việc tồi tệ anh gặp như vậy rồi, nhưng đối với người phụ nữ bình thường mà nói thì vẫn khó lòng tiếp thu nổi.

"Đây là do Cố Tái Thành tạo nghiệt, một mớ rối như tơ vò nên để anh ta tự mình giải quyết." Người đàn ông đưa tay xoa đầu cô, nhẹ như không thốt ra một câu.

Khóe miệng Quý Sênh Ca thoáng qua ý cười, kẻ đầu sỏ gây nên vụ Ôn Đình đương nhiên là Cố Tái Thành, nhưng anh cũng không thể phui sạch trách nhiệm thế được. Ép Ôn Đình đến mức tuyệt vọng, Cố Duy Thâm cũng có phần đấy!

Có lẽ, cũng bao gồm cả cô nữa.

Nơi nào đó trong lòng lại lặng lẽ chùng xuống, Quý Sênh Ca cúi gằm mặt. Cũng may vẫn còn sống, miễn còn sống là tốt rồi.

"Cô không tin tôi?" Thấy cô không buồn đáp lời, mày kiếm của Cố Duy Thâm khẽ nhủ lại.

"Không phải." Quý Sênh Ca lắc đầu, "Tôi chỉ đang nghĩ, nếu ngày nào đó tôi cũng bị bức đến đường cùng, liệu tôi có dũng khí nhảy lầu không?"

"A."

Người đàn ông phía sau cong môi cười, "Cô sẽ không."

"Sao tam thiếu dám khẳng định chắc chắn vậy?"

Khuôn mặt gầy yếu của Quý Sênh Ca tựa bên cửa sổ trông có cảm giác nhợt nhạt, khác hẳn với vẻ tươi sáng xinh đẹp thường thấy ở cô. Nhưng chính dung mạo có vẻ yếu đuối này lại càng hấp dẫn người khác.

Cố Duy Thâm đưa tay xoa mặt cô, đầu ngón tay khẽ lướt trên làn da mềm mại co giãn, anh chậm rãi cúi mặt, môi mòng gần sát vành tai cô, "Cô không ngạc nhiên đâu."

Khi nói chuyện, hơi thở cực nóng của người đàn ông dưng trên hai má, Quý Sênh Ca nghiêng mặt, không ngờ chớp mũi lại suột qua môi mòng của anh.

Cô như nín thở, lại nghe anh nhàn nhạt cười, "Tôi nghĩ lúc đó, cô nhất định sẽ ôm chặt đùi người ta."

"....."

Người đàn ông này mở miệng ra chỉ toàn móc vói mĩa mã? Quý Sênh Ca đẩy vai anh ra để kéo giãn khoảng cách, "Nếu thật sự có ngày đó, tôi nhất định sẽ nhớ kĩ lời tam thiếu."

Động tác không cẩn thận lại chạm đến đầu gối, nhói một cái. Quý Sênh Ca hít sâu, nghiêm túc nhìn anh, "Tam thiếu thật sự không định cân nhắc việc hợp tác với Hoàn Cẩm sao?"

"Vậy cô nói xem, vì sao Lê Tinh phải hợp tác với Hoàn Cẩm?" Cố Duy Thâm rút một miếng thuốc, ánh mắt hứng thú nhìn cô.

Ổn định lại tâm tình, Quý Sênh Ca mới mở lời, "Tuy Hoàn Cẩm không còn được như trước nhưng danh tiếng và lai lịch trong ngành cũng không cần phải nói nhiều. Tam thiếu vừa mới tiếp nhận Lê Tinh, việc muốn làm nhất lúc này chắc hẳn là cắt đứt mọi mạng lưới quan hệ của anh trai. Mà Hoàn Cẩm bối cảnh sạch sẽ, lại không có chỗ dựa, rất phù hợp với điều kiện của tam thiếu."

"Tiếp tục." Cố Duy Thâm rút thuốc, biểu cảm bình tĩnh. Tay trái nhẹ nắm thành quyền, Quý Sênh Ca không vòng vo đánh vào trọng điểm, "Dựa vào tình hình trước mắt, tam thiếu chỉ có thể hợp tác với Hoàn Cẩm."

"Ha ha."

Người đàn ông nhướn mày nhìn cô, miệng phun một vòng khói trắng, "Thì ra cô không chỉ có tham vọng lớn mà còn mười phần tự tin."

Tay phải anh kẹp thuốc lá, ngón tay dừng trên chóp mũi cô, "Ai nói với cô tôi chỉ có thể cùng Hoàn Cẩm hợp tác?"

Đôi mắt trong suốt sạch sẽ của Quý Sênh Ca nhìn anh, môi đỏ khẽ nhếch, "Hoàn Cẩm sẽ vĩnh viễn đứng về phe tam thiếu."

Ánh mắt cô biểu hiện rõ sự khiêm tốn, không thể không nói, cô thật sự khá thông minh. Ít nhất biết xem xét tình thế trước mắt để nắm chắc trong lòng bàn tay.

Dụi thuốc lá, Quý Sênh Ca cầm lấy túi thuốc, kéo cô đến bên giường, lại nâng đầu gối phải đang bị thương lên gác trên đùi anh.

"Để tôi tự làm." Quý Sênh Ca vươn tay nhưng bị anh né tránh.

"Tam thiếu..."

"Đừng nhúc nhích."

Váy dài trên người bị Cố Duy Thâm vén lên đùi, Quý Sênh Ca ngượng ngừng túm váy lại một chỗ.

Khi thuốc mỡ lạnh lẽo tiếp xúc với đầu gối sưng to, Quý Sênh Ca không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. Cô hạ mi, vừa lúc nhìn thấy ngón tay với khớp xương thon dài của người đàn ông.

Ngón tay cô cũng rất dài, khi còn nhỏ, các giáo viên đều nói bàn tay như vậy không chơi nhạc cụ thì phí vô cùng. Đáng tiếc, không ai quan tâm đến việc này, dần dần, mơ ước của cô đều bị hiện thực tàn nhẫn đánh tan.

"Bác sĩ nói thế nào?" Người đàn ông mở miệng, nhìn hai tay Quý Sênh Ca chống bên sườn, "Không gãy, cũng không nứt xương, nghỉ ngơi mấy ngày là

có thể hồi phục."

Vừa rồi khi cô nói những lời này, hình như anh không nghe vào tai hả?

"Cô rất thích suy đoán tâm tư người khác." Cố Duy Thâm đột nhiên ngược mắt, ánh mắt sắc bén dồn ép Quý Sênh Ca.

Không kịp tránh ánh nhìn thâm thúy của anh, Quý Sênh Ca hơi nhú mày, "Phải hiểu rõ tâm tư người khác mới biết được bản thân muốn gì, không phải sao?"

Tay trái người đàn ông nâng lên, bàn tay quanh quẩn bên hông cô, "Vậy cô đoán xem, hiện tại tôi muốn gì?"

"Aiz..."

Quý Sênh Ca theo bản năng nhún vai, "Cái này không dễ đoán chút nào."

"Vậy để tôi nói cho cô." Người đàn ông nghiêng người, áp sát thân hình bên dưới, "Tôi muốn cô."

"....."

Suy nghĩ khác hẳn người thường kiểu này, Quý Sênh Ca coi như báỉ phục. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng, cô không nhin được nuốt nước bọt, "Muốn tôi cũng không khó, chỉ là thứ tôi muốn, tam thiếu tình nguyện cho sao?"

Ngón tay Cố Duy Thâm dừng trên đôi môi đỏ, "Vậy phải xem, cô có đáng để tôi cho không đã."

Trong mắt hai người là hình bóng của nhau, Quý Sênh Ca nhẹ nhàng lảng tránh ánh mắt anh. Mà Cố Duy Thâm lại nhìn rõ dục vọng của mình trong đôi mắt trong suốt ấy.

Đây là dục vọng của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Cái gì gọi là đáng giá?

Quý Sênh Ca cong môi. Đàn ông Cố gia tuyệt đối không thể trêu chọc, Ôn Đình chính là một ví dụ điển hình. Cô không muốn bị người ta ăn đến mức xương cũng không còn!

Dùng xong bữa trưa, Cố Duệ tự mình lái xe đưa Quý Sênh Ca về. Chân phải cô bị thương nên lúc leo cầu thang không khác gì đánh vật.

Ngày đó khi cô rời khỏi nhà, khắp tường đều là mấy hình vẽ kỳ dị lung tung. Hôm nay vừa về thì phát hiện toàn bộ hành lang đã được sơn lại.

Mở cửa nhà, căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, thậm chí thoang thoang trong không khí là mùi hương tươi mát vô cùng. Cô bước vào nhìn quanh, quả nhiên mỗi góc phòng đều được dọn dẹp cẩn thận.

Quý Sênh Ca chậm rãi ngồi xuống sofa, chưa kịp cởi áo khoác thì di động đã đổ chuông. Cô nhìn số gọi đến, nhấn nút nhận, "Ba."

"Sênh Ca à, ba có tin tốt muốn báo với con." Giọng điệu Quý Nhân hưng phấn, "Vừa rồi bên Lệ Tinh gọi điện báo, chúng ta chỉ cần trả một trăm vạn phí tuyên truyền cho giai đoạn trước công chiếu, còn bảo quan trọng là thành ý hợp tác giữa hai bên."

Ánh mắt Quý Sênh Ca dừng trên đầu gối phải, "Đúng là tin tốt."

"Nghe nói mấy ngày nay con ốm à?" Quý Nhân tỏ vẻ quan tâm, "Có nặng lắm không?"

"Đầu gối hơi sưng, cần nghỉ ngơi mấy ngày."

"Vậy con cứ tĩnh dưỡng cho tốt đi, chờ thân thể hồi phục thì đến công ty làm. Ba đã cho người sắp xếp lại văn phòng của con."

"Cảm ơn ba."

Buông di động, đáy mắt Quý Sênh Ca xẹt qua một tia châm biếm.

Những người nóng lạnh thất thường này, cô không hơi đâu quan tâm, chỉ cần Cố Duy Thâm bên kia hạ hỏa là được.

Có điều, đột nhiên lại dễ dàng đồng ý việc hợp tác giữa Lệ Tinh và Hoàn Cẩm, rốt cuộc anh đang suy tính gì?

Lời editor: Mấy ngày nay mình cứ có cảm giác bé tắc í, lúc edit cũng cố gắng chau chuốt từ ngữ này nọ mà vẫn thấy câu văn không được mượt lắm, lại không biết sửa chỗ nào. Mọi người đọc thấy đoạn nào dùng từ chưa đúng hay câu cú lộn xộn thì nhắc mình nhé, vì mình chưa có kinh nghiệm nhiều nên rất mong các bạn nhiệt tình đóng góp. Cảm ơn mọi người ☐☐☐.

HẾT CHƯƠNG 18.

Chương 19: Đồ Lừa đảo

Editor: Cynlia

Sau vài ngày nghỉ ngơi, vết sưng ở đầu gối cô dần biến mất, song màu tím bầm trên da mãi vẫn không tan hoàn toàn.

Sáng sớm rời giường, sau khi vệ sinh sạch sẽ, Quý Sênh Ca đứng giờ ra khỏi cửa. Từ đây đến công ty không quá xa, ngồi tàu điện ngầm mất khoảng hơn hai mươi phút.

Hôm nay tàu điện ngầm đặc biệt đông người chen chúc, cô nép sát người vào góc cửa, cố gắng thu hai chân lại vì sợ người khác đạp phải. Tranh thủ thời gian nhàn rỗi, cô lên mạng xem tin tức.

"Tân Phiến" của Lệ Tinh chuẩn bị công chiếu, đủ các bài PR tràn ngập trên các kênh phương tiện, xôn xao đến mức chiếm lĩnh các tiêu đề truyền thông, thậm chí màn hình TV nhỏ trên tàu điện ngầm cũng không ngừng chiếu trailer bộ phim. Chiều bài tuyên truyền khủng như vậy, chẳng trách người ta vẫn khen Lệ Tinh có thực lực.

Quý Sênh Ca cất điện thoại vào túi, thấy sân ga gần trong tầm mắt, mày đẹp khẽ nhăn. Từ ngày được Cố Duệ đưa về nhà, Cố Duy Thâm không hề liên lạc với cô nữa.

Ba ngày độc quyền công chiếu thực chất không thể mang lại cho cô lợi ích lâu dài. Cô rất rõ, nếu muốn đứng vững ở Hoàn Cẩm, nếu muốn trở thành đứa con gái được ba tin tưởng, cô vẫn còn phải đi một con đường rất dài.

Rời khỏi ga tàu điện ngầm, băng qua đường lớn trước mặt là cao ốc điện ảnh Hoàn Cẩm. Quý Sênh Ca đứng ngay vạch qua đường, chậm rãi ngẩng đầu. Ánh mặt trời hết sức chói chang, khiến cô phải đưa tay che mắt.

Rốt cuộc mây đen xám xịt giăng đầy trời cũng biến mất, khoe miệng cô nhoeo một nụ cười, theo dòng người băng qua đường.

Đến Hoàn Cẩm, sau khi Quý Sênh Ca quẹt thẻ công tác thì trực tiếp vào thang máy.

Đình!

Thang máy dừng ở tầng năm, hôm nay Quý Sênh Ca mặc một chiếc áo khoác màu xám bạc kết hợp với váy đen bó sát, càng tôn lên vẻ thướt tha của dáng người, trên chân lại là đôi giày cao gót nhung cùng màu áo, điểm xuyết cho bộ trang phục.

"Quý tiểu thư, cô tới rồi."

Thư ký thấy cô xuất hiện thì lập tức ra đón. Quý Sênh Ca gật đầu, gương mặt điềm lệ nhiễm ý cười.

Bước chân cô rất nhanh khiến thư ký nhất thời không theo kịp. Cửa phòng phía trước đóng chặt, cô đưa tay vặn chốt cửa.

Thư ký muốn ngăn cản nhưng cô đã đẩy cửa trước rồi.

"Chào buổi sáng."

Văn phòng rộng rãi sạch sẽ lại chan hòa ánh nắng mặt trời. Quý Sênh Ca híp mắt, "Sao cô lại ở đây?"

"Tôi đi làm chứ sao." Chiếc ghế phía sau bàn làm việc xoay lại, Quý Mỹ Âm đặc ý nâng cằm, "Tàu điện ngầm đúng là không nhanh bằng ô tô nhỉ."

"Nhị tiểu thư."

Thư ký đứng trước cửa tỏ vẻ lúng túng, "Quý tiểu thư, văn phòng của cô chuyển đến cách vách rồi."

"Ai phân phó?"

"Thưa cô, là Quý tổng."

Ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ bỗng trở nên chói mắt vô cùng, Quý Sênh Ca hạ mi, khoe miệng khẽ cong, "Tôi biết rồi."

Cô duỗi tay cầm chậu dây leo rồi xoay người trực tiếp vào căn phòng cách vách.

Tuy chỉ cách một bức tường nhưng căn phòng này rõ ràng nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa, trong phòng chỉ có một khung cửa sổ rất nhỏ, đừng nói là ngắm cảnh, ngay cả mở cửa thôi cũng khó rồi.

Còn chiếc bàn làm việc kia lại càng nhỏ một cách đáng thương, chỉ mới đặt một chiếc notebook mà đã chiếm hơn phân nửa diện tích bàn.

Quý Sênh Ca ôm chậu cây trước ngực, nhìn mãi chẳng thấy chỗ nào trống để bày biện cây cảnh.

"Thấy thế nào?"

Quý Mỹ Âm khoanh tay dựa vào cửa, cười mỉm nói: "Căn phòng này do tôi tự tay chọn, tự tay bài trí, có thích không?"

Đặt chậu hoa tại góc bàn, Quý Sênh Ca giương mắt nhìn cô ta, "Nếu cô đã có lòng như vậy, tôi đây nhất định sẽ tận dụng nó thật tốt."

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Quý Sênh Ca, lửa giận trong lòng Quý Mỹ Âm cuộn cuộn, "Nghe ba nói cô đã giành được quyền phân phối độc nhất vô nhị kia, rốt cuộc cô có bản lĩnh gì mà đàm phán được với Lệ Tinh?"

"Tôi có bản lĩnh gì thì sau này cô tự khắc sẽ biết." Quý Sênh Ca kéo ghế, mỉm cười ngồi xuống.

Quý Mỹ Âm vừa muốn đáp chất thêm đôi câu nữa, chợt thoáng nhìn thấy người đi tới, lập tức trung ra dáng vẻ ngoan ngoãn, "Ba, chào buổi sáng."

"Mỹ Âm của chúng ta đi làm sớm vậy sao." Quý Nhân thấy đứa con thứ đi làm đúng giờ thì có vẻ rất bất ngờ.

"Thấy chị đến công ty làm, Mỹ Âm đương nhiên cũng muốn giúp ba."

"Mỹ Âm ngoan."

Quý Sênh Ca đứng dậy, dường như không hề thấy một màn cha con tình cảm trước mắt, biểu cảm nhàn nhạt, "Ba."

"Khỏe rồi sao?" Quý Nhân quan tâm hỏi.

"Vâng."

"Vậy thì tốt." Quý Nhân tiến tới vỗ vai con gái, nói: "Ngày mai là buổi công chiếu đầu tiên, các rạp lớn của chúng ta đều kín suất chiếu rồi."

"Chúc mừng ba."

"Đây cũng là công lao của con."

Trên mặt Quý Nhân không kìm được vẻ tươi cười, "Sênh Ca à, ba cũng lớn tuổi rồi, sau này có hai chị em con bên cạnh ba thì Hoàn Cẩm chúng ta coi như có người nối nghiệp."

"Ba." Quý Mỹ Âm đứng lúc ôm lấy cánh tay ba mình, làm nũng nói, "Tuy Mỹ Âm không thông minh bằng chị nhưng con sẽ nỗ lực học tập, chuyện chị làm được, con nhất định cũng có thể!"

"Mỹ Âm ngày càng hiểu chuyện."

Đội đôi cha con kia đi xa, Quý Sênh Ca mở máy tính.

Truy cập vào hệ thống quản lý vé của Hoàn Cẩm, quả nhiên tình hình bán vé trong ba ngày tới hết sức khả quan. Tuy rạp có rất nhiều suất chiếu nhưng mỗi suất đều kín chỗ.

Quý Sênh Ca thả lỏng một hơi, đồng thời cũng hơi tiếc nuối. Biết thế cô đã mặt dày đòi đến bảy ngày độc quyền phân phối cho rồi!

Kéo ghế, Quý Sênh Ca đứng dậy đi rót nước, lại không ngờ bàn làm việc quá thấp khiến chân cô đứng lúc và phải gác bàn.

"A!"

Đầu gối đang bị thương bỗng bị va đập, Quý Sênh Ca cong lưng suýt rơi nước mắt. Chờ đến lúc cơn đau vơi bớt, cô mới dám vén váy nhìn đầu gối, may mà không quá nghiêm trọng.

Từ lâu, cô đã không còn oán trách ba bất công, cũng chẳng buồn đau lòng nữa. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nhận được tình cảm ấm áp nào trong căn nhà kia, cho nên chỉ có cô mới biết đau lòng cho bản thân mình.

Sáng hôm sau, sau khi Quý Sênh Ca ghé công ty quyết thể thì một mình đến rạp chiếu phim xem xét tình hình.

Hôm nay là ngày đầu công chiếu "Tân Phiến" của Lệ Tinh, công ty điện ảnh Hoàn Cẩm với tư cách là nhà phân phối độc quyền nghiêm nhiên thu hút sự chú ý của truyền thông. Rất nhiều phóng viên từ nhiều đài truyền hình đến đưa tin và phỏng vấn, mà dàn diễn viên chính của bộ phim cũng tham dự buổi lễ công chiếu này.

Trước cửa rạp là đám đông người hâm mộ tay cầm băng rôn tuyên truyền theo tới tận đây. Những tấm băng phát sáng hai chữ "Phong Thái" hết sức bắt mắt, đi kèm là một loạt hình vẽ trái tim thể hiện tình yêu cuồng nhiệt.

Đột nhiên, đám đông vây kín bỗng la hét chói tai, Quý Sinh Ca chật vật chen chúc trong vòng vây của đám người, cố nhướn mày nhìn xem nhưng vì quá đông người nên chẳng thấy gì cả.

Nam chính của "Tân Phiến" được công chiếu hôm nay là Phong Thái. Một năm gần đây, anh đã đạt được một số thành tựu nhất định sau khi về dưới trướng Lệ Tinh.

Nghe nói sở dĩ Phong Thái có thể phát lên được hoàn toàn là nhờ mắt nhìn người độc đáo của Cố Duy Thâm.

Quý Sinh Ca lùi lại vài bước để tránh bị các fan quá khích xô đẩy. Các fan nữ hiện nay đặc biệt đáng sợ, đủ loại mánh khóa theo chân thần tượng. Nhưng cũng chính sự điên cuồng của các cô đã mở ra trước mắt những nam thần con đường thành công trải đầy hoa hồng.

Muốn đứng vững trong cái vòng này, điều Hoàn Cẩm còn thiếu là những nghệ sĩ đắt giá như vậy!

Ong ong ong ----

Tiếng chuông di động trong túi réo rắt, Quý Sinh Ca nhìn số gọi đến thì ngây người trong chót lát. Cô cầm di động tìm một nơi yên tĩnh rồi mới nhận cuộc gọi.

"Alo."

"Cô đang ở đâu?"

Trong điện thoại vang lên âm thanh trầm thấp của người đàn ông, Quý Sinh Ca nhăn mày, "Tam thiếu tìm tôi có việc gì?"

"Mời cô đi xem phim cùng, như thế có tính là có việc không?"

Quý Sinh Ca nhíu miệng, "Tôi đang ở văn phòng, chiều nay còn có cuộc họp."

"Đồ lừa đảo."

Cách điện thoại, Quý Sinh Ca nghe được giọng cười trầm của đối phương, đột nhiên tim như muốn nhảy dựng lên.

"Tôi thấy cô rồi."

Quý Sinh Ca lập tức ngược mắt, hoảng hốt tìm kiếm, quả nhiên bên kia đường lớn là chiếc limousine đang đậu sẵn.

Cố Duy Thâm ngã lưng vào ghế, ánh mắt thâm thúy như xuyên thấu cửa kính nhìn về phía này, cười nói: "Lại đây."

Người đàn ông đột ngột cúp điện thoại khiến Quý Sinh Ca không có cách nào từ chối nữa. Cô cúi đầu băng qua đường lớn, bước nhanh về phía chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hung hăng chiếm tiện nghi

Editor: Cynlia

Thành phố Vân Giang có không ít các cụm rạp trải rộng khắp nơi, trong đó Hoàn Cẩm chiếm hai mươi hai rạp. Nếu dựa trên số liệu thống kê từ các thành phố lớn cả nước, hơn năm trăm rạp chiếu phim là sản nghiệp của Hoàn Cẩm, chứng tỏ công ty này từng có một thời huy hoàng.

Rạp chiếu phim lớn nhất của Hoàn Cẩm tọa lạc tại trung tâm thành phố, vì buổi lễ công chiếu hôm nay nên giờ phút này nơi đây đã bị vây kín chặt như nêm. Cùng khu vực còn có hai rạp chiếu phim khác. Chiếc limousine dừng trước cửa một rạp chiếu, cửa xe mở ra, người đàn ông xuống xe nhìn Quý Sinh Ca đang co người một cách bất thường, cười nói: "Sợ gì chứ? Đây là nơi công cộng."

Những lời này như liều thuốc an thần của Quý Sinh Ca, khiến cô yên tâm hơn nhiều. Cô cầm túi đi đằng sau người đàn ông, cả một đường đều cúi đầu như sợ bị ai phát hiện.

Mười phút trước khi phim chiếu thì nhân viên bắt đầu soát vé. Người đàn ông đứng trước quầy soát vé hứng thú dạt dào, nhìn hàng dài người đứng đợi

vào rạp nói liền không dứt, từ đây có thể thấy các suất chiếu chật kín đến mức nào.

"Đi thôi." Thấy Quý Sênh Ca ngăn ra đó, Cố Duy Thâm xoay người, một tay kéo cô đến sát anh, hai người đi song song nhau.

Khi anh nghiêng người vô tình để lộ ngũ quan sắc bén, lập tức khiến mấy người phụ nữ gần đó trầm trồ cảm thán. Thấy anh đi vào rạp số 6, không ít cô gái nắm chặt vé phim trong tay tiếc nuối giậm chân, sớm biết gặp được trai đẹp cực phẩm thế thì dù có cướp cũng phải cướp vé vào rạp số 6!

Ánh sáng mờ mờ trong rạp chiếu tối tăm, màn hình đang phát một đoạn quảng cáo. Ghế dựa màu xanh được phân chia rõ ràng thành từng dãy một, Quý Sênh Ca hỏi người đàn ông bên cạnh, "Dãy số mấy?"

Cố Duy Thâm cười cười, trực tiếp kéo cô đến dãy số 9, sau đó chọn hai vị trí trung tâm hàng ngồi vào. Thường thì đây chính là hai vị trí có thể trải nghiệm phim tốt nhất trong rạp.

Thấp thỏm ngồi xuống, Quý Sênh Ca đưa mắt ngó nghiêng bốn phía, phát hiện không còn ai khác vào rạp. Hai người họ xếp hàng soát vé đầu tiên nên hẳn là những người khác sẽ vào nhanh thôi. Bộ phim này về một khía cạnh nào đó khá giống cuộc đời cô nên cô vốn cũng định tan việc sẽ đến đây xem.

Hai phút trước khi chiếu phim vẫn chẳng thấy người nào vào rạp chiếu. Quý Sênh Ca cảm thấy kì lạ, bèn ghé mắt nhìn sang bên cạnh, "Sao chỉ có mỗi hai chúng ta?"

Người đàn ông chống lại ánh mắt dò xét của cô, lấy trong túi áo khoác một sấp vé phim, cười nói: "Hôm nay rạp phim nhà cô công chiếu ngày đầu, tôi như vậy có được tính là đóng góp tích cực vào doanh thu không?"

Đóng góp vào doanh thu phòng vé suy cho cùng cũng là lời cho Cố gia bọn họ, Quý Sênh Ca muốn rời đi nhưng không ngờ cửa rạp đã đóng kín, trước mặt bắt đầu vang lên đoạn nhạc dạo.

Phim cứ đứng giờ mà chiếu, năm ngón tay nắm chặt túi xách của cô thoáng chốc buông lỏng, dứt khoát ngồi xuống theo dõi bộ phim trước mắt.

Màn hình cực đại lúc sáng lúc tối, ánh sáng mờ mờ ảo ảo hắt lên mặt Quý Sênh Ca, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên kinh diễm. Cố Duy Thâm thấy túi xách của cô đặt bên cạnh thì chậm rãi cong môi.

Bộ phim "Tân Phiến" này thuộc thể loại thanh xuân vườn trường. Nam chính Phong Thái cao lớn anh tuấn, lúc lên phim chính là khí chất cao ngạo người lạ chớ gần. Mà nữ chính lại là mẫu thỏ trắng đáng yêu hài hước điển hình, đối với nam chính nhất kiến chung tình nên mãnh liệt theo đuổi. Hai người quen biết từ thời cấp ba, đúng kiểu tình cảm đơn thuần lại gây thơ hiện đang rất hot.

Gần đây mấy đề tài kiểu này cực kỳ phổ biến, Quý Sênh Ca nhìn chằm chằm nam chính lạnh lùng trên màn hình, ánh mắt lóe lên sự hoảng hốt, phảng phất như chính cô cũng đang chìm đắm vào những đoạn kí ức vụn vặt từ rất lâu rồi.

Mãi đến lúc bên hông bị ép sát, cả người rơi vào vòng ôm ấm áp thì cô mới giật mình lấy lại tinh thần.

"Cô đang nghĩ gì đây?"

Ghế dựa trong rạp không quá lớn, nửa người trên của Quý Sênh Ca tựa vào ngực người đàn ông, chính xác là bị anh ấn ngồi trên đùi. Cô quay mặt trốn tránh, nói: "Tôi đang nghĩ, nếu Hoàn Cẩm cũng có nghệ sĩ nam xuất sắc như thế thì tốt biết mấy."

Bàn tay Cố Duy Thâm quần quít bên hông cô, nhẹ vuốt ve. Quý Sênh Ca đẩy vai anh ra, thấp giọng nhắc nhở, "Tam thiếu, chỗ này là rạp chiếu phim."

"Ừ, đây là rạp nhà cô."

"....."

Người đàn ông này luôn có bản lĩnh làm trái với lẽ thường, khiến Quý Sênh Ca cũng bất phục. Cô nhìn lên phòng chiếu tí trên cao kia, tăng thêm lực giấy giữa. Có người trên đó.

"Đừng nhúc nhích."

Người đàn ông giữ chặt vai cô, Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy nửa người trên chột lạnh, ngay sau đó ngón tay thon dài mạnh mẽ của người đàn ông men theo vạt áo tiến vào.

Sắc mặt cô nháy mắt cứng đờ, không dám tin trừng mắt với anh.

"Đây là cỡ gì?"

Quý Sênh Ca không hiểu anh hỏi gì, chỉ thấy mắt anh dán chặt trên ngực mình, "C hay D?"

Tìm cô như muốn nhảy lên, Quý Sênh Ca cố nén cơn giận, ".....D"

"Tôi không tin." Người đàn ông phớt lờ ánh mắt kinh ngạc kia, ngón tay một đường hướng thẳng lên trên.

"Tam thiếu!"

Quý Sênh Ca kêu một tiếng, lập tức vùng vẫy bả vai để tránh thoát.

Nhưng hai tay cô đều bị giam cầm, căn bản trốn không thoát, "Anh điên rồi phải không?"

Ánh mắt trong suốt như nước hồ thu của cô tràn ngập kinh hoàng nhưng Cố Duy Thâm không có ý định dừng tay. Anh thẳng người dậy, cởi áo khoác ngoài rồi phủ lên, vừa khéo che được người phụ nữ trong lòng ngực.

Bất kể là nhìn từ góc độ nào thì người trong lòng anh đều không thể lộ ra dù chỉ một chút.

Mọi chuyện đột ngột khiến Quý Sênh Ca không kịp trở tay. Cô muốn kêu lại không thể kêu, muốn tránh lại chẳng thoát được, bởi vì quá mức khẩn trương mà thân thể nhẹ nhẽo run rẩy.

Ánh sáng từ màn hình sau lưng vừa lúc hắt lên khuôn mặt với ngũ quan thâm thúy của người đàn ông, hai mắt Quý Sênh Ca mơ màng, lại nhìn đôi môi mỏng của anh.

Cô nín thở, vòng ôm trước ngực dần buông lỏng, đầu ngón tay ấm áp của người đàn ông chuẩn xác rơi xuống.

"A, hóa ra thật sự là cờ D."

Giọng thì thầm gần trong gang tấc, Cố Duy Thâm nhìn chằm chằm hai má phỉm hồng của cô. Xúc cảm thực sự quá tuyệt, so với tối hôm đó chẳng khác chút nào.

Phim chỉ xem được một nửa thì Cố Duy Thâm đã cho người đánh xe đến, Quý Sênh Ca đành ngồi vào xe.

Trước cửa rạp là một toán mười mấy người tụ họp, Quý Mỹ Âm cầm trong tay vé phim, hỏi: "Sao những người đó còn chưa tới đủ, hôm nay là ngày đầu tiên công chiếu phim của nhà tôi, ai dám không tới cổ vũ?"

"Hôm nay Quý nhị tiểu thư đến xem phim, ai ăn gan hùm mà không tới cổ vũ chứ!"

"Ha ha ha....."

Nhìn xuyên qua đám đông, khoe mắt Quý Mỹ Âm đột nhiên trầm xuống. Cô ta đẩy đám người đang vây quanh đi đến ven đường, chỉ thấy chiếc limousine kia đã nổ máy rồi đi, biển xe đuôi 999.

Số đuôi xe liền kề như thế cũng hiếm gặp, cô ta dường như thoáng thấy người phụ nữ lên xe là Quý Sênh Ca.

Khoang xe ấm áp hòa hợp, Cố Duy Thâm liếc người đang cúi gằm mặt, khoe miệng lại nhếch lên. Anh nhướn mày nhìn phong cảnh bên ngoài, không mặn không nhạt mở miệng, "Vết thương trên đùi cô thì sao, có muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Quý Sênh Ca lắc đầu, lúc ô tô lướt qua bệnh viện thành phố, cô nhìn chằm chằm mái nhà khu nội trú một lúc rồi nói: "Vụ Ôn Đình đâm tôi, tôi không có ý định truy cứu nữa."

"Nghĩ kĩ rồi?"

"Ừ."

Vụ việc kia Ôn Đình vốn không phải đầu sỏ, hướng hồ hoàn cảnh của cô ta cũng đủ thâm rồi. Nếu có thể, Quý Sênh Ca không muốn tuyệt đường sống của người khác.

Cố Duy Thâm không nói gì nhưng cô đoán, vở kịch này hẳn là có thể hạ màn.

Không lâu sau, Quý Sênh Ca trở lại Hoàn Cẩm. Cô vừa ra khỏi thang máy thì cánh tay đã bị người giữ chặt, "Chị Quý, sao chị không nghe điện thoại?"

Cam Giai vẻ mặt kích động chờ cô, Quý Sênh Ca mở túi xách, phát hiện bấy giờ điện thoại để chế độ im lặng. Cô âm thầm thở hắt, nghĩ thầm hẳn là lúc ở rạp không cẩn thận ấn nhầm.

"Có việc gì sao?"

"Lệ Tinh vừa gọi điện báo cho em, ngày mai lại qua đó thử vai."

Lại thử vai?

Quý Sênh Ca mấp máy môi, cảm giác ngực như có lửa nóng thiêu đốt rất khó chịu. Cô lấy tay nhẹ ấn lên ngực. Thế này là sao? Chiếm được tiện nghi của cô mới sẵn lòng cho cô lợi ích?!

HẾT CHƯƠNG 20.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Cố tình phá rối

Editor: Cynlia

Do tối qua thức khuya đến hai giờ nên sáng nay khi rời giường, Quý Sinh Ca phát hiện hai mắt thâm quầng, cô phải chườm ít đá mới đỡ hơn một chút. May mắn thay da cô vốn đẹp, không cần mỹ phẩm dưỡng da mà vẫn trắng nõn mịn màng.

Dùng bữa sáng qua loa, cô sửa soạn quần áo thật kĩ càng. Hôm nay phải đưa nghệ sĩ đến Lệ Tinh thử vai, tối qua cô đã cẩn thận nghiên cứu thông tin về các ứng cử viên tham dự buổi casting, phát hiện rất nhiều người được công ty cử đến thử vai đều là tân binh, hiếm lắm mới thấy nghệ sĩ giàu kinh nghiệm. Tuy các công ty điện ảnh lớn đều muốn hợp tác với Lệ Tinh song đối với một vai phụ nhỏ nhỏ như nữ số 3, phàm là nghệ sĩ có chút danh tiếng thì chẳng ai muốn nhận. Bình thường tần suất xuất hiện trước công chúng của Cam Giai coi như không quá tệ, mấy năm nay cũng đóng được không ít phim, mà về ngoài cô ấy lại xuất chúng, buổi thử vai này chắc chắn là một cơ hội tốt.

Mở tủ giày, Quý Sinh Ca lấy ra một đôi cao gót màu đen hồng. Gót giày ước chừng khoảng tám centimet, mang trên chân cô lập tức tôn lên đường cong mảnh khảnh nơi cổ chân.

Chỉ cần lần thử vai này không có gì sai sót, cô tin tưởng Cam Giai có thể được chọn.

Ra khỏi cửa, Quý Sinh Ca nhìn đồng hồ, lập tức gọi điện thoại cho Cam Giai. Lúc này đang là giờ cao điểm buổi sáng, cô chỉ sợ đến trễ nên muốn Cam Giai ngồi xe công ty trực tiếp đến Lệ Tinh, còn cô ngồi tàu điện ngầm, hai người hẹn gặp tại Lệ Tinh.

Tám giờ sáng, đường lớn rộng rãi hoàn toàn tắc nghẽn bởi dòng xe nườm nượp. Sau khi Cam Giai chuẩn bị cẩn thận thì mới xuống tầng, đứng đợi tài xế trước cao ốc Hoàn Cẩm cùng trợ lý.

Một chiếc xe hơi màu trắng dừng phía trước tòa nhà, tài xế mở cửa xe phía sau, "Nhị tiểu thư."

Quý Mỹ Âm cầm túi không nhanh không chậm xuống xe. Sáu giờ sáng đã phải rời giường, đối với vị tiểu thư trước kia ngủ thẳng cẳng đến khi mặt trời lên cao mà nói, quả thật rất khó thích ứng. Cô ta nhìn không được đánh cái ngáp, bàn tay vỗ nhẹ khuôn mặt.

"Nhị tiểu thư, chào buổi sáng."

Quý Mỹ Âm xoay người, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Cam Giai, "Cô là..."

Cô ta vừa đến Hoàn Cẩm được mấy ngày, tâm tư hoàn toàn không đặt lên công việc nên không hiểu gì về nghệ sĩ công ty.

"Tôi là Cam Giai."

Khi nói chuyện, Cam Giai tiến lên nửa bước, tươi cười lấy lòng, "Thì ra nhị tiểu thư xinh đẹp như vậy, chẳng trách ngày nào Quý tổng cũng khen ngợi."

Ai mà chẳng thích nghe lời nịnh nọt lấy lòng, ánh mắt Quý Mỹ Âm đảo một vòng trên người cô ấy, nói: "Cô là nghệ sĩ công ty à, bình thường ai quản lý cô?"

"Công ty sắp xếp chị Quý quản lý tôi."

"Chị Quý?" Quý Mỹ Âm nhíu mày.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của cô ta, Cam Giai lập tức giải thích: "Gần đây công ty muốn hợp tác cùng Lệ Tinh trong dự án điện ảnh Hạ Tuế, nên công việc của tôi đều do chị Quý phụ trách, hôm nay sẽ qua bên đó thử vai."

Nghe được lời này, ánh mắt Quý Mỹ Âm tối sầm. Tối qua nghe ba kể, hôm nay Quý Sinh Ca sẽ đưa nghệ sĩ đi dự casting, nếu thành công thì hai bên có thể hợp tác.

"Thì ra là vậy." Quý Mỹ Âm cười cười, liếc nhìn Cam Giai cùng trợ lý của cô ấy, giọng điệu đột ngột thay đổi, "Hai người sắp muộn giờ rồi, ngồi xe tôi đi kẻo không kịp."

Xe công ty vẫn chậm chạp không đến, Cam Giai đang sốt ruột lại nghe Quý Mỹ Âm ngỏ lời như thế, "Nhị tiểu thư, thế này không phù hợp lắm."

"Có gì không được chứ?" Quý Mỹ Âm giữ chặt cánh tay Cam Giai, kéo cô ấy đến trước cửa xe, tùm tùm mở miệng, "Nếu đã đến thử vai thì đương nhiên không thể trễ giờ, nhanh lên xe đi."

Cô ta không cho phép chân chừ, đẩy mạnh Cam Giai vào ghế sau, lại đưa trợ lý lên xe cùng.

"Cảm ơn nhĩ tiểu thư." Hạ cửa sổ, Cam Giai cảm kích nói.

"Không cần cảm ơn." Quý Mỹ Âm cong môi, không dấu vết dằn dò vài câu với tài xế.

Xe hơi trắng khỏi động rồi đi, Quý Mỹ Âm đứng trước cao ốc cười lạnh. Đừng tưởng giành được quyền phân phối của Lệ Tinh là hay ho lắm, chỉ cần cô còn ở đây, Quý Sênh Ca đừng mong ngóc đầu lên nổi!

Tám giờ bốn mươi, Quý Sênh Ca đứng giờ xuất hiện tại sảnh lớn của Lệ Tinh. Cô tìm khắp nơi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Cam Giai đâu. Từ Hoàn Cẩm đến đây lộ trình xe chỉ có hai mươi phút, cô ấy đáng lẽ phải tới rồi chứ.

Vốn Hoàn Cẩm cách Lệ Tinh không xa nhưng tài xế lại đề nghị đi đường vòng để đảm bảo vì sợ đường lớn tắc nghẽn vào giờ cao điểm. Cam Giai tính toán thấy kịp bèn gật đầu đồng ý.

Nhưng ai biết, con đường vòng này lại kẹt xe.

"Giai Giai, chúng ta bị muộn rồi." Trợ lý trở mặt kinh hoàng.

Cam Giai nhìn con đường kẹt cứng ngoài kia, sắc mặt khó coi, "Bác tài xế à, có thể đi đường khác không?"

"Đã đến nước này rồi thì không thể vòng lại được nữa." Tài xế đưa tay chỉ về phía dòng xe, "Hai người xem, phía trước có tai nạn giao thông."

Nghe vậy, lòng Cam Giai rớt cuộc cũng chùng xuống. Di động trong túi đồ chuông, người gọi đến dĩ nhiên là Quý Sênh Ca nhưng lúc này sao cô ấy dám nghe máy đây?

Điện thoại không gọi được, người lại mãi chẳng thấy đâu, Quý Sênh Ca đứng trước sảnh Lệ Tinh, mắt thấy các công ty khác đều đang đưa nghệ sĩ lên tầng chuẩn bị, mà cô từ đầu đến cuối vẫn không nhận được tin tức từ Cam Giai.

Đôi tay rũ bên người nắm chặt thành quyền, sắc mặt Quý Sênh Ca dần lạnh lẽo. Từng giây từng phút trôi qua, chỉ còn cách thời gian thử vai đúng năm phút đồng hồ.

Cửa sổ sát đất trong sảnh Lệ Tinh sáng bóng lại trong suốt, Quý Sênh Ca mím môi đứng trước cửa sổ, ánh mắt lảng lảng dõi theo điểm nào đó, dây thần kinh khắp người chưa hề được thả lỏng.

Ngay cầu thang cách đó không xa, Cố Duy Thâm hai tai đút túi nhìn chăm chăm bóng dáng trước cửa sổ.

"Mấy giờ rồi?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Cố Duệ đứng đằng sau anh, "Còn năm phút nữa, nghệ sĩ Hoàn Cẩm vẫn chưa tới, chỉ sợ không kịp rồi. Tam thiếu, anh có muốn..."

"Dẫn bên dưới, trễ lượt không chờ."

"Vâng."

Cố Duy Thâm xoay người, Cố Duệ vội nhấn nút thang máy. Anh ta trộm liếc biểu cảm trên mặt người đàn ông nhưng không phát hiện chút thay đổi nào. Mấy năm nay nhờ tam thiếu quản lý Lệ Tinh, hiệu suất của công ty đã tăng gấp đôi. Có lẽ người ngoài đều nói tam thiếu từ nhỏ đã được ưu ái, phía sau có Cố lão gia chống lưng, nhưng anh ta biết rõ, tam thiếu đối với công việc xưa nay đều nghiêm túc cẩn trọng, cũng chưa từng xem đó như trò đùa.

Kim giây đảo qua bao nhiêu vòng, tâm trạng Quý Sênh Ca cũng theo đó mà lên xuống từ chút một. Cô gắt gao nhìn chăm chăm đồng hồ, rất muốn khiến nó dừng lại, ngặt nỗi cô không có khả năng đó.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ, cô đang suy nghĩ có nên lên tầng giải thích không thì cửa kính phía trước chuyển động, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền đến, "Chị... chị Quý!"

Cam Giai thờ hồng học chạy đến, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, tảng đá đè nặng trước ngực lập tức buông lỏng.

HẾT CHƯƠNG 21.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.